
>face
Columns,
gezeur,
gezever,
verhalen
en ander interessant vaag gelul
...Gesaved!

De start:

Mijn eerste boek is nog niet eens verschenen en ik begin nu al aan mijn tweede boek. Waarover dit boek geschreven zal worden is nu nog een grote vraag. Dat hangt af van wat mij in de nabije toekomst gaat gebeuren/overkomen en van de reacties op het boek dat binnenkort (we schrijven nu acht oktober 2002) uit zal komen. Zijn de lezers tevreden over het concept en de uitwerking? Dan zal ik het niet aandurven enige verandering te brengen in die manier van schrijven. Dan zal dit een tweede versie worden, met andere hoofdstukken en onderwerpen, maar met dezelfde opzet. Leeft de mening dat mijn huidige boek klote is, of niet zo erg goed, of het kan beter, of… dan zal ik uiteraard proberen de lezers tegemoet te komen in dit geschrift. Wie ben ik om niet te voldoen aan de wensen van de consument? Ik schrijf dan wel hoofdzakelijk voor mezelf, maar waardering en goede reacties zijn meer dan waardevol.

Een titel heb ik nog evenmin voor dit boek, wel weet ik dat het minimaal twee keer zo dik moet worden als 'Een reeks aan-elkaar geschreven verhalen en andere geschriften' en twee keer zo goed. Ik beweer niet dat het vorige boekje niet goed was/is (of toch wel?), maar als ik dat slechts wil evenaren kan ik net zo goed nu stoppen. Je moet altijd streven naar verbetering -schrijf ik- en zelfs naar perfectie. Als het beter kan (en dat kan het altijd) moet je niet nalaten te trachten het ook daadwerkelijk beter te doen. Als het niet lukt zal ik de eerste zijn om dat te onderkennen en te accepteren dat ik niet voor schrijven in de wieg gelegd ben. Voor mijn vorige boek heb ik een periode van ongeveer een maand nodig gehad. Het schrijven begon al veel eerder, maar een maand van werk zoeken gaf mij voldoende mogelijkheid om het grootste deel te (her)schrijven en het boek af te ronden. Gegeven: het niveau van mijn inspiratie lag wel extreem hoog doordat de tijd voor het volgen van nieuws, lezen van kranten, internet uitzuigen en andere informatie opslurpen in grote overvloed aanwezig was. Inmiddels heeft het zoeken naar werk hopelijk zijn vruchten afgeworpen en krijg ik zeer binnenkort het bericht dat ik een baan heb (wat ervoor zal zorgen dat mijn eerste boek gepubliceerd zal worden). Toch heb ik niet het idee dat mijn inspiratie en drang tot schrijven af zal nemen. Misschien zelfs integendeel, door lange treinreizen, nieuwe ervaringen op de nieuwe werkplek en ontwikkelingen die mijn leven op andere gebieden zal ondergaan. Een belofte aan mezelf en aan jullie, wat ik niet goed geschreven vind zal ik zonder schroom weggooien. Ik heb hier de

grootste moeite mee, daar ik dat wat ik nu schrijf over een bepaalde periode wel goed kan vinden. Als ik het weggooi ben ik bang dat het door mijn hoofd zal stromen dat het geschrevene misschien eigenlijk toch niet zo slecht is als ik dacht. Toch ga ik proberen alleen datgene te selecteren wat ik echt goed-goed vind.

Op uw plaatsen, Klaar, Af!!Boek 2

Dit is boek 2:

Dit is boek 2

Voorwoord:

En waar voert dit boek u nou weer heen? Nog geen idee, maar het zal een gebruiksaanwijzing, routebeschrijving, beleving, avontuur en een bonkige rit vol leesvoer worden; hoop ik '*zei de gek (met z'n zeven gebreken, ofwel zes!)'*
Neem geen blad voor de mond, zoals men zo graag zegt, populair taalgebruik staat zelfs in de VanDale!?! Moet weer werken, geld verdienen, doekoe maken, mensen dienen, dan studeren, geld lenen van de staat en later terugbetalen. Dus aan de slag; de slechtste woorden ooit bedacht, maar op hun plek in deze zinnen, op deze pagina en in dit boek en hoofdstuk vast geschreven. Lees het door, stop nu, of beslis slechts later. Ik ben bezig, druk druk druk (of nee, want als men druk is zou men het geen drie maal schrijven/zeggen, toch Yuri?).
Door gebrek aan kritiek op mijn vorige boek(je) (of dus een overvloed aan complimenten, semi-complimenten en "leuk boekje", "grappig boekje" en meer van deze bewoordingen alwaar ik zeker dankbaar voor ben) ga ik bewust niet veel afwijken van de manier van schrijven zoals ik deze bezigde in mijn eerste boek(je). Met waarschijnlijk als enige verschil, dat de chaos van teksten nog groter zal zijn dan in mijn vorige boek(je) (drie maal is scheepsrecht (?)) het geval was. Dat komt doordat ik nu bundel wat ik in een veel langere periode en met grote(re) tussenpozen geschreven heb. Door de band, vriendin, werk, studie en meer heb ik geen tijd om het zootje letters te ordenen. Voor de mensen die dat irritant vinden, sorry. Voor hen die denken: 'dat is leuk', er is nog meer op komst! Mijn schrijfblok is inmiddels alweer bijna vol (niet met zaken die per se in dit boek komen hoor), en ik dacht dat ik te weinig schreef de laatste tijd (het afgelopen jaar), maar dat valt wel mee (hoop ik) gezien het aantal pagina's dat het blok telt, en het aantal dagen dat ik het in mijn bezit heb. Jimmie's Chicken Shack – live, op mijn mp3-discman, met de trein onderweg naar Hoorn om vervolgens de (mijn!!!) auto in te springen, dan richting Bovenkarspel rijden om mijn vriendin op te halen om daarna voetbal te gaan kijken bij mijn ouders (Duitsland – Nederland EK 2004, 15 juni)
Mooie Graffiti's bij Station Zaandam!

Leven volgens Lars:

Leven blijft een zaak van ademen, lopen, denken, zeuren, eten, drinken, liefhebben, ruzie maken en meer. Sinds het begin der dagen is dit zo geweest en tot het eind der dagen zal dit zo blijven. Geen grootse uitvinding, verandering in sociaal leven, maatschappij of zelfs de niet te voorkomen massale vernietiging van minimaal de helft van het aardse leven zal hier een einde aan kunnen maken. Het leven is wat het is en zal dat blijven, ongeacht de vorm, de manier en de reden ervan. Het enige invloedrijke product is geld. Al is geld, exact gezien, slechts een symbool voor onze hebberigheid (wat een lelijk woord). Het concrete geld (cijfers (en dus giraal geld) ook als concreet ziend) heeft op zichzelf geen grote waarde. Het vervangt slechts het ingewikkelde (maar altijd nog eerlijker) ruilsysteem van ‘vroeger’. Dit gezegd te hebben zou je denken dat ik niet materialistisch zal zijn…weinig is minder waar (wat een kutweer is het buiten, het is maar goed dat ik binnen zit). Nu een biertje halen, en dan verder denken en schrijven over dit.
Mijn materialisme zit hem niet in zaken die veel mensen belangrijk vinden; auto’s, huisraad en meer, nee, mijn materialistisch gevoel gaat op voor cd’s, boeken, mp3’s, mijn eigen teksten, nummers van mijn band, films en videobanden met zaken die ik belangrijk acht en meer van dit soort zaken. Nu vind ik geld ook best belangrijk, althans; zonder zou ik niet kunnen leven vrees ik, dat is eigenlijk alles. Maar ik moet daarbij zeggen, dat ik toch al een aantal jaren leef van geld dat in het geheel niet van mij is (bank, IBG...) en dat daar op zich goed mee te leven valt.

Korn, Robbie Williams, Eels en Spawn the Soundtrack.

Naar nieuws:

Vreemd, dat altijd als iets je tegemoet treedt dat je niet wilt horen of weten, je in een schulp kruipt. Je weet dat je het toch zult gaan voelen, en eens zul je eraan gaan geloven, maar je probeert in de eerste instantie datgene wat je verteld gaat worden niet mee te krijgen. Een vrij algemene omschrijving van angst. Een soort angst, welke, voordat het omgaat in de echte angst, een soort spanning is waar een romantische sfeer omheen schijnt te hangen. Paul de Munnik zingt het zo mooi in 'Mis ik jou'. Dan blijft leven wel datgene wat ik eerder beschreef, maar bij mededelingen over dood, is die definitie niet langer van toepassing. De vraag, waartoe alles leidt, duikt steeds weer op. Zo ook nu, terwijl ik mijn zoveelste sigaret van de dag uitdruk, stroomt diezelfde gedachte door mijn hoofd. Ik ga niet verder in op de toedracht van deze gedachte, want dat doet niet terzake, maar het heeft met iemand te maken die ziek is. Echt ziek. Ik wil niet aan de gedachte dat deze persoon zal gaan overlijden. In mijn vele denkkronkels zit een filter ingebouwd -zoals bij iedereen denk ik- die tegenhoudt dat mijn hoofd op *dood* gaat staan. Die gebeurtenis is te hoog voor mij, niet te bevatten en niet één om te overdenken. Te jong, te dom, te naïef, te bang, té weet ik veel. Het is een standaard reactie om jezelf voortdurend voor te houden dat het een ver-van-je-bed-show is, die dood dan dus. Zelfs als er een direct naaste komt te overlijden, dan ben je dat nog altijd niet zelf. Dat blijft iets dat, voor mij althans, niet voor te stellen is, om weg te zijn, foetsie, vervreemd, verdwenen, om nooit meer weer te keren. Soms leidt het denken hierover tot een bescheiden glimlach op mijn gezicht. De andere keer treedt direct de treurnis in werking en pieker ik meer dan goed voor me is. Om me nu niet met negativiteit richting bed te begeven, ga ik een nieuw hoofdstuk starten en lezen.

Minder- vs meerderheid:

En wat voel ik me kut! Door chronisch slaapgebrek, een permanente overvloed aan denkwaren, een niet te stoppen rookverslaving, gemiddeld veel teveel koffie per uur, slechte eetgewoontes en stress over zaken die er al dan niet toedoen. Geen buitengewone gebruiken, geen rare manier van doen, geen reden tot het maken van een documentaire over mijn persoon. Wel vervelend voor mij op dit moment en wel reden tot schrijven wat ik meemaak nu ik zit te typen over mezelf. Waarom zou ik typen over een ander? Ik bezit over niemand zoveel kennis als over mezelf. Ik ben de expert bij uitstek als men iets zou willen weten over mij. Of dat boeiend is? Kan zijn, daar ik een gewone jongen ben van gewone stand met gewone gevoelens. Ik bevind me binnen de grenzen van de grote meerderheid. Behalve dan dat ik een mannetje ben, want er zijn wereldwijd nog steeds meer vrouwen, en helaas is de meerderheid ook niet zo ‘rijk’ als ik ben. Ik heb, zo besef ik ineens, zojuist mijn eigen bewering -zonder daarop te doelen- compleet ontkracht. Dus nu heb ik mijzelf doen beseffen dat ik niet tot een meerderheid van het gemiddelde behoor, en dat het gemiddelde dus ook niet per definitie een meerderheid is.
Dat is een goed begin van discussiëren met mij. En met mezelf een discussie aangaan vind ik best leuk, aangezien ik goed en snel op mezelf kan reageren, ik mijn eigen standpunten over het algemeen best aardig vind en het geregeld met mezelf eens ben. En als ik het nou niet mezelf eens ben en mezelf degelijk weet te overtuigen van mijn ongelijk, heb ik toch nog gelijk en ik zal dat krijgen ook dan! En als er één ding is, tussen al die honderden andere dingen en dingetjes, waarvan ik vrolijk wordt, dan is dat inderdaad gelijk krijgen (en Southpark kijken, liefde die wederzijds is, een nieuwe geweldige cd kopen, na een dag hard werken na het boodschappen doen tijdens het koken samen met Wouter een heerlijke koude Grolsch Beugel openploppen --lees daarover meer in mijn columnsectie--, Opgezwolle in mijn auto draaien, een nieuwe column afhebben en deze gepubliceerd zien op het web.....ik word zo tevreden van zoveel zaken, ik zou een zeer gelukkig mens moeten zijn).

(Het volgende is overigens een punt wat ik even aan wil snijden; veel mensen halen discussiëren en debatteren regelmatig door elkaar. Bij debatteren vertelt men zijn of haar tegenstander(s) wat men vindt en legt zijn of haar kijk op de zaak uit als was het een feit. Bij een discussie geldt

niet de regel dat men de ander overtuigt van zijn of haar gelijk, maar tijdens een discussie leggen beide partijen (of alle partijen) hun kijk op de zaak uit, en als men daarmee de ander overtuigt is dat mooi meegenomen, maar het is geen must. Lesje van Lars).

Inspiratie(loos):

Inspiratieloosheid is inspiratie genoeg voor mij om te schrijven. Inspiratieloosheid is een dijk van een onderwerp. Inspiratieloosheid is misschien niet eens een bestaand woord. Inspiratieloosheid 4 maal in 4 zinnen en 4 regels is een prestatie (maar niet van hoog niveau). Inspiratie opwekken door om me heen te kijken en door te denken. Mensen om mij heen studeren, roken, eten, praten, lezen, lachen en zitten op school. Ik niet, ik zit wel op school maar studeer daar niet. Ik wacht. En ik schrijf. En ik zie mensen deze kantine betreden en (weer) verlaten. In een uur tijd is iedere tafel minimaal eenmaal aangedaan door meerdere personen. Ze denken en praten misschien over wat ik doe, misschien doen ze dat ook niet, en ben ik een oninteressant onderdeel van deze plek waar gepraat, gerookt en gelachen wordt. Mensen zoeken naar elkaar, zitten hier een poosje, gaan weer naar hun les, college of werkgroep en denken. En praten. En roken en eten. De koptelefoon op mijn hoofd geeft mij een kans om me niet in te laten met wat besproken wordt om me heen en zorgt ervoor dat ze mij niet (te vaak en te lang) afleiden en geven mij de mogelijkheid om voor mezelf te beslissen over wat ze doen, denken en bespreken. Dat is mooi, of dat vind ik mooi, dat ik in kan vullen wat anderen tegen elkaar zouden kunnen zeggen en waarom, zonder ook maar één woord te horen van het betreffende gesprek. Fantasie is een mooi iets. Zo zei hij net tegen haar: *'Ik snap geen hol van dat boek en de colleges erover zijn ook veel te ingewikkeld en saai! Zij reageert op die frase met: O, ik vind het wel te doen en interessant. Misschien kan ik je wat op weg helpen met de opdrachten.'*
Lijkt mij een mooie conversatie.
Ze weten toch niet wat ik nu doe en dat ik over hen schrijf. Ze zullen dat naar alle waarschijnlijkheid ook nooit te weten komen. Nu is de periode van wachten tot een einde gekomen en ik mag naar huis. De trein in en naar huis.

Waar ik op wachtte heb ik niet beschreven, en ik weet het zelf ook niet meer moet ik zeggen (mag). Dat vind ik wel grappig, ik heb dit geschreven in een kantine, ergens, waar ik heb zitten wachten. Ik denk dat ik het weet, en dat het bij de Hogeschool van Amsterdam was, bij het Amstel Station. Daar zat Niek toentertijd op school, en ik ging bij hem langs om de één of andere reden, daar zat ik toen in de kantine te wachten tot hij klaar was met zijn les, dacht ik. Maar dit kan ook in een geheel

andere kantine op een ander moment geweest zijn. We zullen het nooit zeker weten, dus verzin gerust een eigen bekende kantine om mij heen en plaats mij daar tijdens het schrijven van voorgaand stuk.

O.a. mooie zinnen:

Een leven hangt aan een zijden draad. Dat is bekend. Ieder moment van ademen is meegenomen. Dat is bekend. Je kan omvallen op elke komende seconde. Dat is bekend. Erover denken schrikt vaak af, om iets te ondernemen of om je adem te lang in te houden.
Geïnspireerd door velen, door Radiohead, door Richard Ashcroft, door Tool, door Mach & Jesse en Nirvana. Ik laat me weer beïnvloeden, en vraag me af of dat goed of slecht is. Vandaag is loom. Geen zin. Ik rook mijn ik-weet-niet-hoeveelste sigaret van de dag en denk aan stoppen, of toch niet (ik denk er wel aan, maar denk dat ik toch maar niet ga stoppen, of wel? Dan toch zeker, of niet soms?). Ik bedacht me laatst dat ik zo vaak stop met roken, dat het een regelrechte verslaving lijkt. Soms heb ik van die grappige (vind ik) zinnetjes in mijn hoofd. Zoals de volgende, en bij deze claim ik alleenrecht op de vinding ervan; klaar? Komt ie:
Een Duitse serieverkrachter is een nasynchroniseur!
(en vice versa)

Baobaab

Computers zijn mijn grootste vrienden als ze doen wat ik wil dat ze doen, en mijn ergste vijand bij vastlopers. Had ik dit al eens geschreven? Ach wat? Dan zal het me wel erg hoog zitten hè? Met een pijn in mijn bakkus die doet denken aan een kater van jewelste -wat het overigens niet kan zijn daar ik in geen week bier aangeraakt heb- typen aan dit boek tegelijkertijd roken en Aphex Twin luisteren is geen goed idee (dat kan ik zien aan het gebrek aan leestekens in de voorgaande zin). En ik had mezelf nog zo beloofd vroeg te gaan slapen; deze belofte zonder al teveel spijt niet nagekomen.

De Roos:

Het leven is niet altijd feest, vandaag was al te zwaar geweest,
getest op stress, getest op pijn en bovenal getest op vrees.
De te nemen proeven slechts voor de helft doorstaan,
de kracht bleek niet voldoende om eeuwig door te kunnen gaan;
met het masker dat geluk heet, die moest eens worden afgenomen,
je kan niet blijven leven, bestaan in je dagelijkse dromen.
Eens komt de dag des oordeels, de waarheid boven je bureau,
en krijg je het besef van dat wat echt is, als een ongewenst cadeau.
En loop je als een zombie door de stad, door het land,
door je dorp, met onder de ene arm je ziel, onder de ander je verstand.
Men zegt,' geef toch niet op; ooit komt het echt wel weer eens goed',
maar zeg nooit ooit, dat ligt te ver vooruit, je houdt toch goede moed,
op beterschap van gevoel, opmars van geluk en je welzijn,
tijdelijk genot is leuk, maar tegelijkertijd toch veel te klein,
in omvang en in duur, het houdt je slechts éven op de been,
en dan vaart je gedachte af naar hoe het was, en dan, voorheen.

Dus loop niet over rozen op je blote voeten,
de dagen tellen zichzelf, maar laten jou daar steeds voor boeten.
Laat je niet steeds weer meevoeren met de stroming,
ontwaken in het onbekende is niet per se een beloning.
Ga niet daar waar je niet wilt zijn, maar blijf ook niet waar je bent,
de staat van je geest geeft aan hoe hard er om je heen al wordt gerend.
Voor je uit, de mensen, achterblijvers blijven achter,
dat maakt de pijn misschien wel draaglijker en de vrees wat zachter.
Maar vergeet nooit wie je bent, en niet die wie je wordt geacht te lijken,
laat hen die dat verwachten toch de andere kant op kijken.
Over wie dit gaat? Een ieder die het zich wil laten schrijven,
dus over mij?! Dat zeker, ik probeer zo mijn demonen uit te drijven.

Agressie:

Misplaatste agressie is één van die zaken waar ik me zorgen om maak. Mensen kijken boos. Ik maak me hier zorgen om, zowel voor mezelf als voor mijn naasten. Boze mensen. Agressie op niets af, zonder aanleiding, zonder aanwijsbare reden(en). Over straat lopend (of dat nou in Amsterdam, Hoorn, Enkhuizen of Kopenhagen is) zie ik mensen wedstrijdjes boos kijken met elkaar uitvechten. Ik probeer mijn lach zoveel mogelijk op ‘t gezicht te houden (al is dat bij lange na niet altijd de juiste reactie gebleken als je een agressief gezicht tegemoet treedt, maar dat even terzijde), maar irriteer me mateloos aan het getoonde gedrag. In de trein (waar eveneens de plaats van bestemming niet van groot belang is) kijk ik om me heen (ik luister niet, omdat mijn koptelefoon Vivaldi door mijn hoofd laat schallen) en zie dezelfde symptomen als ik op straat zie. Mensen lopen door de coupé en kijken zo boos als ze maar kunnen. “Hoe lang kan ik je kwaad aankijken zonder mijn hoofd af te wenden?” Lijkt de vraag te zijn die ze zichzelf de gehele rit stellen. Schijtziek word ik ervan! Ik ben geen persoon die de mening is toegedaan dat vroeger alles beter was, maar op het gebied van gedag zeggen, elkaar slechts even een knik geven met het hoofd, de deur openhouden, mensen van binnen mogen eerst naar buiten alvorens men zich als een gek naar binnen gaat lopen dringen etc. ben ik ouderwets, of beleefd te noemen. Probeer het eens: sta een verkoopster vriendelijk te woord als ze iets vraagt of zegt, voor haar is de dag ook maar een aaneenschakeling van nietszeggende, chagrijnige koppen langs zien komen en een vriendelijk praatje kan een prettige afwisseling zijn. Hou eens de deur open, niet alleen voor een bejaard persoon (of juist niet), maar gewoon voor degene die achter je aan komt de winkel in, of de coupé, of de kroeg, of de flat. Raap eens iets op voor een totaal onbekende wanneer diegene iets laat vallen. Knik eens naar een onbekende als diegene je iets meer dan een blik waardig gunt. Als je in een drukke rij of horde mensen staat om bijvoorbeeld een biertje te bestellen of je jas op te halen na een concert, en je ziet dat de persoon achter de balie jou eerder wil helpen dan degene naast je die er al veel langer staat te wachten; zeg dan: “ hij of zij stond hier eerder” (dit heeft bij een bar, waar dan ook, twee voordelen, aangezien je sowieso de eerstvolgende bent die geholpen zal worden, en de volgende keer dat je weer in diezelfde rij/horde staat en dezelfde barman/vrouw ziet je, zal je de eerste zijn). Het is allemaal zo simpel, en geeft zowel jou als degene die het ondergaat een prettig gevoel.

Beleefdheid.

Deze dag sluit ik naar tevredenheid af met een welverdiend shaggie en een glas cola zonder het glas. Het is niet al te laat, maar toch al een zeer respectabele tijd om het bed op te gaan zoeken. De dag is lang geweest en heeft me weer eens met beide benen op de grond gezet. Ik heb vandaag muziek geluisterd en nagedacht en gepeinsd. Mijn herseninhoud gepijnigd met al wat mij bezighoudt. Mijn leventje inhoud gegeven met gedachtegangen, welke ik ooit nog wel eens (in dit of een volgend boek) aan het papier toe zal vertrouwen, maar voor alsnog houd ik ze in mijn eigen bezit. En wat dan de zin is van het opschrijven van het feit dat ik nagedacht heb. Nou, dat zou je ook eens moeten proberen. Een volle dag denken.

Sollicitatie:

Wat te doen met zenuwen? Ik ben niet vaak zenuwachtig, vaker afwachtend dan dat. Prent mezelf in mijn kop dat ik moet denken: Ik zie wel wat er gebeuren gaat deze keer. Soms is het moeilijker dan je denkt om jezelf voor de gek te houden, zo ook deze dag. Ik was als tweede keus uit een sollicitatiegesprek gekomen (of zoals een goede vriend het zo mooi uitdrukte: 'Je was afgewezen'), maar ik krijg vandaag, door omstandigheden met de eerste keus, een tweede kans. Deze wil ik niet verpesten. Deze wil ik tot een goed einde brengen. Het gesprek vindt plaats in Amsterdam om half vier 's middags. Ik ben -zoals altijd- veel te vroeg op de plaats van bestemming, mijn meest 'normale' kleding aan, tanden goed gepoetst en mondwater gebruikt, goed gedeo'd, en goed geschoren daarna mijn gezicht gepijnigd met goedgeurende aftershave. De eerste uren van de dag verlopen goed, naar wens zeg maar. Ik ruik lekker, voel me redelijk zelfverzekerd en wil de baan heel graag krijgen/verdienen. Mijn voorbereiding bestaat uit het van internet ophalen van publicaties betreffende de baan en de werkzaamheden. Toch knaagt er iets als ik de stukken bestudeer (er loopt net een vrouw voorbij, met twee honden, die de asbakken in de coupé controleert op sigaretten die nog niet geheel tot as en rook zijn opgebrand. Vreemd, ik zou willen weten wat deze dame heeft gebracht tot haar levensstijl van nu. Maar ik ga haar niet achterna om het te achterhalen). Wat er precies aan mij knaagt weet ik niet, maar ik weet wel dat ik afleiding nodig heb zodat mijn maag me niet nog grotere parten zal gaan spelen. Nu nog een uur of anderhalf te gaan alvorens het gesprek van start zal gaan. Schrijven is alvast één afleiding, een gewenste en benodigde afleiding. Hopen dat de trein 'gewoon' doorrijdt, dat is een zorg waar je geen invloed op uit kan oefenen. Nog drie stations, o nee, 2, en dan ben ik er. Even langs de cd-winkel om mijn gedachten te verspreiden. Er schijnt uitverkoop te zijn, dus dat wordt wel een half uurtje keuzes maken. (Sjesus, die trein loopt nog behoorlijk vol zo rondom lunchtijd). Nog maar een shaggie roken, eerst draaien, dan roken. Jimmie's Chicken Shack is best wel erg dope muziek!

Een schoon blad. Leeg, nog onbeschreven, staart mij aan en ik staar terug. Ik vind dat ik dát wat mij bezighoudt, op zou moeten schrijven, maar dát wát ik denk wíl niet zó uit mijn pen sijpelen áls ík zou wíllen dat het deed. Alles wat mij dwarszit is teveel voor de luttele minuten die door

deze treinreis mij nog gegund zullen zijn. Korte opsomming dan: Zinloos geweld in Venlo, kabinetscrisis door ongelooflijke domheid, de cd-prijzen, de VS in het algemeen (en Bush in het bijzonder), geld, oorlogen overal ter wereld, de opvang van psychisch gestoorde mensen in Nederland (dus het níet opvangen van …)(zie ergens halverwege de columnsectie een column over opvang van jongeren, ligt in het verlengde van dit onderwerp), kutmuziek, het feit dat mijn schrijftijd op is en per definitie te kort!
Ik heb álweer tijd en rust gevonden om te schrijven (nog een half uur tot de aanvang van hét gesprek). Het kabinet is weer gevallen, het wordt zo langzamerhand een gewoonte lijkt wel. De LPF had wederom gekissebis binnen de fractie. Balkenende was te laf (of verlegen) om eerder dan hij heeft gedaan aan de bel te trekken, en hij had al helemaal de ballen niet om te zeggen: ‘Dit is toch godverdomme (vreemde woordkeuze voor een CDA’er) geen regering! Deze mensen laten wij met z’n allen toch niet het volk en het land regeren! Laten we nou even weldenkend zijn met z’n allen, en dan zien we toch snel genoeg dat dit niet kan!’ Nee, Balkie was blij met zijn aanstelling als premier, trots en een beetje onwennig. Logisch, maar wel jammer. Ik ben geen CDA’er, maar ik had deze beste man, met zijn beste bedoelingen meer kansen en tijd gegund dan hem nu geboden zijn. Als hij nou na twee maanden (of nog eerder) naar voren (of naar Bea) was gestapt en had gezegd: ‘Ik kap ermee! Met zo’n stelletje oelewappers (dat is meer CDA-taal) als volksvertegen-woordigers weiger ik premier te zijn.’ Dan had hij, denk ik, niet aan populariteit ingeboet, zich geloofwaardiger gemaakt, en zich zonder grote moeite herkiesbaar kunnen stellen voor het Premierschap.
En ik, die alles denkt te weten, zit hier, te schrijven met een bakkie koffie en een sigaret. Ík bel niet naar Den Haag, ík schrijf niet naar J.P. Balkje en ík verbeter de wereld niet met dit geschreven te hebben, hooguit laat ik mijn eigen schuldgevoel, over het feit dat ik Nederlander ben en mijn vrijheden niet ten volle benut, wat verwelken. Tsja, wie ben ík?

(En nu ik dit herlees zitten we inmiddels middenin Balkenende II, maar goed....).

Kantine:

Een lege kantine is één der meest troosteloze plekken waar men zich kan bevinden (twee hoofdstukken over een kantine, wie weet gaat dit boek ook wel een drieluik van hoofdstukken over één onderwerp tegemoet). En juist daar heb ik me neergezet, op een lege stoel (nu dus niet meer leeg) aan een tot nog toe lege tafel. Geen asbak of snoeppapiertje fleurt het geheel op. Geen kunst aan de muren waarnaar gestaard kan worden mét of zonder verbazing over het uitgebeelde, geen gesprekken van onbekenden waarnaar eventueel geluisterd zou kunnen worden. De doodse stilte lijkt symbool te willen staan voor iets, maar wat dat is wordt je niet duidelijk. Op zoek naar iets in deze zaal waar je op kan focussen, iets waarvan de reden van bestaan aanwijsbaar is. Iets waar je iets mee kan, ook al lijkt het iets niet erg veel te zijn. Slechts een leeg dienblad met een lege kop koffie op één van de lege tafels zou al voldoende zijn voor rust. Zodat je je niet af hoeft te vragen wat de reden is van dit oneindige nietszeggende niets in deze hal. (Dat dienblad is overigens niet verzonnen; zittende in deze kantine was ik op zoek naar iets om over te schrijven, daar het lege mij al voldoende beschreven leek. Ik zag een leeg dienblad op een tafel die dus niet meer leeg was, en een lege kop koffie op mijn tafel en ik heb deze twee samengevoegd tot een soort stilleven in schrift. Dus als je je afvraagt of het driemaal ‘lege’ noteren in die ene zin wel klopte; nou deels…). Deze kantine is de lunchruimte van het gebouw van mijn misschien toekomstige baan. Het Maagdenhuis welteverstaan. Ik solliciteer hier op een functie genaamd: ‘Assistent Secretaris van het College voor Promoties (van de Universiteit van Amsterdam)’. Ik hou schijnbaar van functies en studies die een mondvol woorden bevatten. Zo ook de studie waarvoor ik ingeschreven sta: ‘Culturele Antropologie en Sociologie der Niet-westerse Samenlevingen’. Het is grappig hoe je met zo’n bezigheid altijd iets uit te leggen hebt, wat zinloze gesprekken zinvol doet lijken. Een heel verschil met een studie als Economie, of een baan als bankdirecteur (waar ik overigens ook druk mee bezig ben het te worden, evenals Curl-kampioen der lage landen, maar daarover misschien later meer).

Geen cd gekocht na het schrijven van het vorige hoofdstuk overigens, als je daarin geïnteresseerd bent zal ik het je vertellen. Ook geen dvd aangeschaft, want het is zo fokking duur allemaal! Ik vind het schrikbarend als ik de cd-zaak binnen loop, rondkijk en zie dat een cd alweer met ruim 10 % gestegen is in prijs! Ik wil het wel kopen,

allemaal!, maar als je aan het solliciteren bent, omdat je geen baan hebt, heb je dus duidelijk niet zo heel erg veel te spenderen. Zo ook in mijn geval, dus geen luxegoederen voor mij deze dag(en).

Gedichtje:

Gevoed door een gevoel, dat slechts door mij gevoeld kan worden, voel ik me ongekoeld en zie ik steeds weer deze woorden. Die voor mijn ogen walzen nog voor ze zijn besproken, of bedacht door ongebogen mensen als ze weer opdoken, in een straal van die helderblauwe lamp, geven tekens bij elkaar soms onaangename damp. Van niet begrijpen en niet snappen, wat gezegd in vreemde vormen, van gedicht en van geschrift in kronkelende letterwormen. Gegraven in de lucht, want de aarde is een niets, voor wetenschappers en ook tijd bestaat als niets en iets.

Dit was een poëtische ingeving door de nacht gebracht. Ik was er zelf wel content mee.

-U ook?
-Nee? Niet?
-Aha; beetje onbegrijpelijk, ja dat snap ik wel.
-Nee, natuurlijk, ik zal erover denken, bedankt voor de eerlijke kritiek.
-Ja, dat stel ik echt op prijs hoor.
-Ok; tot horens. Ja, ja, doe ik. U ook. Doei, nu hang ik op hoor. Ja; mazzel!

(Lul! Kutrecensist, wat weet jij er nou van?!? Godver, dat gezeik altijd over niet écht, niet zoals het hoort, niet dít, niet dát! FUCK!!)

Mens:

Luister klas. Vandaag gaan we het hebben over mensen. Dat zijn maar vreemde wezens hoor. Kijk; wij ratten leven logisch, we doen wat we moeten doen en verder niets. We eten, we slapen, we neuken ons suf, voeden ons kroost net zo lang op als nodig en maken dan meteen weer nieuwe kids, opdat we blijven bestaan. We maken ons niet druk om de buren, laat staan de rest van de wereld. We leven op de plek waar we ons goed voelen en wandelen verder als het ons niet meer zint, of als het eten op is. Zo verspreidden wij ons in de loop der eeuwen over de hele globe en zelfs aan de wateren op de aarde hebben wij ons aangepast. En als het leven op is, gaan we dood (of wanneer een mens ons vergiftigt natuurlijk). De mens leeft veel ingewikkelder dan wij, en dat hebben ze helemaal zelf gedaan. Nog geen miljoen jaar geleden was de mens niet veel anders dan de rat (behalve qua grootte en bouw) en leefde zij net zoals wij. Geen heisa op niets af, geen zorgen om wat er verderop of in de toekomst kan gebeuren. Doe je ding en wees daar gelukkig mee, dan heb je ook geen enkele reden om ongelukkig te zijn of worden. Een zeer select groepje mensen weet nog hoe het moet, zij die geen tijd kennen, geen elektriciteit hebben, geen idee hebben wat er buiten hun stam, dorp of gemeenschap om speelt en zij die als nomaden door het leven gaan. De rest wil alles (veel meer dan nodig) hebben en alles (veel meer dan nodig) weten en gaat daaraan onderdoor. Door veel te willen, krijg je nooit genoeg. Door alles te willen weten weet je nooit genoeg, maar je weet wel die dingen waardoor je ongelukkig kan worden of waar men zich zorgen om kan gaan maken. Daarnaast heeft de mens het geweldige besef van hun bestaan weten te creëren, waar ze tot op de dag van vandaag alleen nog maar last van ondervonden! Als zich nu eens een wereldwijd fatale economische crisis voordoet, waardoor geld compleet waardeloos wordt. Al het overvloedige eten verdwijnt, elektriciteit en olie raken op, en iedere computer op deze aardbol wordt in 1 seconde gewist. Men zou beginnen bij NUL en weten wat de fouten zijn geweest die onze voorouders hebben gemaakt. Wat zou men doen? Inderdaad; men sterft! Zo diep zijn ze gezonken met de mensheid, ze vormen de enige diersoort op aarde die zich niet meer aan kan passen aan de omgeving, omdat zij de omgeving aanpassen aan zichzelf. De mensen waren al in den beginnen verdoemd tot mislukken, alleen zijn ze een soort hardnekkige bacterie die je dat duizend keer moet vertellen en die je keer op keer moet besproeien met gif. En als ze dan keer op keer weer een chemisch goedje

maken om dit gif (aids, pest, pokken, sars, legionella, lepra etc.) af te breken worden ze lichamelijk zwakker en zwakker, de antistoffen raken op, het afweersysteem breekt zichzelf af en de mens vergaat in het niets na eerst jaren geleefd te hebben met gasmaskers op, maanpakken aan, zuurstoftanks op hun rug en niet meer in staat te bewegen.

Dat was het verhaaltje van de mens, nog vragen? Nee? Ga en leef!

Eindig:

‘En het houdt nooit meer op…’ (Bløf) de negatieve klank in mijn teksten en geschriften. Nare mededelingen waar je triest en verward van wordt. Oorlog en doodslag (en honger en aids en kanker en malaria en legkippen in legbatterijen en auto-ongelukken en het verkloten van het milieu en onsympathie en en en). Het houdt natuurlijk wel op, als ik doodga (en dat *als* moet *wanneer* zijn natuurlijk), maar dat is slechts voor mij en voor mij alleen. Mijn nabestaanden (en de rest van de overlevenden waar ook ter wereld) blijven kampen met de zaken die nooit ophouden. Nooit dan gedefinieerd als nooit in de zin dat het bestaan van de aarde altijd is. Begonnen met de oerknal en eindigend met een toekomstige nog niet aan de gehele mensheid voorpelde knal of stilte. Ja, ik kan het mooi opschrijven (of niet), maar ermee omgaan is een tweede. Denk je de zaken onder controle te hebben, alles op een rij te zien staan, komt er wat-dan-ook op je pad om het allemaal weer te verneuken! Ben je weer terug bij af en weet je het weer niet, allemaal weet je het niet.

Dronken als een meleier bevindt deze schrijver zich achter dit toetsenbord. De toetsen niet vindend, de maag in de war, het hoofd als een houten voorwerp en verder gewoon moe, geen zin meer om te typen, dus morgen weer een dag, de lijn in de zinnen is ver te zoeken dus ik wens u een goede nachtrust.

Gedag voor nu.

Ik lees terug wat ik gisternacht schreef in staat van scheefheid. Wel leuk vind ik het dat ongeacht het feit of ik nuchter ben of niet ik altijd dingen kan schrijven waarover ik mezelf later verbaas dat ik dat heb geschreven. Niet zozeer door het woordgebruik, meer om datgene wat ik zeg in en tussen de zinnen, en nog meer dat ik het achteraf nog begrijp en ik mezelf kan dwingen te denken zoals ik dacht op het moment van schrijven. Denk overigens alsjeblieft niet dat ik de helft van mijn tijd niet-nuchter doorbreng hoor; veel bravere op-zichzelf-wonende jonge mannen vind je niet snel (qua alcoholgebruik dan in ieder geval).

Schrijven muziek denken oud:

Deze dag die als verrassing verscheen geeft mijn leven een nieuwe inhoud doordat ik besef dat ik besta. Dat deed ik het grootste deel van mijn tot nu toe aan het leven besteedde tijd niet en daar heb ik achteraf best nog wel spijt van gekregen. Als je jong bent dan moet je volgens ouder geworden mensen genieten van je minuten en doen wat je niet laten kunt. (Tot je dat ook daadwerkelijk doet, want dan klaagt de oude mens steen en rolstoel dat de jeugd van tegenwoordig zó erg is! Fok ze! Oude mensen dan natuurlijk). Maar dat kan niet altijd, want ook als je jong bent (of gevonden wordt) heb je shit om je druk over te maken; neem nou het feit dat je jong gevonden wordt; dat is een probleem op zich. Vraag maar aan de gemiddelde jongere (niet gemiddeld in de zin van saai, maar gemiddeld in de zin van een steekproef en dan kijken wat meer dan de helft vindt van de stelling: 'Heb jij er last van dat anderen vinden dat je als je jong bent moet genieten van je leven?' En dan maar kijken wat de uitslag van de test is. Toch geniet ik vandaag dus meer dan tijdens vele andere dagen (ondanks mijn korte beklag), en dat komt misschien door het weer, misschien door te weinig slaap, misschien door een zeer blijde gebeurtenis die volgde op een zeer veel minder prettig bericht; ik weet het niet. Wel weet ik dat roken heel slecht is, en dat ik toch nog een sigaret op ga steken. En ik weet dat tot nu toe sommige hoofdstukken in dit werkje sneller lang zijn geworden dan de hoofdstukken in mijn eerste boek: 'Een reeks aan-elkaar geschreven verhalen en andere geschriften' in de eerste instantie werden (dit kan ook liggen aan mijn nieuwe beeldinstellingen die ervoor zorgen dat het lijkt alsof er veel meer woorden op papier (lees beeldscherm) staan dan in de praktijk het geval zal zijn. De zinnen hebben in ieder geval een aanzienlijk indrukwekkender lengte dan in mijn al eerder genoemde eerste boekje). Zo, nu roken, dat moet in de keuken of buiten, tsja je verzint wat als je op jezelf gaat wonen......
Zo, die is ook weer op. Nu verder met dit boek, lastig nog(;) een boek schrijven! Maar ach, ik doe wat ik kan, en je moet je tijd op de één of andere manier doden. Ben weer bezig met muziek downloaden in mp3-formaat. Zoveel wat mooi is,en bij mij onbekend, staat te vinden op het wereldwijdeweb. Nu weer een nieuwe bijna-obsessie ontwikkeld voor gitaar. Heb per ongeluk een concert van Joe Satriani, Steve Vai en Eric Johnson gedownload, en de show van deze drie mannen in tijdelijke samenwerking (G3 genaamd) is wel zo ongelooflijk goed, rustgevend en

opzwepend tegelijk; geweldig, mooi, knap gespeeld (zeg ik als leek) en wat niet meer dat ik direct verkocht was aan gitaarsolo's, gitaarconcerten en alles wat verder met gitaar te maken heeft. Ik hou al heel erg lang (zie mijn vorige boekje, daar is ie weer) van rock in veel soorten, maten en op veel manieren gespeeld, maar zoals deze soort muziek mij in zeer korte tijd heeft gegrepen heb ik nog niet heel veel meegemaakt (Osdorp Posse, Scylla, Tool en Radiohead).
En nu alweer een week of twee verder ben ik nog steeds zo dol op dit concert! En op Radiohead en ik heb inmiddels weer 33 andere nieuwe bands leren kennen die ik erg goed vind. Ook aan boeken geen te kort de laatste tijd, heb namelijk vreselijk veel (zeer goedkope) boeken gekocht van onder andere H. Lampo, N. French, G. van het Reve, L. Jautze, H. Brusselman, K. van Kooten (Kees), Patricia Highsmith en G. Orwell. De kans dat ik eraan toe zal komen dit hele zootje binnen aanzienlijke tijd te gaan lezen is niet al te groot, maar wie weet vind ik de tijd door onverwachte gebeurtenissen. Naast muziek en schrift zijn beelddragers ook populair bij mij, dus vele video's en dvd's aangeschaft, welke vaker gekeken worden dan de boeken gelezen, maar dat is meer een gemakskwestie dan keuze omwille van voorkeur. Tegenwoordig is van kopen niet heel veel sprake meer. Downloaden en kopieren van series en films is een gemakkelijk en bovenal goedkoop alternatief voor winkels afstruinen naar leuke multimediaschijfjes. Daarbij hoef je de deur niet uit, en dat is in geval van winter, sneeuw, regen, wind en te erge warmte een extra, en zeer belangrijk pluspunt. Sinds een korte periode hebben mijn huisgenoot en ik, hij heet Wouter en dat moge inmiddels duidelijk zijn dus zal ik hem gewoon bij zijn naam noemen, onze standaard eens in de maand voorkomende periode van friends-marathons kijken aangevuld met marathons van -en dit in willekeurige volgorde-: Southpark(!), Scrubs, Off Centre, The Simpsons, Frasier, The Fresh Prince off Bell Air, Mash, ER, CSI (CSI Miami, CSI New York), films van verschillende kwaliteiten, genres, lachsalvogemiddelden en meer (daarbij doe ik in mijn uppie nog wel eens een 24-marathon, wat ik eerder met mijn vriendin en mijn moeder bekeek, bekijk ik nu alleen, 24 is volledig de shit!!). Lang leve internet en dvd-writers! En ik maar roepen dat ik nooit TV kijk.

...2 (op voorhand):

Mijn tweede boek heet boek 2 (of krijgt een andere (onder-) titel) en dit hoofdstuk en een aantal anderen vindt plaats in de trein en eromheen. Daar mijn vorige boek zich overwegend, tot in zijn geheel, in mijn toenmalige slaap- en tegelijkertijd leefkamer en in mijn hoofd afspeelde, leek me dit (dankzij Jorien) een leuke afwisseling. Ik zit al schrijvend te kijken naar slapende treinreizigers; 'boeiend'! En een meisje dat een veel te dik, lelijk gekaft boek

—Effe tussendoor, wat is toch de reden van het altijd die lelijke, plasticogende kaften om boeken heen binden? Veel boeken die dat hebben; uit mijn verzameling weet ik bijvoorbeeld nog o.a. Kruistocht in Spijkerbroek, een aantal dierenencyclopedieën, een aantal Roald Dahl meesterwerken, Papillon en The Godfather die zo'n kaft hebben (gehad)en dat zijn zijn nota bene de mooiste boeken. En ik snap heus dat het voor het behoud van de originele en wel mooie kaft bedoeld is, maar waarom zou je iets behouden als je het niet ziet?! Dus vanaf nu; zodra je een boek koopt, met zo'n losse, kunststof, gladde en afgrijselijke extra kaft, scheur het er direct af, zet het boek in zijn originele kaft in volle glorie in het zicht en geniet ervan!!—

leest en haar vriendje (veronderstel ik) over zijn rechterbeen (voor de kijker dus links) aait als was hij een labrador. 'Zaandam'; roept de speaker -oftewel de man die zich achter de microfoon bevindt- en ik zie dat ik aan het schrijven ben met een Kink-FM-pen die ik afgelopen maandag bij 'Tegenwicht voor Evenwicht' heb meegenomen.
'Tegenwicht voor Evenwicht' is het wekelijkse radioprogramma van Def P (zie mijn vorige boek voor uitleg over Def P) ook wel Pascal genoemd, Bart (Kinky Bart), Samiro (Couscous, sorry Samiro, maar dan weet men tenminste zeker wie je bent) en Eduard (die doet het geluid). Afgelopen maandag was de tweede keer dat Kink FM vanuit het Mediapark uitzond, daarvoor zat het in een Veronica-gebouw dat ook in Hilvie-city gevestigd was. Ramon en ik zijn regelmatig aanwezig bij deze uitzendingen, dat is altijd erg gezellig, we hangen rond, lullen wat mee en kiezen af en toe wat plaatjes om te draaien. En we drinken biertjes. Dinsdag zit ik dan met een (semi-)kater op het werk....Wat wil je? Blikje uit de automaat kost 80 eurocent (dat lijken wel voor-euro'se prijzen).
Inmiddels Purmerend naderend schrijf ik naar het einde van deze pagina,

zo schiet de reis (en mijn boek) lekker op. Zou ik vaker moeten doen; was ik niet zo moe meestal na mijn gedane noeste arbeid...helaas, het zal nog wel even duren.

Informatief en meer muziek:

Wat info over wat er in het afgelopen jaar met mij gebeurd is (inmiddels al de afgelopen twee jaar). Ik heb mijn rijbewijs gehaald, en koop eerdaags (inmiddels zo'n 6 maanden geleden) mijn eerste autootje! Verder heb ik nog dezelfde vriendin (inmiddels had) en heb zelfs een tijdje met haar samengewoond wat eigenlijk best goed ging (waarom ik dit deel met jullie? Geen idee).. Ik woon alweer bijna twee jaar op mezelf met mijn zus en Wouter (met z'n nieuwe auto!) (eerst woonde Niek (oba Hetric) erbij). Ik werk bij de Universiteit van Amsterdam, was werkloos tijdens het schrijven van mijn vorige en tevens eerste boek, vandaar dat ik het even meld (niet dat jullie gaan denken dat ik nog steeds arbeidszoekend ben).
Wat een curieuze trui heeft die jongen tegenover mij aan! Er staat het volgende op m '(Amsterdams paaltje)' m

Intro '04

Integreren

Kreng!

Hmm, snap ik niet, misschien ben ik te dom, ongeletterd of is het gewoon een domme trui! Ik hoor het meest recente Opgezwolle album op mijn kop(telefoon), een skit (wat zijn skits irritant!!); en nu een dope track. De gasten van Opgezwolle hebben de gave om iedere uitgesproken zin raak te rappen, daarmee bedoel ik dat het altijd vet klinkt. De beats zijn ook behoorlijk in orde, alleen gaat het nergens over. Pascal had daar laats een mooie spreuk over: 'Je moet zo serieus rappen dat het klinkt alsof je heel erg diepgaand bent en dat dan doen zonder iets zinnigs te zeggen.' Of zoiets zei ie dan toch in elk geval. Er zijn steeds meer nederhopbands die deze gave bezitten, en hoewel ik er in het verleden altijd nogal op 'tegen' was begin ik een beetje bij te draaien. Niet dat mijn mening zo is veranderd dat ik niet nog steeds graag een beetje diepgang en inhoud hoor in nederhop, maar ik kan wel erg genieten van dope zinnen, flows, stemmen, melodieën en gewoon superstrakke kwaliteit in rap. Zoals daar zijn: DAC (De Amersfoortse Coöperatie), Opgezwolle, VSOP, 3e Kamer, Klopdokter, Yes-R, Typhoon. Het zijn niet allemaal bands/artiesten waar ik vaak en heel erg geïnteresseerd naar luister (sommige weer wel), maar als ik het hoor inspireert het me wel om te schrijven en betere lyrics te bedenken. Zoals Osdorp Posse mij nog steeds inspireert om diep(er) te graven in mijn gevoel en gedachte, zodat ik diepgaander kan schrijven. Mocht ooit de dag komen dat ik deze twee

met elkaar weet te verenigen, zul je nog veel van me horen. Momenteel heb ik, zoals misschien te merken is, weer eens een hiphop periode. Ik luister zeer veel naar Professioneel Chillen van DAC, en nu heb ik zelfs Brainpower opstaan (had ik even zin in). Daarnaast luister ik erg graag naar (hed) PE’s nieuwe album: ‘Only in America’. Als je wilt weten wat dat is, kan ik alleen maar zeggen luister het! Het is hard, keihard, grappig, apart, metal, ‘hiphop’, luistervoer,
je-met-beide-benen-op-de-grond-zettende muziek. Ik kan het maar moeilijk uitleggen. Het is in elk geval één van mijn favoriete bands! Naast de rest, maar toch bezetten ze 4 speciale plekjes in mijn cd-verzameling!

Grapje van Grolsch:

sedert enige tijd weet ik dat je van de Grolsch Beugel-fleschjes de stenen dop aan diggelen kan slaan met niets meer dan je vingers en enige precisie. Het is een aangenaam tijdverdrijf tijdens het ledigen van de met gerstenat gevulde glazen flacons. Nu is er bij de fabrikanten van deze speeltjes een lolbroek geweest (of meerderen, daar wil ik van afwijken) die heeft bedacht dat je de menschen die er gein aan beleven om de fabrikant zijn eigendom kapot te schlaan, een ouderwetsche hak te zetten. Namelijk door een deel van de stenen dopjes te vervangen door vingergevaarlijke plastic dopjes. Deze zijn uiteraard met geen mogelijkheid stuk te krijgen, en de eerste keer dat je zo'n ding tegenkomt, kan het (afhankelijk van de hoeveelheid gedronken geelgele rakkers) even duren eer je in de gaten hebt dat de betreffende dop niet uit steen, maar plastic is samengesteld. Dan kan het dus gebeuren, zoals twee vrienden en mij overkwam, dat je ten eerste de met plastic getroffene heel hard uitlacht, omdat hij het niet weet te breken. Vervolgens zelf gaat trachten deze kunst uit te oefenen om er na alledrie een keer of 8 op geslagen te hebben achter te komen; 'Godverdomme nou!; dat ding is van plastic!'. Dan heb je dus al verdomde pijn aan je vingers. Aan de ene kant, vind ik dat degene die dit heeft bedacht een lintje moet krijgen, want het is het napraten waard en een ding dat je zeker lang zal heugen (afhankelijk van de zwaarte van blessure). Aan de andere kant moet ie tegen de muur! Want er blijft weinig te breken over als een krat al slechts 18 fleschjes bevat, waarvan dan ook nog eens de helft met plastic dopjes.
Nu, een maand of wat na dit geschreven te hebben, bevind ik mij in de woonkamer van ons huis, met Wouter. Wij hebben ons laten verleiden tot het wederom aanschaffen van twee kratten Grolsch met beugeldopjes. Ik dacht; ach waarom ook niet? En sloeg! Mijn record verbroken, zelfs Bart kan niet tippen aan de door mij toen opgelopen grolsch-wond. Twee sneeën sierden de komende weken mijn rechter middelvinger, en bloed droop aan de achterkant van mijn vinger door de pleisters heen. Wouter versloeg mij wel qua domheid, daar hij trots liet zien zich niet verwond te hebben na het stukslaan van zijn beugel, waarna hij zijn hand achterwaarts over de kapotte beugel haalde en ja hoor......ook hij bloedde als een rund en had twee sneeën in zijn vinger.

(,):

Je maakt ruzie(,) legt het bij(,) gaat naar Lowlands(,) hebt bergen lol en dan weer thuis(,) daar is het shit tot je bedenkt en weet wat je hebt en dat is veel dus voel je gelukkig(;) geprezen zij het leven(,) want zonder adem is het niets en nu heb je geluk en lucht tot je neervalt(,) je stort je op aarde(,) ruzie komt van discussie en discussie is te zinloos voor woorden (ook al bestaat het daar dan toevalligerwijs uit in het geheel)(,) te kort(,) te kort(,) veel te kort is je bestaan voor nutteloze woordenwisseling(,) gezeik en gezever en gezeur over verleden heden later(,) zegge: dat het is wat we doen(,) maar zonder nuttige gevolgen voor onze omgeving en onszelf(.) Gegeven is dat de mens moet praten om te leven(,) leven om te praten(,) verschil van mening denkt te moeten hebben zodat ademen een sport wordt op zich(zelf staand als een kind van net geen 2 jaren oud)(,) gesnapt(?) Ik níet(,) maar ben dan ook in het geheel niet van belang(,) want al wat ik doe is als doorzichtige verf(,) een behang op een muur van staal(,) dus valt en staat met al wat ik doe en laat.

<u>Ik schrijf niet zoveel als ik zou willen lezen!</u>

Men, en daarbij ikzelf inbegrepen, maakt zich druk om doodgaan, de hele (of in elk geval elke) dag! Om de zinnen te verzetten voert men –ik dus– zeer nutteloze bezigheden uit. Dit is vreemd, daar men altijd zal roepen: ‘Als ik weet dat ik binnen een bepaalde (korte) tijd doodga, doe ik *dát en dat echt niet meer (*zegge: werken, koken, stofzuigen en naar je schoonmoeder gaan).’ Je gaat binnen een bepaalde tijd dood! Dus wat is het probleem (of verschil) in godesnaam?!? Waarom kopieer ik (ja stijl- en persoonswisseling binnen één alinea, let op! Wie weet bedoelde de schrijver hier wel wat (meer) mee..). nog papieren voor mijn werk, neem ik nog zo vroeg mogelijk de trein, om op tijd weer naar huis (alwaar ik nu toch graag ben, dus reden 1 is (een) gegeven) te kunnen gaan? Waarom doe ik, met velen van jullie daar dan weer bij inbegrepen, dat soort dingen? Wat is het punt? Behalve om te voorkomen dat ik écht de gehele dag niets anders doe dan denken aan, over en vrezen voor het hiernamaals. Bestaat het Hiernamaals (is dat met een hoofdletter?) (wat is dat?!?) Ik heb geen flauw idee, maar beseffen wel voldoende mensen zich dat ze veelal nutteloze bezigheden hebben en dat ze deze absoluut niet bezigen uit ideëel oogpunt, maar slechts en alleen uit eigenbelang tegen angst (of is dat dan ook weer een vorm van ideëel ingesteld gedrag?). Jep, zo zit dat dus in mijn hoofd opgesloten (nuchter als een paard welteverstaan!), soms tenminste; goddank niet de hele dag, iedere dag, dan zou ik lijp worden als een vrouw.....(vrees ik).
Ik zie mijn zojuist neergekalkte letters en woorden (nou ja; krabbels) en denk; zal ik het nog eens lezen, nu? Of laat ik dat aan een ander (zoals doodgaan)*1? Ik denk het laatste, want het trachten te ontcijferen van mijn eigen handschrift doe ik zelf bij voorkeur maximaal eenmaal per geschreven geschrift (en dat is nu; terwijl ik het uittype op mijn PC). (Mocht ik ooit een boek signeren voor jou-of inmiddels, als je dit aan het lezen bent, al eens gesigneerd heb-, dan zul je zien waar ik het over heb. Totaal Onleesbaar!). En toch schaf ik geen lap- of Palmtop aan, en schrijf ik veruit het liefste met een pen (Parker in dit geval, daar schrijf ik nota bene het lekkerst en het lelijkst mee) op papier. Punt 1: kan ik lekker veel op één kantje kwijt, daar ik zo klein schrijf dat na het overtypen mijn boek ineens tweemaal zo lang bleek dan op papier met handschrift het geval was. Punt 2: zo schrijf ik op papier (zie mijn handschrift) zo’n beetje acht keer zo snel dan wanneer ik het direct tekstverwerk, waardoor ik veel directer, onbedachtzamer (=beter) en ongeremder schrijf.

Zie dat ik afwisselend gebruik maak van cijfers uitgeschreven in letters of numeriek en maal, keer en x als meervoudmakend teken, dit alles doe ik speciaal voor jullie, mijn fans! Zodat het minder saai is om te lezen, althans dat hoop ik. Ik ben écht té goed voor mijn lezer(s). Maar de lezers waren na mijn eerste boek ook meer dan goed voor mij; wat een complimenten aan mijzelf en aan u allen! Wat een weelde! Wat een genot, je 'begrepen' te voelen.....(-puntjes zijn een zeer dankbaar te gebruiken onderbreking in stukken tekst) -zo ook streepjes- en haakjes (-....-)

Ja hoor, ik ben weer in de vorm zoals ik was toen ik werkloosheid koos om mijn eerste boek te kunnen schrijven (klinkt positiever dan: toen ik geen werk kon vinden), en dat deze keer ook nog eens mét werk! Kan je nagaan wat er misschien zou gebeuren mocht ik wederom werkloos worden... (Weer die Godverdomde puntjes! Wat moet die gozer daar nou mee?!? Kan ie zijn boek niet vullen met meer literair verantwoorde tekstuele uitspattingen? (S)Jawel! Dat kan hij wel, maar wil hij dat ook? Dat is de hamvraag van vandaag*2? Nee op dit moment is die drang er niet. Het leven draait niet om literatuur, maar om muziek! Onthoud dat en begrijp dat nou toch eens. Ik ben doordrongen van het feit dat lezen en schrijven hoog te waarderen zaken zijn, maar, en daar ligt de crux, muziek is iets zo abstracts en tevens zo concreet dat wanneer de klanken je oren binnendringen deze dan direct aangeven dat luisteren van veel groter belang is dan lezen! En zo ook cabaret, al is het in beperktere mate!

*1 Acda en de Munnik nr. 1 van Groeten uit Maaiveld

*2 Opgezwolle - Hamvraag

It’s a new day:

Nieuwe dag, nieuwe kansen, nieuwe muziek, nieuwe dansen, nieuwe teksten, nieuwe dames, nieuwe inspiratie, nieuw leven, nieuwe pen (niet!), nieuwe outfit, nieuwe ideeën, alles nieuw!
Maar, en dat is het belangrijkste, ik ben nog steeds de oude vertrouwde Lars. Iets eerder begonnen met schrijven vandaag, daar mijn treinrit ongeveer 20 minuten korter zal zijn dan gister. Op zich fijn, want ik heb een pokkehekel aan de trein, maar als instrument voor het schrijven (gelegenheidsgever) is het zo nu en dan wel praktisch. Als ie rijdt, want stilstaand let ik slechts op wat er om mij heen gebeurt en heb ik dus helaas geen tijd voor het uitoefenen van het schrijversgilde. Mach & Jesse – ‘Onkruid vergaat niet’ op mijn discman en ik wacht op de nieuwe CD! Ik sms’te Mach en Jesse beiden, en in afwachting van hun antwoord schrijf ik nu. Ik vrees dat die reactie er voorlopig niet in zit (zo ook de nieuwe cd, want inmiddels is bekend en duidelijk dat Mach & Jesse, samen Onkruid zijnde, met pensioen is....Minder!). Zojuist liep mijn benedenbuurmeisje/vrouw langs in de trein, zij zag mij niet. Ik heb met mijn vaders vorige auto haar autootje eens een stukje van de grond getild. Ze weet ervan. Mooie anekdote! Details zijn van belang, althans vaak dan toch zeker. De details van vorig stukje volgen misschien later, vraag er anders naar of fantaseer er maar over. Zo erg van belang zijn de details voor dit verhaal nou ook weer niet bij nader inzien. Shit, wat wordt de trein druk! godverdomme drie uur op een vrijdagmiddag en het lijkt wel fokking spits. Het schrijft kut als er iemand naast je zit, niet dat iemand mijn met de hand geschreven geschrift, geschreven, kan lezen. Maar toch, het schrijft kut!
Teken ik toch per ongeluk ineens een Nike teken op mijn arm. (Reebok, BK en Patta. Even het noemen van het merk opheffen).

Mijn discman laste een pauze in, waardoor ik alle andere disc/walk/md/mp3-mans en I-pods in de coupé kan horen. Wat een klereherrie zeg zo’n trein.

De veel door mij gebruikte ‘/’ is een scheiding van woorden die beiden/allemaal op de plek van de ‘/’ zouden passen, en dan noteer ik alle twee of alle woorden met dat scheidingsteken, zodat ik niet hoef te kiezen. Welke jij zelf het leukst vindt om te lezen lees je, en laat de ander links/rechts liggen of kras het door. Zo simpel!

Maar weer verder:
De laatste keer dat ik mij zonder koptelefoon (of aanspraak) tussen de mensen bevond was voor mij een vreemde gewaarwording. Als zovelen ben ook ik ongeveer versmolten met mijn koptelefoons (onderweg met openbaar vervoer of lopend/fietsend) en speakers (thuis en in de auto). Dag en nacht spelen ze mooie deunen voor mijn oren, zodat ik mij niet aan al het andere aanwezige geluid hoef te storen. Dus toen ik onlangs door de stad wandelde en mijn discman deed het niet, leek ik een van de wereld vervreemde, geflipte en toeristische malloot. Ik denk dat het zo'n anderhalf tot twee jaar geleden was dat ik daarvoor voor het laatst zonder oordoppen/koptelefoons door de stad liep. (Alléén. Dat is belangrijk, want als ik met iemand anders ben, hou ik uiteraard niet mijn muziek aan). Vreemde geluiden, ik hoorde spontaan de 'gekkies; de ruzies en de (te) uitbundige terrasgangers. Nee, nee, nee, dat is toch niet helemaal de manier waarop ik de stad wil beleven. Liever muziek, met de stad als achtergrondbeeld dan andersom. Zo ook (en nog meer) de trein en tram!

Heb je de overeenkomst van de vorige twee hoofdstukken gevonden? Zo niet, wacht dan maar even.

....

Gewacht (herlezen), weet je het al? Nee? Dan zal ik het vertellen. Ik schreef, en schreef en schreef en hoorde in mijn hoofd "En zo ook....." galmen (niet echt, want daar rapt Jesse te hard voor in mijn oren) en vond dat ik daarmee het hoofdstuk diende af te sluiten (althans, de woorden te gebruiken in de laatste zin van het hoofdstuk). En dit alles alvorens te ontdekken dat het vorige hoofdstuk (dus eervorige van dit hoofdstuk) ook al eindigde met dezelfde woordcombo in de laatste zin. Zodoende, en zo geschiedde (ook).

Oranje kleuren op de straten voor de nog te komen EK-duels van 'ons' Nederlands elftal. Al ben ik principieel tegen dit getoonde massagedrag, moet ik in alle eerlijkheid bekennen dat ik het er best nog wel gezellig uit vind zien. En ook al heb ik weinig hoop in het doorgaan van Oranje naar de volgende ronde, toch hoop ik er stiekem een klein beetje op. Vanavond Nederland – Tsjechië. We kunnen ze hebben, denk ik, niet uit arrogantie, maar het moet kunnen. Het kan uiteraard net zo goed andersom zijn, maar toch. Nonsens, onderwerp dan weet ik ook weer dat ik geen voetbal/sportverslaggever zal worden. Zo is alles nuttig, voor zover we van nut kunnen spreken in dit geval. Dus maar weer een kort *[dEUS]* hoofdstukje erdoorheen. Moet kunnen, Toch?

Van geluk genieten:

Genieten van geluk is slechts weinigen gegeven,
gelukkig genoot ik al van geluk, tijdens mijn nu nog korte leven.
Geluk is geen wijn die je proeft, herkent en beoordeelt,
de afdronk zal nooit fruitig zijn, wat zich tussentijds ook afspeelt.
Ongeacht de uitkomst is voor een elk een eigen schrik,
gereserveerd, met pijn, verlangen naar toen, met zeurende prik,
van tijdgeesten die je ziel steeds doen bederven,
door te spoken door je hoofd, en nooit stoppen met werken,
ze werven zielen voor hun kracht, en daar ging het dan,
weg geluk, weg genot, weg wat je had, wat moet je dan?
Maar houvast aan genoten zaligheid kan jaren langer laten gaan,
en leven doen verlengen, dus hou ik mij vast daar aan.
Geen klaagzang van ach en wee, en nee, geen zelfmedelijden,
(meer), ik ben tevree met wat ik heb, wat mij nu doet verblijden.
Wat ik heb, dat hou ik vast, met mijn hand en met mijn hart,
met moeite, maar gestaag en net zo sterk als de door ons gedeelde smart!

Bejaarden:

Het Centraal station van Amsterdam, half vier, woensdagmiddag, ergens in september, druk, behoorlijk druk. Ik vraag mij af wie, van al die mensen die ik zojuist voorbij heb zien trekken aan mijn ogen, tegen het eind (of nog voor het eind) van deze dag dood zal of zullen zijn. Weinig subtiel gebracht, maar eerlijk zo be(-en ge)dacht. Per dag gaat er toch een aanzienlijk aantal mensen kassiewijle in Nederland. Als je op een dag als deze een aantal duizenden mensen ziet passeren, lijkt mij de kans dat weleens iemand van hen die dag nog het loodje legt redelijk plausibel. Wat u? Laat het dan maar de ouderen zijn, want aan oude mensen heb ik een hekel. Gister heb ik in een semi-dronken Café-praat-bui het eerste bedacht van het kabinet Bakellende II wat ik tegelijkertijd slim en effectief, maar ook wel weer redelijk luguber en onaardig vind. Dat is namelijk dat 'ze' volgens mij zodanig op de zorgsector bezuinigen dat oude mensen vereenzamen, omdat ze de deur niet meer uit kunnen wegens geldgebrek. Hun kinderen, kleinkids, schoon(klein)kids en andersoortige familieleden en dergelijke kwamen al lang al niet meer langs, dus dat versterkt het proces lekker. Tel daarbij op het slechte eten, uit geldgebrek niet of niet goed gewassen worden en niet goed geholpen worden bij lichamelijke ziekte(s) en kwalen en gebrek aan hulp bij psychische problemen. Dit helpt er allemaal aan mee dat de levensverwachting van de gemiddelde Nederlander weer wat naar beneden gehaald wordt. Mensen boven de 65 kosten ons –die arme mensen onder de 65– een godsvermogen en ze brengen niets nuttigs de maatschappij binnen, en het is ook nog eens dé bevolkingsgroep *(en natuurlijk de armen, psychisch gestoorden, zieken, daklozen, verslaafden, studenten, automobilisten, rokers, artiesten)* die de regering het makkelijkst, snelst en effectiefst aan kan pakken, dus dat is wat ze doen. Lucratief; dat lijkt mij zeker, maar niet echt netjes, toch? Maar goed, ik ben blij dat ik nog niet oud ben (helaas wel arm, artiest, student (in theorie), roker, automobilist en dit doet mij denken aan een oude raptekst die ik er gewoon even inplak. Kan mij het schelen?! Is mijn boek! Komt ie: (voor het laatst aangepast op 20 november 2001)

<u>Ik: (snelachterelkaarzonderkomma'sendergelijkegerapt)</u>

Ik ben…zówel zoon als broer
en neef op toer
ben snel, ben Nederlander dus elders allochtoon, voor de één ben ik extreem en voor de ander doodgewoon,
Hip -en/of nederhopper, maar hou ook van rock, muzikaal heen en weerhopper, die nog lang niet stopt.
Student en vakkenvuller, wat verwend en beterweter,
door mijn geld net even guller, wat bekend in de ether.
Zie mij als filmfreak, en als een cd-koopolist
die zichzelf niet in de hand heeft als ik een film heb gemist.
Grootspendeerder en misschien ooit echtgenoot,
die van platenbeheerders hoorde dat ik behoor in een goot.
Later antropoloog als alles gaat zoals het moet,
en schrijver van het betoog die jou denken doet!
Ik ben een internetter, heb mobiele telefoon, schrijver in mijn vrije tijd en ben stoned mijn eigen kloon.
Bierverslinder in het weekend en roker ben ik ook, gebruiker van geen harde drugs die de stoker heeft gestookt.
Ik houd van kinderen vind ze helemaal te gek,
veel bejaarden mogen dood en de top-40 vind ik wack!
Ik ga laat naar bed en sta er vroeg weer naast,
ben soms heel relaxed en in de stad ben ik gehaast! Ben maagd en ben het niet, doe niet aan bijgelovigheid,
god kan mij gestolen worden en ik rookte wiet ik op zijn tijd.
Cabaretliefhebber, politiek niet rechts gericht,
lees boek na boek en schrijf gedicht na gedicht.

Dit ben ik vanuit veel oogpunten gezien, ik heb vele identiteiten en eigenschappen zoals je nu hebt gezien misschien. Iedereen is zichzelf. Blijf dat met alles wat je hebt. Of je nou gabberhouse draait of je voortdurend de klere rapt. Je moet je af en toe beseffen wie je nou echt bent. Dat moet je voor jezelf relativeren en accepteren. En dan pas zal je je beseffen dat zelfs jij jezelf niet echt kent!

Geef op je eigen vragen je eigen antwoorden. Niemand kan ooit zeggen dat die fout zijn!

Dus...Dit schreef ik ooit en heb ik ook nog ingerapt toentertijd. Helaas (voor mij) heeft het nooit een album gehaald, maar wie weet wordt het ooit, postuum nog eens een megahit. Leuk om te zien is, dat deze tekst mij weer te binnenschoot en ik erin zie dat ik in de afgelopen drieëneenhalf jaar dus niet zo vreselijk veranderd ben: zie de zin: "*Ik houd van kinderen vind ze helemaal te gek, veel bejaarden mogen dood en de top-40 vind ik wack!*" wie weet ben ik ietwat genuanceerder, misschien ook niet eens, maar het staat geschreven!

11 september 2001:

Nu ik dit schrijf is het inmiddels 48 uur na het horen van het volgende nieuws: "Mogelijk aanslag op WTC in New York".

Dit was nog voor het tweede vliegtuig zich in één der Twin Towers boorde. Toen dit gebeurde, terwijl men geschrokken keek naar de eerste brandende toren, was men zeker van het feit dat het een terroristische aanslag was. Vanaf dat moment wend ik mijn gezicht niet meer af van de TV, mijn oren vangen ieder geluid op en mijn zesde zintuig zorgt ervoor dat ik bibber, beef, tril en maakt mij warm, koud, warm koud…. . Op TV; Nederland 1 en 2, CNN, België 2, BBC 2, TV10, SBS 6, Yorin, RTL 4 en 5, Duitse zenders, Net 5 etc. verslaggeving van het gebeurde. Ieder net gebruikt beelden van de andere zenders en elk getoond beeld zorgt voor nieuwe trillingen in de aderen der mensheid.

Men belt. Hier in Nederland, in Amerika, maar ongetwijfeld ook in China, België en Nieuw-Zeeland. Om te zeggen, vragen; '*Zie jij het ook? Sjezus, erg hé? Is dit dan het begin van een oorlog? Denk je? Het begin van het einde bedoel je? Ik weet et niet, maar ik ga weer kijken.'* De beelden worden gedetailleerder. Nu zie ik mensen met witte doeken zwaaien, al hangend uit een raam op de 104e verdieping, zo'n 395 meter boven de grond. Mensen springen. Waarschijnlijk vanwege de keuze; geplet of gevlogen? Maar beseffen dat ik het live zie gebeuren? Nee, dat nog niet; er springen mensen uit een 400 meter hoog gebouw! Nogmaals; nee.

Dan; terwijl men zegt: er werken vijfentwintigduizend mensen in elk van de geraakte gebouwen, stort er één in. Over de aarde klinken in alle talen uit de monden van tientallen, honderden miljoenen mensen de woorden "Mijn god!", fluisterend, iets harder, keer op keer. Wat kan je zeggen, zelfs de Amerikaanse verslaggever van CNN kan slechts zeggen: "*No words".*

"Mijn god"! En ik geloof niet in een god.

Niet lang nadat het eerste gebouw instortte gaat ook de tweede toren neer. Als een zwak kaartenhuis is het binnen 'no time' weg. En hoe erg het gevoel was bij het zien van de instorting van het eerste gebouw, de tweede maakt op mij zo mogelijk nog meer indruk. Keer op keer laten ze de beelden zien van het tweede vliegtuig dat verdwijnt in het WTC. En een ander woord dan verdwijnen is niet bruikbaar, omdat elk beeld laat

zien dat de Boeiing 757 letterlijk verdwijnt.Vliegtuig komt aangevlogen, snel, 700, 800 kilometer per uur, draait, stuurt en dan is ie weg. Een explosie en op dat moment staan tien, twintig, misschien nog meer, etages in brand. Wederom de woorden “Mijn god”.

In de tussentijd is op het Pentagon ook een vliegtuig neergestort. Ondanks de omvang van deze crash, maakt het niet dezelfde indruk als de WTC-crashes. Het klinkt – en is– cru, want ook in het Pentagon is een aantal doden te betreuren. Er vliegen nog vliegtuigen en er is een aantal vliegtuigen ‘zoek’. Niet lang na de aanval op het Pentagon stort er wederom een Boeing neer, ditmaal in Pittsburgh; Pennsylvania. Wat hier gebeurd is blijft lang een raadsel. De vraag die nu de ronde doet is: Is het nu afgelopen, of komt er misschien nog meer? Er wordt gespeculeerd bij het leven over wie, wat, waarom, hoe etc. Er worden dozijnen specialisten uit vele kasten getrokken om van alles te vertellen over wat men nog niet weet (ofwel gissen naar alles rondom het gebeuren). Onzekerheden worden door hun spontaan omgezet in feiten die zomaar uit het niets schijnen op te doemen. Gelukkig spreken de geleerden, de specialisten, de journalisten, de FBI –en ik weet niet welke instellingen en personen nog meer– elkaar zodanig tegen dat alles wat vermeld wordt weer tot een nulpunt, dus antifeit, teruggebracht wordt.

Zo zit ik zonder het echt in de gaten te hebben vanaf drie uur ’s middags tot twee uur ’s nachts TV te kijken, luisteren en verbijsterd te zijn. Toch maar naar bed, daar aanbeland de radio aan en luisteren naar de “speech” van George–‘Goeroe’- Bush. En wat vertelt de president van het machtigste land ter wereld?

…..!!

Evalueren als ik woensdagochtend rond half zeven ’s morgens op het punt sta mijn ogen te sluiten. WTC binnengevlogen door vliegtuig; ongeluk of aanslag? WTC binnengevlogen door een tweede vliegtuig. Aanslag dus. Vliegtuig stort neer op Pentagon; damn het is nog niet voorbij. De Twin Towers storten in, niemand kan en wil zich een voorstelling maken van de omvang van de ramp. Een vierde vliegtuig stort neer, deze in Pittsburgh; Pennsylvania. Wat het verhaal achter dit vliegtuig is weet nog niemand.
Nog één maal ‘o mijn god’ en dan proberen te slapen zonder nachtmerries!

Nog geen vier uur na het sluiten van mijn ogen gaan ze gestaag weer open om, in tegenstelling tot een normale ochtendsituatie, open te blijven. Door mijn radio wordt nog steeds bericht gegeven van de gebeurtenissen in de VS. Naar de TV en de krant voor eventueel nieuws, en mezelf maar dwingen om weer die beelden te aanschouwen. Theoretisch gaat het leven hier door, maar nee, dat gaat nog niet. Je moet jezelf steeds laten kijken om, voor zover mogelijk, een beetje besef te krijgen van wat er gebeurd is op deze elfde september van 2001.
De specialisten brabbelen verder, Bush doet waarin hij goed is; Niets dus. En de rest van de wereld … zwijgt wijs in alle talen. Zwijgen in de zin van één keer geen snelle grapjes, geen internetmafkezen met hun eeuwige junkmail waar er bij foto's bijdehante leuk bedoelde bijschriften geplaatst worden, eens niet één persoon die niet heeft gezien, gelezen, of gehoord wat er gebeurd is, eens geen onzin!! Iedereen snapt dat op dit moment bijna niets echt gepast is behalve uiterste verbazing. Men begrijpt dat werk even niet belangrijk is, dat dat huiswerk nu ongemaakt mag blijven liggen, dat gesprekken over niets vermeden dienen te worden.

Voor hoe lang geldt dit alles? Vanaf woensdagmiddag is het al minder geworden. Niet verdwenen, maar door weinig nieuw nieuws en mede door moeheid van de beelden en van het doemdenken! Ja toch maar iets anders doen, wel blijf ik nog lang zappen naar CNN en teleteksten voor eventueel nieuws.

En nu ik dit einde heb geschreven, twaalf dagen na dato, gaat óók voor mij het leven weer verder. Met óf zonder oorlog! Met dus.

Stilte:

De stilte werd doorbroken en dat had nooit mogen geschieden, want geruisloosheid was o zo mooi en had nog zoveel meer te bieden! Hou je bek! Dat denkt mijn hoofd, maar ik schreeuw het toch niet uit, want als ikzelf het stilzijn zou verbreken ben ik onnodig luid. Ik wil nog rust en geen geluid dus stil zijn allemaal, voor je mij boos maakt omdat je hoorbaar wilt zijn met je verhaal. De stilte voor de storm doet vermoeden dat er sereenheid heerst, maar helaas overheerste de geluiden mijn genot van silénce ten zeerst. Geen kans op rust geen kans op kalmte, geen kans op niets. Even niets.
Even niets.
Zoals vaker wens ik geen geschreeuw, en geen gerap, geen gepreek, geen gesprek, geen gefake.

Vrouwen 1:

En het is mijn schuld!
Ik ben nu al mijn gehele leven in het bezit van een zus en een moeder en was sedert meer dan 2 jaren (bijna drie zou ik gaarne schrijven) gezegend met een fijne en gelukkige relatie. Toch knaagt de oneerlijkheid tussen vrouw en man aan mijn gevoel zo nu en dan. Juist door het zich altijd achtergesteld voelen, is er een oneerlijkheid ontstaan de andere kant op. Ik bedoel dat vrouwen veel, heel erg veel mogen of vinden te mogen, waar de man groot geschreeuw tegemoet zou treden bij uitoefening van hetzelfde gedrag.
Vrouw chagrijnig ←→ Ongesteld.
Man Chagrijnig ←→ De Lul (of een lul)!
Vrouw boos ←→ Een bui, of de schuld van de man.
Man boos ←→ Een Lul! (en dé lul!).
Vrouw huilt ←→ Ziek, zielig en de schuld van de man.
Man huilt ←→ Mietje!
Vrouw ruimt niet op ←→ 'Vrouwen ruimen altijd al op' (op zeurderige toon).
Man ruimt niet op ←→ Luie Lul!
Je weet wat er verder nog komen kan of geschreven kan worden. Wij mannen (Bléh!) zijn bij de gemiddelde ruzie bijvoorbeeld bij voorbaat al hopeloos verloren! Eén traan en sorry is slechts wat ons gelaat kan verlaten. Eén stap boos buiten de deur en spijt valt ons ten deel, en terug keer ik naar binnen. Shit! Weer sorry. Zij zegt sorry, en, ach is niet erg, snap ik toch, komt allemaal goed zeg ik. Man zegt sorry, vrouw blijft boos, pas na aanschaf van bloem of ijs zal een minimale glimlach op d'r gezicht verschijnen.

Vrouwen zijn geweldig! En dat meen ik dan weer wel!

Angstaanjagende msn-gesprekken (je had erbij moeten zijn):

Zinnen en woorden werden mij gegeven tijdens een msn-gesprek met niet nader te noemen Daniel. Vraag niet hoe het kwam, maar erotisch getint was het zeker niet bedoeld. Toch besloten de zinnen te gebruiken, zonder de context te verklappen aan de lezer. Één der bedoelde zinnen is: “Compenseer je met iele lange in leren-lingerie-gehezen gothic-kerels” en een ideetje van de ander was deze: “Gothic kerels & verrukkelijke junks”

En met een biertje op (zoals nu) is het lezen van de met msn bedachte zinnen alleen maar leuker. Ik weet niet meer (zoals met zoveel) hoe (vooral waarom) we op de zinnen kwamen, in elk geval zat ik tegelijkertijd te chatten en een concert van Marilyn Manson te kijken (ja ik ben een man die twee dingen tegelijk kan!). En Marilyn Manson liep er weer eens onaangenaam gekleed bij, namelijk in een niet te verklaren leren ondergoedset, die de kwaliteit van het concert eerder deerde dan verbeterde. Ook al klonk het geheel niet slecht, de blik op deze enge meneer maakte dat ik me deels schaamde dat ik ernaar keek. De zin ‘Compenseer je met iele lange in leren-lingerie-gehezen gothic-kerels’ was dus eerlijk gezegd: ‘ik compenseer me met iele lange in leren-lingerie-gehezen gothic-kerels’. En dat gezegd te hebben, was het dus de lol van de dag voor mij, ik heb hard gelachen om mijn eigen zin! En dat is niet echt iets om trots op te zijn, maar soms vind ik mezelf gewoon grappig. En Daniel ook!
Waar wil ik heen? Nergens! Ik ben het inhoudschrijven, na de moord op Theo van Gogh en de overwinning van Dubbeljoe Bush (ik plagieer hier Linda Lokkers) zo verschrikkelijk moe. Ik zal heus nog een column, hiphoptekst, en/of boekhoofdstuk schrijven over deze walgelijke ontwikkelingen in de wereld, maar nu niet.
Ik zit thuis, biertje voor me, computer met de nieuwe Eminem cd (yeah right! Mp3 dus) op en ik voel me wonderwel redelijk en niet heel erg slecht. Dus het schrijven over minder tot er in het geheel niet toe-doenende zaken gaat mij nu makkelijker en prettiger af. Daar het feit wil, dat wanneer ik weer eens ga piekeren, ik weer bedroefd wordt en ik een zwartdenker blijk te zijn. Ik word chagrijnig en boos als ik denk aan misstanden in de wereld. Vanavond wil ik dat niet, ik heb heerlijk 4 dagen vrij, ben lichtelijk aangeschoten en wil gewoon woorden kwijt (en sjesus wat heb ik al veel woorden geschreven vandaag). Dus sorry voor de trouwe columnlezer(es) die mijn mening wil lezen over zaken die

terzake doen, vandaag is het niets (dus niet alles). Dus ga lekker lederhosen-lingerie-gothic-iele-mennekes-checken, verrukkelijke junkies bestuderen, Eminem’s nieuwe cd downloaden, Scylla’s nieuwe site checken, je niet te druk maken om de zaken die verneukt worden op deze aarde en maak er wat moois van komend weekend!

Vergeet niet wat er gebeurt, wat er gebeurd is! Onthoud wie je bent, waar je staat en dat je verschil kunt maken. Maar probeer zo nu en dan een dag goed door te komen zonder te malen denken piekeren en jezelf lijp te maken (lees dol te draaien!).

>Face zegt dat het hem een waar genoegen was.

Nog één hoofdstuk; effe snel:

Zet de punt van de pen op papier in de (wan)hoop dat er een nuttige lijst letters volgen zal. Maar nee, niet op rijm, niet rijmloos zelfs, geen proza, poëzie, column of songtekst verlaat mijn penseel momenteel. Hij lijkt leeg, behalve dan gezien (is lang voor: 'afgezien van') het feit dat het schrijfgerei voldoende te verspreiden inkt in zich heeft.
De trein stopt op een stuk waar de rails zeer schuin ligt, en dat stoppen heeft voor mij geen verklaarbare reden(en), wat niet betekent dat die er niet is, maar deze wordt niet gedeeld met de passagiers van het gele monster (rijlesnostalgie). Nu echt stil- en schuinstaand denk ik 'shit, mijn afspraak'! Maar het leven is niet lang genoeg voor het voortdurend of überhaupt overpeinzen van onverhelpbare zaken als deze.
Maar de leegte van het schrijven is wel te verhelpen, althans, dat hoop ik, want het is wat ik doe, deed en wil doen. En we rijden weer; aahhh....
Nu nog 4 minuten te gaan en dan arriveren we op Amsterdam Centraal en dan wil ik ook weer een hoofdstuk voor mijn boek afhebben. Dus onleesbaar en veel afkortingen gebruikend schrijf ik dit in de trein. De grootte van de kans dat het de selectie van uit te brengen hoofdstukken voor mijn boek gaat halen hangt geheel af van het feit of ik het zelf zal weten te ontcijferen (ja). De trein zuigt, maar brengt je wel -voor veel te veel €'ies-, zo af en toe, van **A** naar **B**, zelfs naar **C** wanneer je dat wensen zou, maar dan moet het niet regenen, onweren, waaien of te droog zijn.
We zijn inmiddels halverwege Amsterdam Sloterdijk – Amsterdam Centraal en de trein schudt als een dronken kameleon, (wel eens gezien? Ik vannacht op Animal Planet of National Geographic. Of toch niet? Nou ja, zal wel) die beesten wiegen man! –zelfs niet dronken– heen en weer en héén en wéér, echt GE-WEL-DIG! Lachen man! Irritant wanneer je in een trein zit, opstaat en weer omvalt, door de rails-trein-miscommunicatie.

Daar nadert het perron, (wat natuurlijk niet waar is, want het perron ligt zo stil en bewegingsloos als het kan te wachten tot de treinen naderen en weer vertrekken, dus exact gezien nadert de trein het perron).

Einde

Gefilmd schrijven:

Op Lowlands 2004, daar was ik en aldaar was het dat ik de kans kreeg om iets te schrijven, deze kans greep ik uiteraard aan. Het geschrevene zou in oplage van, naar ik meen te kunnen herinneren, 10000 (leze: tienduizend) exemplaren verspreid worden, dus leuk, zou je denken, maar weinig is minder waar. (Althans, veel is minder waar, maar...djiezus wat wordt ik soms moe van mezelf!....).

Maar, om effe terug te komen op het onderwerp; ik begaf mij naar een zitzak, alwaar de sereniteit was om te kunnen schrijven, en had mijzelf bediend van een lekker, doch smaakloos biertje, een welverdiende (waarmee dan?) sigaret en pen plus papier (de 3 p's, of was dat niet ooit een economieleus die ik sedert jaar en dag al uit mijn hoofd heb verbannen?). Ik zit op/in/naast/boven het 'comfortabele' wolfachtige leren omhulsel gevuld met 'weet-ik-het-wat-het-zo-onmogelijk-maakt-geen-rugpijn-te-krijgen-van-dit-ding-'spul, komt er iemand naast mij zitten, geen probleem (zou ik zeggen!), met een camera en die persoon gaat mij filmen. Eerst van de zij –en voorkant, niet zo vervelend (nog). Dan gaat hij al snel achter mij staan en houdt zijn camera rechtstreeks gericht op datgene wat ik aan het schrijven ben, en dat schrijft vrij kut (excuse my French). Behoorlijk kut mag ik wel zeggen (excuse my French again, please). Maar dit specifieke geval wilde dat ik al had toegezegd dat hij mij mocht filmen, ervan uitgaand dat hij het niet langer dan een minuut of anderhalf vol zou houden, dus voor wegsturen vond ik het wat te laat, daarbij is het ook hoe dan ook best wel enigszins vererend en ijdelheidshalve te waarderen wanneer je gefilmd wordt. Negeren dan proberen, maar nee dat is echt praktisch onmogelijk bleek mij al vrij snel. Dus zeer mijn best doen om er naturel en ongedwongen (lees de tegenstrijdigheid in die zin) uit te zien, denk ik dat je op geen video (geen idee waar het ooit terecht zal gaan komen) iemand ziet die meer zeer zijn best doet om er tijdens schrijvend gefilmd te worden zo naturel en ongedwongen uit te zien dan ik deed op dat moment. En ondertussen schreef ik, geen idee wat, en hoe, want ik was bezig met die verdomde camera, maar ik schreef zeker niet datgene wat ik wilde schrijven over Lowlands voor een magazine óver Lowlands! Dus dat was balen, misschien later in dit boek het stuk dat ik wél had willen schrijven.

Misschien niet.

En zeker in dit boek het stuk dat ik schreef genaamd: ‘lowlands is lowlands’. Want het magazine kwam zowaar uit, en bij ondergetekende op de deurmat terecht. Ik zal het stuk overtypen dan wel inscannen en toevoegen. Dan kunt u zelf oordelen.

Dit jaar weer naar Lowlands! Whiehoe!!! (Daaraan denken brengt steevast het kind in mij boven).

Beslan vs Bakellende:

Waarom gaat Balkenende (en de zijnen met hem) een normen & waarden debat voeren, terwijl Beslan nog vers in het geheugen zit? Was schriftelijk(!) medeleven betuigen volgens u voldoende? Genoeg om ze rustig te stemmen, en wat te troosten daar in Rusland, om ze te laten zien hoeveel wij meeleven hier in Nederland? Sommige zaken doen de ingewanden van mijn kop ongewild en onwillekeurig centrifugeren op 1500 toeren of meer. Wilt u niet over werkelijke zaken praten?! "Uw volk" (Yeah Right!) waarschuwen, maar toch ook rust geven? Gewoon uw werk doen? En dan lees je ook nog dat een minister uit Nederland (ben even vergeten welke ook alweer) zich vreselijk druk maakte over 'het feit dat een uitgelekte uitspraak van hem over het gijzelingsdrama wel eens verkeerd opgevat kan zijn (geweest geworden) door een Russische minister (ook zijn naam is mij, tijdens het onthouden van voor mij belangrijke(re) zaken even ontglipt)?!?!?!?! Oftewel; Hij (die Nederlandse minister) maakt zich druk om iets wat hij heeft gezegd en wat uitgelekt is, zijn carrière misschien wel zou kunnen verneuken. Had het dan niet gezegd man!! Dubbeldomme dwaas! En er liggen daar Godverdomme 200 kinderen, of meer, kapotgeschoten, uitgehongerd, vermoord of net gered door een zich opofferende juf, moeder of kantinevrouw. Wat moet ik daarmee? Hoe werkt dat in de kop van zo'n minister?!

Ik weet voor mijzelf niet goed wat ik met de gebeurde zaken in Beslan aan zou moeten. Geld biedt geen troost tegen dood (van soms alle kinderen uit een gezin), medeleven kunnen ze óf niet lezen, óf niet verstaan, óf ze zijn te geshockeerd om er iets mee te kunnen. Ik weet niet of u de beelden van rouw in Rusland voor zich kunt halen (ik ben verbaasd als u het niet kunt), maar dat is rouwen! Dat heeft diep indruk gemaakt op mijn persoontje, daar werd ik zeer nederig van. Ik heb vaak geschreven en gezegd dat mijn probleempjes in het niet vallen bij problemen van anderen. Maar deze overtrof een boel (de Tsunami kon er net aan tippen), te zien hoe moeders reageren na verliezen van al hun kinderen (om de één of andere reden zag je bijna geen vaders op tv, maar goed, dat zal wel een reden hebben) deed mij echt eerlijk pijn!

Hier komt allemaal nog eens bij dat de duidelijkheid gegeven door de regering aldaar zich weer eens tussen nacht en schemer genesteld heeft zodat ik geen idee heb wat er waarom in godesnaam (want in zijn naam zal het wel weer geweest zijn!) gebeurd is. En volgens mij velen met mij

waaronder zelfs de mensen uit Beslan zelf.

Ik durf niet meer:

tegen mensen in te gaan, want hard gelach en boosheid zijn de zaken die mij ten deel vallen bij tegenspraak

te zeggen wat ik wil, wanneer ik wil, tegen wie ik wil, want stilte schijnt het goud te zijn, dus praten wordt langzaamaan taboe

zo ook schrijven

mensen te helpen, want ze denken dat ik crimineel ben, slechts vanwege mijn leeftijd en de lengte van mijn haar, dus bied ik aan, zal ik uw tas dragen krijg ik een snauw van nee! Ik doe het zelf, ben niet invalide

de kleding te dragen die ik zelf erg mooi en prettig vind zitten, want dat wordt geassocieerd met muziek, geloof, overtuiging, politieke kleur, haat, en meer

de boeken te lezen in de trein, die ik goed en boeiend en leuk vind, vanwege bovengenoemde redenen

de muziek (hard) te luisteren die ik goed vind, vanwege bovengenoemde redenen

te vertellen over mijn mening over oorlog over ongelijkheid over oneerlijk over honger dorst over mijn woede op de wereld op Bush en Balkenende en Dutroux en meer, over alles wat mij pijnigt, dwarszit, bezighoudt en boos maakt, want wie weet vat iemand het wel extremistisch, of verkeerd, of niet correct op. En dan ben ik het zaadje

op straat iemand aan te kijken, althans niet langer dan anderhalve tel, want de volgende woorden worden dan vaak gebezigd; zoek je ruzie?! (of iets dergelijks)

op internet iets te zoeken over geloof, dood, oorlog, porno, mp3 of dergelijke zaken, daar men overal ter wereld inzicht schijnt te hebben in wat ík doe op míjn pc in míjn kamer in míjn tijd en zich daar ook nog echt druk om te maken en mij op de vingers te tikken wanneer ik iets doe wat (misschien) niet mogen zou

zo is ook mailen naar vrienden kennissen familie en anderen over meer dan ‘dag hallo hoe is het en we spreken snel weer’, een gevaarlijke onderneming geworden

Ik durf gewoon niet meer.

Gebruik de naam van de heer nooit ijdel. Maak u geen zorgen; ik zou niet weten waarom!

Leeg:

Leeg
Dat is wel het woord
Leeg
En ik weet het; ik weet het heus
Het is treurig dat deze man geen stootje hebben kan
Treurig dat ik huilen moet
Treurig dat ik egoïstisch ben
Leeg
Het is jammer, want hij bedoelt het echt goed
Heus
Het leven is niet zo leuk als ik jaren dacht
Niet zo florissant en lachen, nee, dat niet
En ik voel me een loser
Voel me een stalker
Ik voel me
Ik denk na   pieker   traan
Blijf liggen en beslis dan toch op te staan
Ga weer liggen
Sta weer op
Wel, niet, wel, niet werken vandaag
....
En weet ik wat ik voel? wat jij voelt? wat gevoel is? en te voelen valt?
Momenteel is gevoel overvloedig aanwezig
Maar niet te plaatsen
Te besturen
Te begrijpen
Te weten wat waarom en hoe
En hoe
En hoe

Geef niet op; zegt men
Het is beter zo; zegt men
Doorgaan met je bestaan; zegt men
Het komt (allemaal) goed; zegt men
Men zegt maar.....

Vrouwen 2:

Wanneer je als man met een vrouw boodschappen gaat doen, gaat koken, opruimen of andere van oorsprong voor de vrouw bedoelde bezigheden uitoefent (óóh. Ja; fok dat!) (Hoor Lebbis – Vuur of Zwart) dan doet ze het tegenovergestelde van wat ze naar buiten toe roept... Ik leg uit

Vrouwen willen niet als huisvrouw gezien worden dezer dagen en proberen zelfs te vertellen dat ze niets om schoonmaken en dergelijke zaken geven (of nog erger; dat ze het helemaal niet goed kunnen; leer nou voor eens en altijd; het is genetisch bepaald. En wees daar nou Godverdomme eens trots op!) (Wederom Lebbis – Vuur of zwart). Dus de vrouw is 'geëmancipeerd"...., maar, en dan de crux.
Ga eens voor de grap een supermarkt in met een vrouw om gewoon boodschappen te doen, en doe dan eens één, en dan een tweede (derde, en voor de onervarenen onder ons, eventueel vierde) voorstel voor het eten. Dit zal steevast met een nee, geen trek in, geen zin om te maken of andere voorgebakken antwoord bekogeld worden. Niet omdat ze er echt geen trek in heeft, geen zin heeft om het te maken, maar gewoon en alleen, omdat ze nee wil (of moet, of niet anders kan) zeggen op jouw voorstel. Tot zij een voorstel doet, en mannen; tsja, die zijn nou eenmaal ietwat minder moeilijk (en murw gebeukt met de nee's van de vrouw) dat die direct, of vrijwel meteen, ja zegt.
Of je koopt eens –nieuw voorbeeld– voor jezelf een sixpack biertjes en een zak chips, krijg je te horen dat dat zonde is van het geld, maar van datzelfde geld moet wel goede (lees de duurste) shampoo en conditioner aangeschaft worden, de kruiden van haar keuze, de juiste tandpasta en het zachte wc-papier. Ik wilde verder gaan, en op schrift heb ik dat ook gedaan, maar ik vrees dat ik teveel vrouwen ken en liefheb om dat in mijn boek te kunnen doen. Misschien als ik ooit kluizenaar geworden ben en mij niet meer hoef te verantwoorden voor wat ik schrijf, dat ik durf verder uit te wijden over dit onderwerp. Voor nu wil ik niemand persoonlijk kwetsen en mezelf in veiligheid stellen door te zeggen; ik wou dat ik een vriendin had! En dat meen ik dan weer uit de grond van mijn hart.
Daarbij is het stuk een momentopname dat geschreven is in een semiboze (semi is een mooi woord) bui
–geheel boos ben ik niet zo makkelijk te krijgen namelijk– en naderhand alweer bijgesteld door en voor mijzelf. Vrouwen zijn de meest prachtige wezens op aarde! En juist daarom de meest monsterlijke en te verachten

levende bewegende en pratende zaken op deze bol. Elke man weet het, elke man voelt het, en elke man zal het, mits hij eerlijk is tegenover zichzelf, beamen. Zonder; kunnen wij mannen, niet! Mét, met veel moeite, maar die moeite zal door het overgrote deel van de mannelijke bevolking worden gedaan, niet voor niets zitten mannen onder de plak, en vrouwen zelden tot nooit.

Ik hou van vrouwen!

Lowlands is lowlands:

Ieder jaar als ik op Lowlands kom, en dat is nu vijf jaar bijna ieder jaar, dus vier jaar, bekruipt mij minimaal één keer een minder aangenaam gevoel. De vraag: wat doen deze tienduizenden mensen ieder jaar op dit festival? Waarom doorstaan zij, en ik, rij na rij, bui na bui, kater na kater? Wat is de lol van slecht eten, vrijwel smakeloos bier, natte voeten, tent en kleren, teveel mensen in een kleine tent, etc. etc.??? Maar direct nadat ik mij dit afvraag, sta ik te kijken bij Faithless! En dan vallen de puzzelstukjes weer op hun bedoelde plaats.

Het is gewoonweg te gek om op Lowlands te zijn! En steeds wanneer ik geweest ben, thuis zit, afgepeigerd ben en de laatste kater weg zit te hopen, denk ik dat ik terug wil naar Biddinghuizen City! Waarschijnlijk ben ik niet de enige die er zo af en toe doorheen zit, maar ben ik dan ook niet de enige die – schijnbaar – dan toch beslist om het jaar er op weer zo’n (vreselijk duur) kaartje aan te schaffen? En gelukkig maar, want een Lowlands zonder al deze mensen zou geen Lowlands zijn.
En de regen, het bier, eten en natte kleding, tsja, dat nemen we dan gewoon wéér op de koop toe, toch?! Ik zeker. En mocht het programma volgend jaar half zo goed zijn als dit jaar, dan ga ik zeker weer! En dan nu, tussen die 50.000 mensen, zittend op een zitzaak, luisterend naar muziek, in alle rust, gefilmd wordend, dit stukje schrijvend, is een belevenis op zich. Een serene relaxte plek in het midden van Lowlands. Lowlands is Lowlands, en editie 2004 was wederom de shit!

Ik heb geschreven...

....:

Geïnspireerd door het leven op zich. Wat een wendingen kan een bestaan toch ondergaan binnen een weekend (zegge; een paar dagen). Op details ga ik niet in, want mijn privé is míjn privé, en dus niet openbaar voor columns en internetverspreiding. En Nederland ligt natuurlijk uit het EK, waarschijnlijk dan althans. Na een treurige nederlaag op Tsjechië, alwaar ik niet mijn zeer deskundige blik over zal werpen (want 15 miljoen coaches is voldoende) is de kans dat Nederland door zal gaan naar de kwartfinales behoorlijk geslonken (zeker nu we afhankelijk zijn van het Duitse elftal). Helaas, maar ook terecht en niet vreemd. Ook niet belangrijk. Wat wel belangrijk is, is dat ik uit mijn eeuwige vrolijkheid ben gesleurd (dit speelt lang na het EK 2004) en daar baal ik van. Tot voor kort was ik de vrolijkheid zelve, en zo ook positief te noemen. Soms op het irritante af, maar ik wist altijd wel woorden uit te kramen als; het komt allemaal goed, rustig maar, en morgen is alles weer beter. Maar tegenwoordig, door gebeurde onomkeerbare zaken, ben ik niet meer zo happy, positief en goedgemutst. Ik moet zeggen dat het mijn inspiratie wel ten goede gekomen is, en soms is het heel even als in een film, zitten, treuren, peukie en biertje erbij, en piekeren maar. Dat is helaas slechts een half procent van de treurtijd het geval, de rest van de tijd voel ik me gewoon ellendig en wil ik niets dan over mijn dip heen komen. Het liefst door terug te draaien wat geschiedde. Maar helaas, dat zit er niet in. Geleerd is, dat het leven inderdaad niet altijd zonneschijn en lavendelgeur zal blijken, en bij mij gebleken is. Ook geleerd is; dat clichés met een reden cliché zijn geworden. Nog meer geleerd? Ja, life sucks, but than you die! En ook geleerd dat je na een periode als voorgaand beschreven is, je je beter gaat voelen, en dat duurt een aantal weken, maanden en voor sommigen (sommige gebeurtenissen) nog langer. Maar eens komt het allemaal goed, en zo kwam de positieveling in mij weer vrolijk en goedgemutst om de hoek kijken, en hij glimlacht naar mij, en zegt; kerel; maak je niet druk man! Je hebt nog zoveel dagen te gaan (hopelijk) en ik denk yeah right! Tot de volgende dag dat ik getergd zal worden, zal huilen met schokkende schouders, ik het vertrouwen in de mensheid zal verliezen! Want, hoe je het ook went of keert, iets dat je kwetst laat altijd een zwart randje achter aan je cirkel van genot.

Insomnia:

Hou je vrienden dichtbij, maar je vijanden nog dichterbij! Dat klinkt mooi, cliché, maar het schijnt nodig te zijn. Ook vaak hoor je zeggen dat je zelf juist je ergste vijand bent, en in het geval van het eerste gezegde, komt dat heel erg mooi uit, niet dan? Waar wilde ik ook alweer in godsnaam heen met dit geschrift? Geen idee meer. Ik geloof dat ik een raptekst in mijn hoofd had, maar na een lange werkdag en een korte nacht qua slapen, ben ik dus schijnbaar niet helder genoeg om na te denken over wat ik wilde onthouden...
Slapeloosheid is redelijk vervelend (soms ook erg prettig) door het gebrek aan slaap ga je overdag in een roes van halfslaap en halfwakker van uur naar uur. In die staat bevind ik mij nu, dus doe ik veel dingen half, dan denk ik aan iets anders, doe ik dat weer half, en zo kom ik uiteindelijk mijn dag wel door, denk ik.(En zo geschreven bedacht ik me dat ik laatst weer eens de magnifieke film Fight Club zag, waarin ons de slapeloosheid van Edward Norton, in de Film Tyler Durden en Jacks voice, thought and more, uitgelegd wordt op een mooie manier, met mooie plaatjes en ik lees er wel iets van terug bij mijzelf, dus ik zal dat onbewust onthouden hebben. Gelukkig lijd ik niet aan de slapeloosheid zoals het personage in Fight Club dat doet..).
Suspekt is overigens een hele dope Deense rapgroep (ook nog eens Deenstalig op de koop toe). Dat is leuk om vrij hard in mijn auto te draaien (nou ja, auto. Daihatsu (Cuore)). Raam open, en mensen verwachten - pak 'em beet- 50 Cent, Eminem of Ali B. Maar als dit vreemde taaltje uit mijn ramen schalt, kijkt men altijd wel even een tweede keer naar mijn nummerbord of mijn persoontje. Om te zien of ik misschien wel van een anders dan Nederlandstalig land afkomstig zou kunnen zijn.
Dit schrift is op en vol, er stond niet meer, zelfs minder, in dit exemplaar dan wat ik nu getypt heb. Die schriftjes van de action zijn ook wel erg dun dan hoor, maar ik heb er ergens hier; in mijn kamer, nog wel een aantal liggen. Schriften, schrijfblokken, kladpapier, een megamooi van Yuri gekregen blanco boek waar ik soms bijna niet in durf te schrijven uit angst dat ik troep noteer dat het boek en Scylla geen recht aandoet; van alles wat. Ik ben o zo ordelijk, heerlijk.

Iets:

Iets drukt er op mij, Iets duwt me in een richting. Niet in de rug niet op mijn hart. Iets houdt mij voortdurend in bedwang, maar Iets wil ook steeds dat ik het uit ga schreeuwen van frustratie, woede, verdriet. Iets neemt mijn dagen voor me waar, en dit terwijl ik maar doorga. Zonder Iets te vragen staar ik de zaken na die ondernomen worden, waarvoor Iets mij de kracht ontnomen heeft. Iets hangt in de lucht, zucht als de wind, maar toch niet. Iets is mij één stap voor, telkens weer die ene stap. Als Iets nou ook zou waken over mij tijdens het slapen, en Iets mij zou vertellen terwijl ik wakker lig te denken. Positief in mijn oren fluisteren zou, zodat de slaap gevat kon worden in plaats van woelen en maar piekeren. Maar nee hoor; Iets stoort mij slechts, en maakt mij gek hier en daar teveel geklets, en Iets; shit; houd toch eens je bek!! Geef mij het heft toch weer in handen, laat me mijn eigen leven leiden en besluiten wat ik wil beslissen zonder stil te staan bij alles.
Iets moet weg, maar ik weet niet hoe en weet niet wat. Ik weet niet wat te beginnen zonder Iets, dus met niets verder te moeten. Ieder moet dat eens in het leven, al is het voor sommigen pas tegen de dood, maar eenzaam worden we allen! Het is zonder Iets verder te kunnen, en niet stuk te gaan aan alleenzaamheid met niets en mijzelf. Ja ik kies voor leven, overleven, Iets; Je kunt me rug op!

Haha! Dat dacht ik, ja dat dacht je; vast niet dat je fuckt met Iets, want Iets blijft je achtervolgen. Stalkt je rechtstreeks tot het graf en vindt je waar je ook verborgen bent. Dus kijk uit voor Iets, het grijpt je zeker één dezer dagen en dan kun je geen uitstel krijgen van de executie.

Voor zover Iets

Autoaanhangsel:

Je auto als verlengstuk van je penis moet een treurige aangelegenheid zijn. Als je een wagen aanschaft ter prijze van een nieuwe keuken en zo blits, glimmend en aangekleed als een fotomodel (of prostituee), dan heb je waarschijnlijk heel wat goed te maken. Ik vind het altijd een beetje treurig als ik een jongen van om en nabij mijn leeftijd zie in een auto ver boven zijn prijsklasse en zo ook qua vermogen niet binnen bereik van zijn rijvaardigheden, denk ik.....tsja, moet dat nou? Zou je er nou niet verstandig aan doen om rustig te beginnen? Met een autootje, lekker oud, lekker traag, ff oefenen, alvorens in een racemonster van formaat te stappen en tal van situaties te veroorzaken waarbij het nét goed gaat. Tot die ene keer, dat het dus nét niet goed gaat. En dan maar hopen dat je alleen jezelf treft, maar meestal is dit niet het geval, dan moet je bijrijd(st)er of een ongelukkig geplaatste medeweggebruiker het ontgelden, en dan gebeurt dát wat je nooit had bedoeld en voorzien, maar ook wat je wel had kunnen voorkomen. Gewoon door normaal te rijden, en dat doe je weer wanneer je een auto hebt die moeite heeft met het behalen van snelheden boven de 100 km/u en die in z'n 4 pas na een halve minuut tot de 80 gescheurd is. Daar kun je ook mensen mee doodrijden hoor, heus, maar de mogelijkheid om volledig debiel te doen is in mindere mate aanwezig. Dit lijkt mij een goede zaak. Uiteraard proberen onder andere de verzekeringsmaatschappijen er wel voor te zorgen dat jongeren tot 24 jaar met moeite de verzekeringsgelden kunnen opbrengen voor auto's die buiten het normale vallen, en dat is een begin. Maar ouders werken vaak mee door de auto op hun naam te zetten en als auto's je hobby zijn ben je bereid daar, net als bij iedere hobby, geld aan uit te geven, dus dit is slechts, helaas, een halve maatregel. Waarom niet gewoon verbieden boven een bepaald vermogen tot 24 jaar (of ouder)? Wat is er zo rampzalig aan om te wachten tot die leeftijd? Men weet dat de dingen alleen maar leuker en spannender worden als je er een tijdje op moet wachten, toch? Ik zie ze soms, voorbijrazen (links of rechts), capriolen uithalen waarbij het gelukkig tot nu toe altijd nét goed ging, wedstrijdjes doen op 'verlaten' weggetjes (waar altijd ineens iemand kan rijden, zoals ik op de momenten waarop ik waarnam dat een race aan de gang was). Misschien ben ik naïef, of te netjes opgevoed, maar naar mijn idee is dit gedrag wat een halt toegeroepen dient te worden. Iedereen maakt wel eens foutjes in het verkeer, en elke fout kan fataal zijn, voor jezelf of een ander, maar de kans op fataliteiten door onbesuisd

weggebruik verkleinen lijkt mij alleen maar voordelen hebben. Daar bijkomend dat de overige verkeersdeelnemers wat minder hoeven te schelden op die eikel die op zijn bumper hangt, die lul die z'n knipperlicht aandoen teveel moeite vindt, die mafkees die je rechts voorbij sjeest bij het rode stoplicht om toch 3 minuten eerder thuis te zijn etc. etc. etc. Ik laat bewust de dames buiten beschouwing in dit verhaaltje, daar de confrontaties die ikzelf heb gehad op dit gebied zich beperken tot mensen van het mannelijke geslacht. En een uitzondering hier en daar door de vingers gezien, denk ik dat zo'n beetje elke persoon die aan de bovenstaande voorwaarden voldoet, een mannetje zal zijn.

MP3 internet, muziek, de gemiddelde boerenlul:

Lang leve internet, mp3 en de mazen in de wet. Door het momenteel bestaande systeem, qua wetten, internetsnelheid en thuisopnameapparatuur, kan een ieder die dat wil en er echt zijn best voor doet de gehele wereld bereiken met zijn of haar muziek en teksten. De economische zijde van de muziekwereld schreeuwt moord en brand, 'dit kan niet en het mag niet'! Dé artiesten zou de mond gesnoerd worden en ze (de artiesten) zouden niet voldoende meer verdienen.

Even puntsgewijs hoe het zit. 1. Een artiest verdient vele malen meer met een optreden dan met cd-verkoop (de royalty's van een artiest voor een cd liggen veelal onder de € 0,10 per cd, reken dat maar uit voor 100.000 cd's die je in Nederland nooit verkoopt). 2. De mensen die om het hardste roepen dat het internetgebruik ingedamd moet worden zijn niet dé artiesten, maar de platenmaatschappijmedewerkers. Zij zijn de schakel (één van de veel te veel) die het meeste van hun -ongelooflijk veel te hoge- loon in moeten leveren. Geen persoon die een cd koopt zal daarmee de bedoeling hebben de platenlabelwerknemer te ondersteunen en van water en brood te voorzien. En de artiest help je er niet mee. 3. De artiesten kunnen, mits slim aangepakt, meer verdienen door hun muziek aan te bieden via internet, op hun eigen site, dan wanneer ze een platenmaatschappij in de arm nemen. Goed voor de artiest! 4. Het argument dat mensen niets meer kopen, dóórdat ze downloaden valt in het water, daar in andere landen waar via internet aanschaffen van mp3-bestanden al jaren bestaat een groot succes is. Deels doordat dat goed betaalbaar is door weghalen van heel veel zinloze schakels en deels doordat men zelf kan bepalen welk(e) nummer(s) van welke artiest hij/zij 'koopt'. Daar komt bij dat zelfs in Nederland het verschijnsel van 'try and buy' al snel en doordringend de kop opsteekt. Try and buy betekent in het geval van muziek downloaden: je download muziek van artiesten die je al dan niet kent, luistert het en vind je het goed, zal je veel eerder iets van die betreffende artiest aanschaffen. De breedte van je muziekkennis wordt juist door het gebruik van internet als medium zeer vergroot, waardoor je artiesten en stijlen kent en leert waarderen waar je zonder downloadmogelijkheden nooit van je lange levensdagen kennis van zou hebben genomen.

Terugkomend op het feit dat tegenwoordig iedereen de hele wereld kan

bereiken zonder de test van platenmaatschappijen, die slechts vanuit hun commerciële oorpunt kunnen en willen oordelen, te moeten doorstaan. Je mag en kan dus datgene maken waar je zelf achterstaat en je bereikt het publiek rechtstreeks waardoor niet de recensenten, A&R-managers, radioprogrammeurs en andere kansloze, (net-)niet-succesvol geworden wannabe muzikanten bepalen wat een succes zal worden. Het idee dat elke topartiest een doodgewone boerenlul moet blijven (en ook daarvoor gewaardeerd wordt) wordt door deze ontwikkeling omgedraaid. Nu kan iedere boerenlul een topartiest zijn zonder de daarbij komende nepglamour en glitter. Zonder al teveel achterlijke nadelige bijkomstigheden kan je met hard werken, leven voor wat je doet en eerlijk achter je ‘product’ te staan een gigantische artiest worden. Dan wel in Nederland en België met Nederlandstalige muziek, dan wel wereldwijd door Engels, Spaans, Frans of anderstalig te zingen/rappen.

Dus ik zou zeggen, deel je muziek en je cd’s met geïnteresseerden, maak je muziek als je artiest bent en geef de wereld een onnavolgbare hoeveelheid klanken om van te genieten tot het eind der tijden.

Vrouwen 3: *(Over de machtigste wezens ter aard)*:

De enige plekken waar mannen het kunnen winnen van vrouwen is op schrift, in de kroeg met hun maten mans pratend over (hun) vrouwen, en misschien nog net op het voetbalveld.
Mannen leggen het altijd af tegen vrouwen. Voorbeeld: bij ruzie kan een vrouw boos weglopen, wegblijven, niet bellen of contact geheel uit te laten blijven. Een man moet direct bellen om uitleg te vragen en/of geven, gaat binnen 5 minuten overstag om te vertellen dat het hem o zo spijt en koopt een bloemetjes (of een ander zinloos cadeau).
Een vrouw kan een week zonder seks (zelfs al heeft ze een vaste vriend) en daarmee heeft ze misschien wel de allergrootste troef in handen! Ze weiger dienst en haar vriend wordt radeloos! Ook kan een vrouw verleiding weerstaan (de meesten tijdelijk, maar toch), waardoor ze voor elkaar krijgt dat elke willekeurige man die verliefd is op haar (en bij vrouwen die niet lelijk zijn is dat zo'n beetje elke willekeurige man), alles doet, en niet zomaar alles; echt álles bedoel ik met alles! (Als een man merkt dat een dame interesse heeft, zal hij er niet omheen draaien, waardoor hij zijn theoretische machtspositie al direct verspeeld heeft).

Met kinderen zijn vrouwen over het algemeen rustiger en verstandiger in het nemen van beslissingen. Zo ook in bestuurlijke functies, en dat besef dringt langzaamaan door tot de top van het bedrijfsleven (het mannelijke deel ervan) en dat is schrikken geblazen. De vrouw is onvoorspelbaar, en dat is waar mannen hun meeste energie aan kwijtraken. Mannen zouden maar al te graag onvoorspelbaar (en duister) zijn, maar zij zijn dit niet! Vrouwen wel! En dat maakt ze sterk tegenover mannen, want hoewel de man onvoorspelbaar wil zijn, kan hij onvoorspelbaarheid niet verdragen, begrijpen, of er op welke wijze ook mee omgaan.

En voor wie dit leest en denkt, o dat gaat over mannen en vrouwen die getrouwd zijn, kids hebben; en (dus) meestal boven de dertig zijn….helaas helaas, ik moet je teleurstellen. Het gaat over jou, je (ex-)vriendin, je vrienden en hun (ex-)vriendinnen. Ook natuurlijk gaat dit over je ouders, hun ouders, alle andere vrouwen overal ter wereld en alle mannen overal ter wereld, maar ik spreek toch grotendeels uit eigen ervaringen en omgevingswaarnemingen.

Ik kwam op deze column, door een nummer van Snoop Doggy Dogg, die

op zijn laatste album een nummer rapt over *het belang van het in bedwang houden van je vrouw, zelfs als je haar daarvoor in haar gezicht moet slaan*…mijn woorden zijn het niet dames.

Dus; de vrouw; een machtig personage op aarde, niet zozeer door lichamelijke krachten, maar veel meer dan dat door de uitstraling, beheersing en mogelijkheid deze uit te buiten. Dus vrouwen; propz daarvoor, maar kan het van nu af aan een jaartje of vijfentwintig wat minder? Gewoon, dat de mannen zich weer dé man kunnen en mogen voelen. Dat ze tenminste het idee hebben dat ze iets voorstellen in deze wereld? Dit loflied voor de vrouw mag op elke wijze geïnterpreteerd worden door elke bevolkingsgroep (dus doe dat naar eigen goedkeuren en zó dat jij je er goed bij voelt).

PS: Over een aantal jaren is dé vrouw ook nog eens sneller op de sprint dan de man….waar gaat dit heen?

Roltrappen en meer:

Zojuist aanschouwde ik iets dat naar mijn mening symbool zou kunnen staan voor het menselijk gebrek aan eigen inbreng (lees: zelf denken). Op het Centraal Station ben ik omringd door trappen. Toch, deze dag was één van de (heel snel gerekend) +/- 80 trappen stuk. Een omhooggaande roltrap wel te verstaan, en zoals een ieder waarschijnlijk wel weet heb je meestal een tweetal roltrappen naast elkaar, één omhoog en één naar beneden. Ondanks het feit dat er recht tegenover deze genoemde roltrappen een gewone trap staat (welke ikzelf besloot te nemen) zag ik tot mijn stomme verbazing (en hilariteit) dat veel mensen via de zich naar benden bewegende roltrap naar boven gingen rennen. (Er dient bijgezegd te worden dat de stukke roltrap afgesloten was ter reperatie). Als het nou alleen om kinderen zou gaan die deze dwaze actie uitvoerden, had ik het begrepen, maar juist een zakenman met aktekoffer, wie 3 maal viel en pas bij de vierde poging erin slaagde het perron te bereiken, ongetwijfeld met nogal wat schrammen op knieën, benen en handen. (En ik maar denken dat mensen zich niet tweemaal aan één en dezelfde steen stoten. O nee, dat geldt voor ezels, de geluksvogels!) Hulde! Een vrouw van 40 met een rok van een lengte waarmee ik al niet zou weten hoe een normale trap op te kunnen lopen, laat staan te rennen en laat helemaal staan een roltrap de foute richting op te rennen. Nog meer mensen, waarvan je toch op uiterlijk vertoon zou verwachten dat ze niet dit soort rare capriolen uit zouden halen. Dus toch.

Onbedoeld vervolg:

Waarom gaan mensen als ze uitgerold zijn op de roltrap (meestal omhoog) stilstaan zodra ze van de bewegende ladder afgestapt zijn? Ik begrijp dit niet! Zoals ik vele zaken niet geheel snappen kan. Zo kan ik het mij ook niet voorstellen dat je tijdens een avond stappen, een jongen die alleen loopt, met z’n drieën kapottrapt, en zelfs zodanig dat de arme alleen-lopende jongen de dood vindt. Wat voor bevredigend einde geeft dit aan je uitgaansavond? Te weten dat je iemands leven op zijn/haar 20-jarige leeftijd beëindigd hebt! Of ik moet iets missen, dat zou natuurlijk ook kunnen, dat het ‘gewoon’ ín is om dat soort dingen te doen. Dat zou ook kunnen.....natuurlijk.
Maar voor mij blijft het altijd weer een schok wanneer ik lees dat zoiets gebeurd is, en helemaal als nieuws van dit formaat rechtsonderaan pagina

6 van de Metro staat, net zo groot als bijvoorbeeld een bericht over de koeien van boer Bakker geplaatst zou worden!

CD?:

…en dan krijg ik weer de vraag: 'Waarom gaat het toch zo traag? Dat cd opnemen is toch zo gedaan, ik hoor hem het liefste nog vandaag!' Maar nee, helaas, zo simpel en rap zal het niet gaan, al hadden ook wij dát maar al te graag. Rappen is een kunst, en kunst kost tijd, of klinkt dat dan weer te vaag? Dan anders gezegd met één dag in de week en vaak een stuk in je kraag, rapt lastiger dan je denkt en met zijn vijven geschiedt het zeker (inmiddels met vier man over); maar ook gestaag! En doen we écht wat we kunnen, slechts geduld is wat ik vraag, van onze trouwe schare fans! En wat vertrouwen in ons doen, die mensen kunnen wachten op een vlaag aan raps en een plaag van beats. En dan zeer veel dank voor het wachten en voor dat wat je bijdraagt!

Dus mensen heb alsjeblieft geduld, er komt zeker een nieuwe cd van Scylla. We werken er hard aan, maar tijd is standaard de tegenstander. Blijf de site checken voor nieuws omtrent de band, de optredens, de cd en meer! Voor stiekeme sneak previews (eigenlijk presounds) luister iedere zondagavond van negen tot elf uur 's avonds naar Scylla-Radio!

De mensen die in ons geloven en ons steunen en helpen: megadank!!

<u>Abstractum pro concreta:</u>

Heb een minuutje over, schrijf mezelf naar het einde van de dag, als dat mag, dan ben ik de gelukkigste ter aard, niet helemaal waar, maar het is het wel waard! Dus deze dag komt langzaamaan aan haar einde zodat ik mij zojuist bedacht, en voor mijzelf besloten heb, dat dit etmaal nog in het geheel niet zo slecht is als ik mijzelf in de eerste instantie deed geloven. Nog maar een klein aantal uren, relatief dan wel gezien, is de dag van haar twaalf-uuraanwijzing verwijderd. Dan is het alweer de opeenvolgende dag geworden, zonder moeite, zonder trachten, zonder enige inspanning dezer heer. Wordt deze dag dan toch nog goed? Zal er een zon schijnen in het gelaat van een ieder die de donder en de bliksem deze morgen ontving? Hoop doet leven zegt men, dus ik hoop. Maar leef ik ook? Dat; ja dát! Nou ja, dat dan maar.

En nu? Wat nu? Nu weer verder te gaan met de dingen die we altijd deden. Schrijven op niets af, studeren en werken, de liefde bedrijven, eten, drinken, muziek luisteren en slapen. Alle eerste levensbehoeften op een rij, ik zal er één vergeten zijn; ja lezen! Maar dat geldt niet voor een ieder, wel voor jou! De dag die donker startte draagt een lichte gloed, door de gedachten over duisternis niet voor te laten dringen, maar door te laten dromen, zodat zij niet blijven hangen, maar wegdrijven zullen over golven van geluk en genieten van de uren. Geef mij een woord! Geef een zin, en ik lijk een predikant. Maar zo bedoelt deze man het niet, hij is niet slecht, heeft geen kwaad in de zin, slechts simpelheid en onkunde te zijn wat ie wil, want, zoals u en jij, en ik en hij; zijn wij allen zo bang! Of niet soms? Ben jij niet bang te falen, Ben jij niet angstig voor morgen? Ben jij niet vrezend voor dat wat achter deur nummer één schuil gaat? Ik ben bang, zo bang, voor al dat; én meer, maar, en mits het kan, heeft deze man geen reden om niet door te gaan. De hoop waarover eerder gepredikt werd in dit geschrift, doet wonderen voor jongeren, maar zeer zeker ook voor de minder jeugdigen onder ons.

De laatste alinea, bestaat uit zinnen zoals één en twee ook al deden. Drie verscheidene zaken beschreven in één A-vier, op één bladzijde, één pagina uit het nog ongeschreven boek. Maar gaat dit ergens over, is er een rode draad, een moraal, een ethisch verantwoorde boodschap? Geen idee, ik schrijf, en schrijf en schrijf. Zie dat het woord hoop meerdere malen voorkomt, dus zal dat de rode draad zijn? En leven, en dood, en

alle grote gedachtegangen tijdens het bestaan. En liefde, als grootste goed, als doodsteek, gelukswens en al wat een mens dragen kan. En meer, veel meer, zie het als a*bstractum pro concreta** en doe ermee wat je wilt.

*Een abstract denkbeeld voor het concrete.

Vrij:

Een week vrij van mijn werk, wat ervoor zorgt dat ik 12 dagen lang niet aan de slag hoef voor mijn baas (bazinnen). Mijn werkweek beslaat een schamele 24 uur per week (exclusief reistijd), die door mij ingedeeld worden in drie werkdagen per week. Ik nam vrij om mijn boek af te schrijven –dat en vanwege andere redenen waarmee ik u niet ga vermoeien– voor zover dat zou gaan lukken. Inmiddels zitten de eerste vrije dagen er wel weer op, maar die vielen in het ‘reguliere’ weekend (vrijdag, zaterdag en zondag) en op die dagen heb ik niet al teveel gedaan aan schrijfwerk voor wat u nu onder ogen heeft. Vandaag, maandag, heb ik wel veel gepend. Veel aangepast, verbeterd, veranderd, bijgeschreven. Ook loom op de bank gelegen en Die Hard 1 gekeken, boodschappen gedaan, gekookt, 4 afleveringen Married With Children gezien en afgewassen. Maar een dag is behoorlijk lang als je bijtijds opstaat en ook direct begint met de dingen doen waarvoor je vrij bent (ik ben er erg goed in om geen van de voorgenomen handelingen te verrichten die ik op het oog had als ik vrij ben, maar daar zal ik wel alleen in zijn). Vandaag een goede dag gehad op dat gebied. Ben opgestaan, nou ja voor zover ik opsta als ik vakantie heb, dat houdt in: bed uit, broek aan, shirt aan, koffie zetten en achter de pc gaan zitten. Dat hou ik dan redelijk lang vol met pauzes voor koffie halen en sigaretjes roken tussendoor. Zo schreef ik vanmorgen en vanmiddag door tot een uurtje of twee en toen ben ik maar even op de bank gaan liggen, je moet toch je CAO een beetje in de gaten houden.
Vandaag de volgende dag en om twaalf minuten over acht deze ochtend besloot ik. Ja, ik ben eruit, denk ik. Ik doe dit boek als samenvatting van de afgelopen jaren van Lars. Dus je krijgt voorgaande pagina’s met hoofdstukken over van alles en nog niets. Je krijgt een cd met een aantal zaken die ik opnam in de loop van de jaren (daarover een extra bijsluiter toegevoegd!) en je krijgt mijn columns en andere teksten die ik voor het gemak onder columns schaar. Zelfs gedichten en half (ben uitgekeken op het woord semi) poëtische uitingen zullen leesbaar worden voor het publiek. Zo is dit boek nog iets gevarieerder dan mijn vorige. Enige wat in dit boek (nog) ontbreekt is een verhaal dat iets meer een verhaal is/lijkt dan de rest van het boek. Maar goed, alles kan ook teveel zijn, dus we zullen zien wat er nog van gaat worden.

Osdorp Posse Radiohead Tool The 25th of May Pink Floyd Swiss Beats Ali B Massive Attack (voor Kimmy Joanna) Lebbis Jansen Lebbis & Jansen Mars Volta VanKatoen Laïs Coldplay Ellen ten Damme Coldplay Busta Rhymes Ol' Dirty Bastard Jefferson Airplane Queen Lou Reed Bounty Killer SCYLLA   De Amersfoortse Coöperatie Engel (BSE) De Rijmjunks Joe Satriani Tricky Goodie Mob Dave Matthews Band Soul Coughing Mash Out Posse (M.O.P.) Tom Waits Opgezwolle Kasper van Kooten Bløf Nas Dicecream T-Slash Bob Marley Mocky Big Pun Kronos Quartet Satie De componist van de Bolero R.E.M. Incubus Boy Hits Car Boy Sets Fire Mad At Gravity +31-6 Ani Difranco Adema Eminem Talib Kweli TY Eels (Mc Honkey) Suspekt Nik og Jay Gorillaz 7l & Esoteric Electric Six Blur Marilyn Manson Sigur Ros The Dandy Warhols FUSK Lordz of Brooklyn Arrested Development Ice Cube Speech (hed) PE Super furry animals Staind Nice Man Sharko Star** Jimmie's Chicken Shack Rage Against The Machine Acda en de Munnik Mos Def Everlast Local H Live Flip Kowlier Sanctum 't Hof van Commerce VSOP Straw Jokeren Spacemonkeys vs Gorillaz Petter Tricky Xzibit Dr. Dre Rolling Stones El Gran Silencio(!!) Incubus Mad Season Chikatilo Queens of the Stone Age Lenny Kravitz The Bravery Ozark henry Onyx Green Day Asian Dub Foundation Beef Emiliana Torrini Brother Ali Yes-R Typhoon Ludacris Keane Jurassic 5 Louis Logic Pete Philly RELAX Kubus C-Mon & Kypski Yhe Prodigy Lady of rage Len Rahzel Beastie Boys N*E*R*D* Jimmie eat world Outkast Linkin Park dEUS Finger Eleven Dinosaur Jr. The Original Soundtrack Nine Inch Nails Metallica Nappy Roots Noreaga Self Mike Doughty Jack Johnson AC/DC Alice Cooper Guns 'n Roses Rufus Wainwright Beck Maroon 5 Franz Ferdinand Five for Fighting Youp Freek Herman Hans Herman Theo Theo G3 Raymzter Necro Ill Bill Erykah Badu Camp Lo System of a Down Saigon Radioactive Pharaohe Monch Bauchklang Sanctum Stereo Total Unloco Martha Wainwright Tracy Bonham Zebrahead Sinead O'Conner Placebo Velvet Revolver Audioslave Counting Crows Hootie & The Blowfish Flogging Molly The Streets Darius Rucker Dizzy Rascal Alterbridge Dark New Days Bowling for Soup De La Soul Lost Rebels

Leven 2:

Het leven kenmerkte zich door via mijn gevoel te zeggen dat het niet meer wilde. Maar de schrille waarheid stilde mijn dwaasheid en mede daardoor was het dat ik over heel mijn lichaam trilde. Uitzichtloosheid toonde zich en ik bleek de meester van het milde, zei in plaats van gilde, dat alles goed zou komen en daarmee kwam een voorlopig einde aan het rillen. Wanneer zag ik in dat het niet waar was? Nam het rationele weer wijs over van emotie? En begreep ik dat goed komen niet hetgeen was waarnaar te streven viel? Slechts verlies beperken gaf uitzicht op een beter te bereiken einde, en wie weet ben jij degene waarmee ik dat behalen wil, wil je dat dan zijn? De naam van de liefde ontschoot mij vandaag al een keertje of zes, was al weken, zegge maanden, niet meer bij de liefdesles, nam de fles niet als uitweg, maar leefde wel zodat de dorst werd gelest. Ik vond het best, nam de rest als genoegen nemen met datgene wat er nog ten lange leste bleef bestaan. Nu, een maand of wat later, verscheen een kater, een tweede, derde en vierde besef van al wat gebeurde en dat dat niet klopte zorgde voor weinig opbeurende woorden die de pen nog konden ontschieten. We lieten een leven lopen, of niet dan? Kunnen we misschien nog wel van elkaar genieten? En met elkaar genieten, laten weten wat liefhebben kan betekenen? Was de uitweg de simpelste, de ingewikkeldste, de meest moeilijke te besluiten, of juist dat ding dat we doen, Zoals de mensheid, altijd de makkelijkste route kiezen en verliezen zonder besef, nooit terugblikken op de weg en wat is er dan weg? Een dag, een jaar, of meer nog dan dat?

Momenten:

één moment van stilte
moment van bezinning

moment van gewoon maar gaan
moment van slaap
moment van rook

moment van rijden
moment van alles op een rij
moment van ik weet het niet meer

moment van stervende zijnde
moment van geld komt binnen
moment van trots zijn op Cassy

moment van rust
moment van biertjes met Wouter
moment van maar ik dacht dat.. ?

moment van tril ril schud beef
moment van toekomende tijd
moment van jezelf leren kennen

moment van neerleggen
moment van blouse
moment van tevredenheid

moment van doordraaien
moment van lik m'n reet!
moment van Anouk luisteren

moment van tranen laten biggelen
moment van de wekker
moment van spijt, zo'n spijt

moment van Godverdomme!
moment van leven leiden lijden
moment van geld is op

moment van hiphop
moment van rock
moment van lezen en TV kijken

moment van stinken
moment van zin in actie!
moment van terugkijken

moment van jezelf verliezen
moment van dicht
moment van in opstand gaan

moment van anarchie
moment van Southpark

moment van dat was het dan

Moment!

Scylla.nu:

Onlangs heb ik met mijn band Scylla (Onze band, want ik ben niet de baas/frontman van de band natuurlijk) en Def P, van Osdorp Posse, een nummer opgenomen. “Blij dat ik rij” (Tegengas). Het nummer gaat over het verkeer. Deze samenwerking was en is een mijlpaal in mijn artiestenbestaan, al hebben we nu, 3 maanden na dato, nog steeds niets gedaan met het nummer....maar het blijft leuk dat het opgenomen is. Een jongensdroom kwam uit!
Daarnaast zou er een nummer exclusief op een verzamel-cd van Funkface Records (platenmaatschappij van o.a. Nicotine) komen. Helaas is dit project alweer afgeblazen.
McU heeft wel een nummer meegedaan op de tweede cd van de Onderhonden en wel de track ‘Geen Refrein’. Onderhonden is een project van de ‘beste’ ondergrondse Nederlandstalige rappers bij elkaar gebracht door Def P en Ramp-Records. Dus al met al gaat het best leuk met Scylla.
Au! Slechts dagen na het vorige geschrevene is het alweer volledig omgegooid. Mijn band is bijna weg, vriendschappen staan op de tocht, ja, zo kan het verkeren....zeggen ze dan toch? *Men zegt maar!*
Ach, je moet alles relativeren, en de band opdoeken, daar zou ik naar alle waarschijnlijkheid ooit wel overheen komen, maar alleen al bedenken dat de vriendschap tussen de jongens en mij minder zou worden, zou kunnen worden; nee daar wil ik niet aan! Wel is het zo dat we behoorlijk uit elkaar groeien om welke redenen dan ook. Maar ik koester altijd de positiviteit, het optimisme en de hoop dat het wel weer beter zal worden; zoals het ook wat minder (lees: anders) is geworden. We zullen wel zien, die zaken gaan zo geleidelijk dat de eindklap toch nog als een verrassing komen kan. Je leeft nog in de roes en overtuiging dat het eigenlijk nog zo is als twee jaar geleden (of 5 jaar terug), terwijl er behoorlijk veel veranderd is. Vreemd om zo bij zinnen te komen, door een gesprek op een dronken zaterdagavond zonder directe aanleiding voor expliciet gevoerde discussie. Toch goed dat ie gevoerd is.

Na deze zinnen, zijn we alweer maanden verder, en inmiddels zijn grote stappen ondernomen zowel op individueel gebied als op groepsgebied. Binnen de band, hebben Big-Riz en vervolgens Hetric (Danny en Niek) besloten niet meer in Scylla te kunnen/willen functioneren als rapper. Dus toen waren er nog vier. Met de groep Scylla hebben we zeer onlangs

besloten om elke zondag weer op te gaan nemen met de hele band en zo binnen aanzienlijke tijd het derde album af te ronden en uitbrengen.
En inmiddels doen we een track met de Uitverkorenen en een track met Casto, Jason, en met Engel van BSE en Defact van Def3 Flows, en met Donor, en meer dan dat! Dus al met al gaat het best leuk met Scylla.

Binnen de vriendengroep hebben we sindsdien één weekend weg met z'n allen genoten! Dat was meer dan de bom. Naast dat weekend hebben we elkaar nodig gehad, dat kan ik schrijven, omdat ik één van de individuen ben geweest die hulp heeft gevraagd en ook een ondersteunende schouder heeft geboden. En we waren er nog steeds en weer voor elkaar in de minder vrolijke tijden van ons individueel en als groep. Er is gesproken, gejankt, gelachen, gezopen en het album komt! Het volgend weekendje weg met 10 man is gepland en ik heb het naar mijn zin.

Ik wou dat even hebben geschreven. Mijn vrienden zijn mijn alles, mij lief en ik bedank ze; voor alles!!! Ik hou van jullie!

Ramon, Bart, Niek, Yuri, Wouter, Daniel, Danny, Frank, Ben

(traantje weggepinkt....).

Tegen de tijd dat u dit lezen zult, zijn er inmiddels weer dingen gebeurd, gezegd, gedaan, niet gedaan, wel gelukt, en volledig de mist in gelopen; van zoveel ben ik zeker. Dat zal niets veranderen aan bovenstaande beweringen!

Fantasie:
Zaandam Kogerveld zegt iemand door een speaker in de trein. Nuttige info voor personen die niet dagelijks dit traject heen en terug afleggen met de trein. En een blanke man van middelbare leeftijd met rasta (zeg dreadlocks) en een baard loopt langs; in en in gelukkig lijkt hij. Ik denk dat ie op weg is naar zijn broer die hij al een hele tijd -2 jaar en 4 maanden- niet heeft gezien, en dat hij daarom die grote grijns op zijn gezicht heeft. Hij weet dat de ruzie, die al over niets ging, eindelijk voorbij is, omdat ze vorige week elkaar spraken over de telefoon vanwege hun ernstig zieke moeder. De broer van de dreadlocksdragende man belde om het te vertellen, want hij had als laatste het contact verbroken, dus kon –zo vond hij zelf- het makkelijkst weer contact met hem opnemen. De dreadlocksmeneer was meer onder de indruk van het hernieuwde contact dan van het nieuws over zijn zieke moeder. Niet dat hij het niet erg vond, maar aangezien zij hem op zijn 15e het huis uitzette en hij haar daarna nog slechts twee keer zag, was het nou niet bepaald wat je noemt een voorbeeldrelatie tussen moeder en zoon.

En zo zittend te verzinnen belanden we automatisch bij station Purmerend. En dan las ik een schrijfpauze in (geen pauze waarin ik schrijf, maar een pauze tussen schrijven en weer schrijven). Ik heb geschreven.

O ja, een déjà vu is een herinnering van wat komen gaat.

Vrouwen 4:

(De vrouw in de natuurlijke leefomgeving van de man):

De man in zijn natuurlijke leefomgeving is de man op zijn best. tussen stinkende sokken, boxershorts, dubieuze opgeharde doekjes, lege bierflesjes en sigarettenpeuken. Cd's slingeren los uit hun hoesjes rond, papierwerk ligt her en der door de betreffende ruimte(s) verspreid, kleding op de grond, stoel, tafel, maar zeker niet in de kast, daar is plaats voor allerlei andere dingen, nuttige spullen, zoals videobanden, dvd's, snoeren van ooit-eens-wel-werkende apparatuur, de ooit-eens-wel-werkende apparatuur zelf natuurlijk, en bijvoorbeeld boekjes die niet per se nader betiteld dienen te worden (laten we zeggen dat de boekjes en de doekjes met elkaar te maken zouden kunnen hebben), pennen, scheerattributen en een oude telefoon, klok, wekker en vaantjes en medailles. Het is niet per definitie het geval dat mijn eigen kamer ook maar in de verste verte op de zojuist beschreven leefomgeving lijkt, want de doekjes en boekjes...nee, natuurlijk niet. Ik niet! Maar een man voelt zich om de één of andere reden prettig in een –door vrouwen zo vaak als 'zwijnenstal aangeduide– ruimte. Dit geeft een gevoel van rust, vrijheid en mogelijkheden te over, ook geeft het de kans om je niet druk te maken mocht er eens iets vallen, op de grond (of op de zich al opgestapelde andere 'rommel' die dus niet zo nodig rommel is, maar ook therapeutisch neergevlijde spullen genoemd zou kunnen worden (door een, de zaken wel heel erg positief bekijkende persoon). Mannen en hun 'rommel' ja zo zou ik mijn volgende boek wel eens kunnen noemen, of dit stukje.
Maar om verder te gaan, vrouwen vinden volgens mij ook niets prettiger dan de genoemde zaken, behalve de doekjes en boekjes, en boxershorts vervangen door strings (al zouden vrouwen weer liever boxershorts dragen, maar in het hoofd van de man werken strings nou eenmaal beter voor het verhaal). Maar, wat ik dus begon te vermelden, is dat volgens mij dus vrouwen net zulke oergevoelens hebben als de man, en zich heerlijk voelen in een minder opgeruimde omgeving dan ze veelal doen geloven. Het kuisen van het huis is van geen persoon een hobby, dan toch niet van de normale personen onder ons, dus zou dat niet hoeven gebeuren dan zouden hele volksstammen gelukkiger zijn dan nu het geval is. Dit beweer ik dus stellig. Vind ik leuk. Vertel mij rustig dat ik nonsens schrijf, dat interesseert me dan weer niet zoveel... Ik geloof heilig dat

vrouwen zich vaak anders voordoen dan ze in hun hart zijn. Geef toch toe: Rommel is heerlijk!
Niet dat de man een net huis, nette kamer, op z'n tijd niet fijn vindt. Ik bijvoorbeeld, krijg het soms gigantisch op mijn heupen (wat toch ook weer meer een vrouwendingetje is) en ga alles opruimen, verschuiven, schoonmaken, boenen en dan ben ik klaar; dan ben ik tevreden, ga ik achteroverzitten met een welverdiend boek, dvd van Joe Satriani aan en een biertje en sigaretje erbij, en genieten. Maar ik doe dit eens in de zoveel tijd, zodat het fijn en bijzonder blijft. Wanneer ik dit elke week zou gaan doen, is het leuke er snel vanaf.

Doe ermee wat je wilt

24:

24 uur om je besluit te nemen, 24 uur om te blijven of neem je de benen?
24 is wat staat voor impulsief, een max aan minuten, een min aan je
gerief na één dag is het voorbij, je moment is je ontschoten
had je zus gedaan, dan zo, maar je hebt liggen kloten!
Beslis meteen, ga op je bek en durf een blauwe te lopen,
beter spijt van wat je deed dan altijd slechts maar blijven hopen.
en balen van het feit dat je de kans liet schieten,
nooit geschoten, tsja cliché en matig, maar leer daarvan genieten!
24 uur, 24 uur, das de tijd die staat voor onbezonnen,
24 uur en achteraf denk je waar ben ik aan begonnen?
12 uur dag en 12 uur avond en de klok slaat pas bij nul
en daar ging je kans dan, die koekoek klokt z'n laatste brul!

Zoveel als mogelijk breng ik mijn (vrije) tijd schrijvend door. En schrijf ik eens niet, dan rap ik wel, en rap ik niet, dan zal ik wel slapen (of schrijven). Maar daar waar bijvoorbeeld paarden (met hun benen!) altijd exact weten wat hen te doen staat, is dat voor mij regelmatig een volkomen raadsel. Dan sta ik weer eens te staan met lege handen en mijn hoofd al niet veel voller, te balen van het niets hebben, maar had ik veel dan baalde ik net zo hard of nog harder. Goddank is er altijd een diersoort onzekerder dan ik, (en de man in het algemeen en in het bijzonder) juist: de vrouw (dit boekje begint redelijk vrouwbekritiserend te worden vrees ik...nou ja; vrezen is een groot woord).
En het mooiste van een schrijfblok (als je het gebruikt zoals ik doe) is dat wanneer ie vol is (zoals zojuist het geval was) dat je het gewoon omdraait en HOPSEFLOPS, daar zijn weer pak-em-beet 100 lege pagina's die erop wachten om beschreven te worden, aan het smachten om gevuld te worden met mooie woorden. Dus nu op de laatste pagina, maar tevens pagina 1 ga ik verder waar ik was gebleven, dus begin ik opnieuw. Mijn boek nummer 2. Wordt ie leuk? Geen idee, maar wel gevarieerd (of juist niet), want de tijd tussen schrijven van de hoofdstukken is groot. Zo ook is de tijd tussen het schrijven en in de computer zetten van de hoofdstukken langer en dat geschiedt strikt willekeurig. Waardoor de chronologie in z'n geheel verdwijnt, en daardoor sommige delen (voor mij) (zeer) verrassend(er) worden (dan verwacht).

Ouders en zus!:

’s Ochtends vroeg, zaterdag, slaapdronken of in het geheel nog niet wakker, en ik schrijf. Wederom. Omdat ik zinnen in mijn hoofd heb zitten die er sedert gisteravond en gisternacht uit willen. Zoals: ik ga met mijn pa naar de PC-Dumpdag, ik ga met mijn ma naar de bioscoop (Incredibles, Vet Hard!, Robots) en de kroeg, ik ga met mijn zus uit eten, ik ga met mijn ouders en zus naar Marilyn Manson, de Stones, John Spencer Blues Explosion, Tina Turner, Osdorp Posse, Guns ’n Roses, Denemarken en Schotland. Met mijn vader ga ik naar Alice Cooper en Dropkick Murphys, met mijn ma naar het Stedelijk en het Mölman Musuem, met mijn zus ga ik naar Lowlands.
En dan heb ik dus ook nog vrienden met wie ik stap (al was het vanuit mijn zijde afgelopen donderdag en vrijdag even karig aan instemming om mee te gaan naar het Kroegie (Daan; mijn band is écht lek en ik háát lopen!!!), naar optredens ga, thuis doorzak en meer. Met wie ik opneem op zondagmiddag, en met wie ik Scylla-Radio maak, met wie ik weekendjes wegga naar waar dan ook; en dan die dagenlang tegen beter weten en aangeven van mijn spieren in, aan het voetballen ben. 27 mei weer!!
En ik kan zo goed alleen zijn, gewoon thuis zitten, wetend dat er niemand is, muziek hard en de dingen doen op de manier en wanneer ik dat wil. Schrijven, en ff op de bank hangen met de nieuwe afleveringen van CSI, (en CSI Miami en CSI New York), ER, Joey, Scrubs, Off Centre. En ik schrijf. Ik loop dan naar het balkon, rook een sigaretje en kijk over de straat waar, nu de zon weer schijnt, de kids aan het voetballen en stoeien zijn, waar moeders schreeuwen tegen hun kinderen, waar gasten met hun auto’s kutten. Ik geniet van dit soort beelden en steek er nog eentje op en blijf nog even kijken.

Gister kocht ik in Amsterdam bij de Plaatboef, 12 cd’s voor het magere bedrag van € 15. Tussen deze cd’s leuke, voor mij bekende en al eerder gekopieerde cd’s. Onbekende cd’s waarvan ik de hoes, dan wel het opschrift, of één titel van een nummer (*‘Oh! Why should wrath be mute and fury dumb’*)* te gek, leuk, geweldig, boeiend, interessant vond. Soms koop ik zo’n stapel cd’s en denk achteraf; moaw, niet zoveel soeps. Soms zitten er hele leuke cd’s bij, zoals deze maal. Rijtje van elf (omdat één echt te erg is):
MEG, Quarashi, Nicole Russo, Fiel Garvie, Starfield Season/Willo the

Wisp, Cognito, Lincoln, One in a million, the brilliant green, Gilby Clarke, Glitterprins.
Dat is dan weer mijn verslaving. Na het kopen loop ik door de stad met een tasje vol cd's. De eerste de beste kans die ik heb, op een terras of in de koude binnen in een café of koffiehuis, open ik de tas; ik leg de stapel op de tafel en pulk één voor één de prijsstickers eraf, open het hoesje van de eerst (dus bovenste) en haal het boekje eruit. Ik lees, bekijk, geboeid, en voel de golf van genot die het kopen van een cd of 12 mij kan geven door mijn lichaam trekken. Ik ben helemaal in mijn element en voel dat ik binnenkort weer terug zal togen naar de Plaatboef. Propz aan Plaatboef! Ook al blijft Dropstyle míjn winkel, laat daar even geen misverstand over ontstaan. En helaas niet míjn winkel in de zin dat ik de winkel bezit (al zou het op zich moeten kunnen, daar ik een groot deel van mijn collectie daar vandaan heb gehaald), maar in de zin, dat ik er graag, grager, graagst kom. En voorheen vaker dan tegenwoordig (verstandig ofzo....). Soms besef ik dat het erg is, ik werd in Slowakije gebeld door Saskia (van Dropstyle) dat er een cd klaarlag voor mij. Op Lowlands 3 jaar geleden, ik loop rustig te lopen, en ineens hoor ik iemand; 'Lars!, Lars!!' roepen. Saskia, van Dropstyle die daar even een dagje haar winkel en MMMarc kwam promoten. Nee, ik koop niet teveel cd's. Maar zo zal ik wel even richting Dropstyle wandelen, ik moet toch nog met de fiets naar de fietsenmaker, omdat mijn band dus lek is, maar ik gisternacht geen zin had om naar huis te lopen. En het schijnt niet zo best voor je wiel, buitenband en dergelijke te zijn om op een lege band te fietsen. gelukkig was het slechts een klein stukje.
(Ik krijg zo langzamerhand het gevoel dat ik weer iedereen die ik noem en vooral diegenen die ik positief benoem, een exemplaar dien te geven van dit geschrift. Maar ik ga dit niet doen.

En Fok Jan Smit!!

*Nummer 6 van Starfield Season – Willo the Wisp (volgens mij is de helft van de cd van Starfield season en de andere helft van Willo the Wisp en heeft de cd geen titel).

Verzamelde COLUMNS en meer geschreven door Lars Jautze

Verzamelde COLUMNS en meer geschreven door Lars Jautze

U zult merken dat de columns en andersoortige stukjes geschrift die ik in dit deel van mijn boekje plaats niet op chronologische volgorde staan. Ik heb in de loop van de afgelopen twee jaren na het verschijnen van mijn eerste boek veel geschreven. Heel erg veel zelfs. Ik heb vele columns gepubliceerd op verscheidene internetsites, ik heb meer dan veel rapteksten geschreven. Aan gedichten en andersoortige uitingen van gevoel is ook zeker geen gebrek. Veel vind ik te persoonlijk om te delen met velen, maar dat houdt niet in dat er een tekort ontstaan is aan geschriften die ik wel graag uitbreng. Vandaar het tweede (of derde, daar ben ik nog niet over uit) deel van dit boek waarin zowel gepubliceerde als niet eerder verschenen columns te lezen zullen zijn. Het zijn veelal niet eens columns in de engste zin van het woord, en derhalve vaak niet geschreven in de traditionele vorm van een column: probleemstelling, mening, onderbouwing van de mening, oplossing en hier en daar een grapje of leuke kwinkslag. Ik schrijf mijn columns meestal zoals ik voor mijn boek schrijf en zoals ik gedichten en rapteksten schrijf, ik begin en dan schrijf ik verder, dan zie ik onder het schrijven (van)zelf verschijnen wat er uit mijn hoofd, dus pen, rolt.

4 mei:

Herdenking van de doden, nee helaas dat kan ik niet. Ik herdenk vanavond de levenden, de Afghanen, de Irakezen, de Syriërs (binnenkort), de vluchtelingen, de nabestaanden die hun kinderen hebben zien sterven (voor het land), die hun vader hebben zien sterven, die hun man, broertje(s), zusje(s), moeder, oma en/of hond hebben zien sterven tijdens een (afgeweken) bomaanslag, aan voedseltekort of van de dorst door het afsluiten van alle toegangswegen. Ik stuur een mail naar George.W@asshole.com, op verzoek van Jörgen Raymann gisteravond tijdens zijn show in Theater het Park te Hoorn, en vraag hem vriendelijk i.p.v. zijn (dus onze) miljarden te besteden aan bommen en wapens om andere volken kapot te maken, zich twee keer te bedenken en een deel ervan te besteden aan hulp! Dan gaat al die shit misschien eens voorbij, of deels voorbij, dan kan ie in elk geval zijn schuld afkopen, en denken dat ie goed heeft gedaan, of niet (al te) slecht. En als ik bezig ben met mailen, stuur ik er direct één aan Jan.P@naïeveharrypotterclone.cda met de vraag of hij, als hij er nog langer zal zitten dan alleen vandaag, 'Den Haag' wil overhalen hem weg te sturen zodat het roer in Nederland overgenomen kan worden door iemand die niet kwijlend achter Bush aanloopt en voor wie ja en amen niet de enige antwoorden zijn op vragen als: 'Houden jullie je soldaten in Irak?'
4 mei zullen wij de doden, en ik hoop de levenden herdenken, dan herdenken we morgen over een jaar hopelijk eens niet (alleen) onze vrijheid, maar de vrijheid van de mensen die het al jaren verdienen. De mensen die eerst door hun eigen dictators werden onderdrukt, en na wat oorlog en geschreeuw, inmiddels worden onderdrukt door ons, het rijke westen, wíj die wel eventjes zullen zeggen hoe het wél moet daar. Dat zij hetzelfde moeten doen als wij, maar dan wel in een tijdsbestek zo'n 100 keer korter dan wij ervoor nodig hebben gehad. Én succés!
Mensen; Herdenkse, ik hoop dat ik (en Jörgen Raymann, en velen met ons) ons zeer kleine steentje mogen bijdragen aan een beetje bewustzijn van wat er speelt momenteel.

Ik heb gezegd

<u>0211:</u>

Ik heb een ongelooflijke drang om te schrijven. En een ongelooflijke drang om te zwijgen. Wat nog te zeggen, na alle aangehaalde clichés en rondgestrooide meningen van jan en alleman gister? Wat toe te voegen aan het geraas(kal), en al het genuanceerd geschrevene, het ongenuanceerd geschreeuwde en gesms'te op tv, in de kranten, op de radio en vooral op internet. De schrijfdrang wint, omdat deze meneer eren in zwijgzaamheid zijn naam geen eer aandoet, doe ik het in woord, geschreven woord.

Onbegrijpelijk dat niemand hét nog snapt!

Ik weet dat de heer van Gogh (Allah hebbe zijn ziel!) zelf lekker meedeed aan het demoniseren van hele bevolkingsgroepen, en bepaalde groepen personen in het bijzonder, en ik was het vaak niet (lees zeer zelden wel) met hem eens, maar ik respecteerde boven alles zijn mening en zijn kans en durf deze te uiten. Nog meer respecteerde ik de persoon Theo van Gogh, een man die elke toenadering tot zijn eigen persoontje verwelkomde, zelfs wanneer deze agressief en schreeuwerig van aard was. Hij ging altijd het debat aan en spoorde mensen zelfs aan hem te benaderen met debat- en discussieonderwerpen, en met tegenstand jegens zijn columns en uitlatingen. Dit was een grootmoedig gebaar van een grootmoedig persoon!

Onbegrijpelijk dat niemand hét nog snapt!

Kap nou Godverdomme eens met het geouwehoer over dé moslim, dé islam, en dé allochtoon.
Hekel niet de moslim die dit deed, hekel de mens die dit deed. Geef dé moslim (ik geloof bijna de helft van de wereldpopulatie, dus sowieso 50% kans dat de dader een moslim is/was) niet de schuld, we hebben ook niet elke linkse rakker gestenigd na de moord op Pim Fortuijn. Maar de moord van gister is wel een wandaad, van één man, zoveel staat buiten kijf. Het is het snoeren van een mond, en de handen, die koste wat het kost wilden en uiteindelijk ook daadwerkelijk zouden vermelden, wat binnen en buiten de grenzen van het toelaatbare lag. Dit is (of was) een groot grondrecht, en belangrijk voor allen in Nederland! (Anders hebben we straks helemaal niets meer te zeiken, als we de bekende Nederlander

niet meer kunnen aanspreken op zijn of haar mening).

Onbegrijpelijk dat niemand hét nog snapt!

Dit gezegd te hebben, wil ik nog even Rita Verdonk neermaaien. Ik weet niet of ik de enige was die het zag en hoorde, maar deze persoon –die voor een vrouw (of zelfs mens) zou moeten doorgaan– greep de dood van Theo met alledrie haar handen aan om een pleidooi te houden voor haar politieke standpunten. Het was een wanvertoning als die van Barend van Dorp (of die ander, tenminste die met de toupet) bij de gesponsorde Arenabijeenkomst zogenaamd ter ere van Andre Hazes! Ik schrok, schreeuwde tegen de tv (als was ‘t het Ding Verdonk zelf), dacht; dit doe je toch niet?!?! En schaamde mij weer eens om Nederlander te zijn. Rita, het is een schande! En je moet je schamen!

Theo, het ga je goed, de mazzel!

Ik heb geschreven

De dag bracht dat wat ik niet gedacht had:

Alsjeblieft, met dank (mooie woordencombinatie). Een stel á la Bucket (zegge Bouquét) op het station, was erg grappig om te zien. Bommelding Centraal Station; Amsterdam; ja, het zal wel. Een gevoel van geluk door een beetje zon op je smoel. Vrouwelijke junk wordt in elkaar gemept door hanggroepjongeren, dat is echt heel erg zielig en vervelend om te zien. De gehele dag gedag en hoi en hallo zeggen tegen een ieder, die je soms slechts een beetje kent. Raam dicht, deur dicht, gif verspreidt zich over land en zee! Al Qaida komt, dus berg je, of Bush komt, dus berg je, of de Islam rukt op, dus berg je, of het katholicisme groeit, dus berg je, of Israël en Palestina weer erger in oorlog, dus berg je. Ik snap er allemaal geen reet meer van. Sinds wanneer zien mensen elkaar niet als mensen, maar als iemand met dat bepaalde geloof, die smaak, die overtuiging en die schoenen. Ik ben het kwijt, snap bijvoorbeeld al een tijd het Israël-Palestina geruzie niet meer. En niet omdat het me niet aangrijpt, ik het niet verschrikkelijk vind wat er gebeurt, maar simpel en alleen vanwege het feit dat ik het allemaal niet begrijp. Het hoe, waarom, sinds wanneer, vanwege wie, wat en welke ('eigen') plek…. Ik wil het inmiddels niet meer snappen, omdat ik bang ben dat ik me achter één van de twee partijen zou gaan voegen, en ik ben per definitie tegen oorlog, geweld en het doden van burgers om wat voor redenen dan ook, dus als ik zou zeggen, ik ben het eens met díe groep zou ik tegen mijn eigen principes ingaan, en dat doe ik niet graag. Het beeld dat ik gisteren zag, van een geestelijk gehandicapt jongetje van amper 14 jaar, die gebruikt werd om als zelfmoordbom te fungeren, verlaat mijn netvlies niet meer, en ik heb geen idee van welke partij hij afkomstig is (lees: in welk land hij geboren is), ik vind het hoe dan ook verschrikkelijk, onbegrijpelijk en bizar dat dit gebeurd is en dat mensen dit doen. Het mannetje straalde één en al onschuld uit, hij had geen idee wat er gaande was en bovenal was het gewoon een liefogend kind, en iemand (of meerdere personen) wilde dit kind opofferen om zijn en of haar standpunt(en) kracht bij te zetten. Dit kan er niet in bij mij.

Maar, is mijn vraag op dit moment; mag ik hier überhaupt wel over typen? Mag ik mijn mening wel uiten over een dusdanig delicaat onderwerp? Ik weet het niet, maar doe het wel, en wil niemand daarmee tegen de schenen schoppen. Zoals JééPéé Balkenende waarschijnlijk ook geen kwade bedoelingen had, toen hij voor de tweede keer in zeer korte

tijd, bij Dubbeljoe Bush (naamsvervormingen geleend van de VPRO gids en Linda Lokkers) op bezoek ging om eens even vrolijk te praten over de steun van ‘Nederland’ (lees Balkenende & kornuiten) in Irak. De steun áán Amerika wel te verstaan, want of het volk het er nou mee eens is of niet (in dit geval duidelijk niet!) de regering blijkt de betekenis (of in JééPéé’s woorden: normen en waarden) van democratie niet geheel meer te begrijpen, respecteren en/of onderkennen. Ze trekken zich er in elk geval geen mallemoer van aan. Als gevolg zal dit wel hebben dat Nederland niet misstaat in een rij van potentiële aanslaggevaarlijke landen. En helaas geldt dan waarschijnlijk echt; éigen schuld díkke bult! Maar dan moeten ze wel een bepaalde stad met leidinggevenden pakken en niet het Centraal Station van Amsterdam, of Roosendaal, want de burgers hebben deze keer eens wel geprotesteerd …..
Tot zover en uitschrijvend.
>Face

Tsunami:

Ik weet dat ik moet schrijven. Ik weet ook waarover ik moet schrijven. Alleen weet ik niet goed hoe ik erover moet schrijven. Er is iets gebeurd, iets, dat alle verstand te boven gaat, mijn verstand dan in elk geval. En er is eens een keer niet een persoon of geloof aan te wijzen, dat schuldig is aan deze catastrofale, allesvernietigende, ontegenhoudelijke waterstroom en zeebeving. Deze ramp is geheel te wijden aan moeder natuur. De omvang dan misschien aan de hoeveelheid mensen die aan de kust woonden en verbleven, maar dat zijn secundaire zaken die er absoluut niet toe doen. De duizelingwekkende hoeveelheid lijken in het rampgebied stijgt per uur, inmiddels, nu ik dit schrijf bevinden de schattingen zich geloof ik rond de 77000 doden. Zevenenzeventigduizend!!! En dat zijn de mensen die geborgen zijn, en al gestorven zijn. Er zullen nog tienduizenden mensen wel en niet gevonden worden die ook overleden zijn, zij bevinden zich in de oceaan of zijn 'gewoon' verdwenen. Ook zijn er nog epidemieën op komst door het gebrek aan mogelijkheden om de lichamen te begraven en cremeren. Dit met al het water en de warmte maakt een broeikas voor bacteriën en ziekten waardoor mogelijk een aanzienlijk deel van de bevolking op de getroffen eilanden en kustplaatsen zal komen te overlijden. Er is weinig tot geen mogelijkheid om een aantal van de getroffen gebieden te bereiken, waardoor de omvang nog niet goed te voorspellen is. Het getal 100 000 (HONDERDDUIZEND) komt angstvallig in zicht naarmate de dagen verstrijken. Wat op mij het meest angstaanjagend overkwam was de rust die de zee uitstraalde op de getoonde beelden. De manier waarop het water het land bereikte en opstroomde deed denken aan een golfje dat op strand een meter of wat opkomt en waarvan je voeten nat worden (je trekt je broekspijpen een stukje omhoog). En dan komt het besef dat dit water niet datzelfde water is. Maar dat het dwars door alles heengaat wat vastzit (gebouwen, huizen, restaurants) en alles meeneemt wat niet (goed) vastzit (auto's, treinen, mensen, hutjes). Alles wat zich op de stranden bevond had nooit een schijn van kans, en daaronder weer eens, hetgeen mij tot tranen dwingt; kinderen! Zoveel kinderen! De enige kans op een toekomst die deze landen gegeven was, school in de jeugdige mensen, en deze zijn tijdens het spelen en dollen op het strand, het zwemmen en vissen in de oceaan verzwolgen door het water. Om nooit meer weer te keren, naar alle waarschijnlijkheid verdronken of anderszins verdwenen. Nog meer gezinnen kinderloos gemaakt dit jaar,

na Beslan, nu Azië. En waarom? Omdat het geld voor een detectiesysteem voor tsunami's niet aanwezig is in deze regio. Dus de eerder gemaakte statement, dat mensenhanden geen schuld hebben, nuanceer ik bij, mensenhanden (en menselijke inspanning) hadden wel deze ramp kunnen voorkomen. Het aantal doden in elk geval zeer kunnen doen slinken. In alle zeeën bij wel welvarende landen is zo'n detectiesysteem al sedert lange tijd aanwezig in de wateren, waardoor wij, en Amerika en noem maar op welke landen, nooit zullen hoeven te vrezen voor een ramp van deze omvang door een tsunami. Wij zullen het ruimschoots op tijd te weten komen mocht zo'n gevaarte onze kant op komen, en dan kunnen wij wel vluchten. Zij; nee zij niet, zij hebben niets gehoord, geen kans gehad, geen schijn van kans! En nu het voorbij is, ja; nu zeggen wij gulle westerlingen, we zorgen dat ook daar, in die oceaan, de benodigde apparatuur geplaatst zal worden, om herhaling te voorkomen. Dat is het schoolvoorbeeld van: als het kalf verdronken is.... Maar goed, we doen wat we kunnen, en Balkie zegde al wel twee miljoen euro toe (geef Godverdomme onze gehele ingebrachte belastingoverschot! Je gebruikt het toch niet ten goede van ons, dus dan maar voor hen, maar nee; twee miljoen is wat we kunnen missen! Zielige, zeurderige, vrekkige, gierige stakkers!). Ik heb meelij met de mensen aldaar, zal er nog veel en lang bij stilstaan wat ze hebben moeten doormaken en wat er nog komen zal. Ik zal het nieuws blijven volgen en ook uit mijn naam is één euro per persoon in Hoorn overgemaakt. Halleluja!

Ik heb geschreven
Lars

Later, nu maanden later zelfs, is bekend dat het om zo'n 250.000 (tweehonderdvijftigduizend) doden gaat. Ook blijkt dat er 'teveel' geld is gegeven wereldwijd, wat ik niet zozeer als negatief kan zien.

En het nieuws verdween zoals het water kwam.

Balkenende, voetbal op je neus!

Balkenende, ‘onze’ ‘premier’. Ja; beide woorden kregen van mij hun eigen aanhalingstekens, inderdaad! Wat een mafkees is het toch, en hij bewijst het steeds weer opnieuw zelf. Tegenwoordig neemt hij zichzelf dus zó serieus, dat ie zich mengt in een discussie over voetbal, tussen columnist Jan Mulder, en (ex-)Nederlands elftalcoach Dick Advocaat. Mijnheer Balkenende dacht; ik ben per vrijdag voorzitter van de Europese Unie (ofzo) en dan kan ik best dit soort zaken belangrijk vinden. Dat mengt wel met elkander. Uitmondend in uiteindelijk een open brief aan de heer Jan Mulder, als reactie op een column van laatstgenoemde. Dit is tekenend voor het handelen van Bakellende tot nu toe. Hij neemt -naar ik aanneem- niets aan van zijn adviseurs (die er toch wél zijn, neem ik aan..?..), en neemt beslissingen om zaken aan de kaak te stellen, waar het gehele weldenkende Nederlandse volk bij denkt: *‘Hé?!?!, zegt ie dat écht?!?’* Om vervolgens weer op TV te verschijnen en overduidelijk niets te zegt. Néé mijnheer J.P. B te D-H., u bent niet geheel in staat de taak van Premier (ook al is Nederland een klein, nietszeggend en weinig betekenend landje) naar mijn goedkeuring te vervullen. Dus ik meng mij even in de discussie Volk vs Balkenende, en raad u aan per direct te stoppen met uw functie, een jaartje rust te nemen (sabatical) en vervolgens in een niet openbare functie her in te treden (ik stel voor: garnalenpelster).

Lars

Klagen:

Ik ben kapot ik kan niet meer ik verdraag de hitte niet al weet ik dat ik blij moet zijn met deze eindelijk gekomen zonnige dagen. Ik werk en staar en denk mijn god! wat is het heet en wat ben ik duf. Ik wil water en thuis zitten met ijsklontjes in mijn limonade en daarnaast een koud ijskoud pilsje. De eigenschap van de gemiddelde Nederlander om maar te klagen te klagen en te klagen zit in mijn bloed verwerkt en stroomt daardoor regelmatig door naar mijn hersens waar het beklag zijn uitgang vindt via mijn lippen of mijn vingers (praten en schrijven wel te verstaan). En terwijl het smerige zweet een weg zoekt langs mijn rug mijn bilnaad in typ ik (dus schrijf) dat het wederom te warm is om iets uit te voeren en ik heb gelijk. Daar komt bij dat de NS ook niet vies is van een beetje klagen want bij de allereerste zonnestraal al bleek het spoornet zelfs na ruim honderd jaar ervaring nog steeds niet bestand tegen temperaturen boven de 21,25 graden Celsius. Dat verlengt dagelijks mijn toch al niet zo prettige (daar gaan we weer klagen) treinreizen met een x-aantal minuten of kwartieren. Maar vanavond en vannacht o glorie komt de regen die we o zo gewend zijn en welke bij mij soms o zo geliefd is. Dan waaien de spullen wederom over het balkon spoelt de hitte weg en verdwijnt de hooikoorts als sneeuw voor de hitte afgevende zon. Voor zover mijn beklag op mooi weer die slechts geldig is op dagen van werk en verplichte bezigheden. Ten tijde van vakantie weekend avond en nationale vrije dagen mag de zon van mij schitteren mogen de zweetparels kletteren mag de ultraviolette straling mijn ingesmeerde huid proberen binnen te dringen en mag de hitte de overhand nemen (zolang ik mij maar niet naar het strand of een zwembad hoef te begeven).
Uitschrijvend, >Face

Billytoch?!:

Bill Clinton houdt zich tegenwoordig ook bezig met konten likken, dat viel mij zwaar van hem tegen. Ik zag de bijeenkomst voor alle nog levende en in-staat-zijnde-te-komen oud-presidenten van Amerika, en de zittende president van datzelfde land. Dus Clinton was er, en de toespraak die hij gaf, was een regelrechte sollicitatie naar een plek in het witte huis voor de komende 4 jaren. En dat dus onder de conservatieve vleugel van Bush, Billieboy als democraat zijnde….

Tja, dat is niet zo best. Ik weet nog wel goed dat het gehele Monica Lewinsky gebeuren opkwam, en ik dacht; lachen! Dat denk ik nog steeds, ik bedoel, lullig voor z'n vrouw dat ie vreemdgaat, maar lachen dat er eens iets gebeurt. Je ziet de president van nu geen pijpbeurt ontvangen tijdens het uitvoeren van de oorlog in Irak (blij toe dat ik het niet zie hoor, begrijp me niet verkeerd!). Ook zal hij niet eens even lekker een avond doorzakken, saxofoon spelen, en (semi)dronken op tv komen. Al zijn er van zijn studieperiode nogal heftige beelden opgedoken de laatste tijd (nou ja, voor ieder ander zou het normaal zijn, maar omdat ie president is mag ie vroeger niet gezopen hebben..??). Maar goed. Billy valt me vies tegen; foei Bill! Steun je vrouw liever op weg naar haar gewenste presidentschap, straks krijg je nog Schwarzenegger-perikelen (twee weken geen seks, omdat hij conservatief is, en zijn vrouw democrate, ik stel trouwens voor dat iedere conservatieveling in (en buiten) Amerika sowieso een volledig seksloos bestaan zal gaan leiden vanaf nu. Lijkt mij een stuk veiliger voor de verstandhouding tussen west en niet west, en moslims en niet-moslims, en de mensheid in het algemeen en in het bijzonder). Maar om terug te komen op Bill Clinton zijn ongegeneerde woorden; 'Ben ik de enige ter wereld die zowel Kerry als Bush graag mag?'. Ik vind het jammer dat iemand die jaren lang Amerika heeft geleid vanuit een principieel standpunt, en zijn poot stijf heeft gehouden tijdens vele discussies mét, en tegenstrubbelingen ván de conservatieven, zich nu laat kennen als werkloze ex-president en koste wat het kost een baantje wil met aanzien. Van sommige mensen verwacht je geen principe doorbrekende acties als deze, en daaronder reken ik bijvoorbeeld Mandela, Tutu, de Paus (al zijn zíjn principes zeker niet míjn principes, moge dat duidelijk zijn en blijven!), Def P, en tot voor kort dus ook Bill Clinton. Hij is dus op mijn lijstje met redelijk tot zeer door mij gewaardeerde mensen gedaald tot redelijk gewaardeerd, en zelfs iets

daaronder vrees ik.

Hopend op zijn eerherstel door een goede wending in zijn acties van nu verlaat ik u.

Ik heb geschreven

Column:

Geschreven door >Face ook wel bekend als Lars Jautze

Amsterdam, 17 februari 2004

En daar schudde hij wederom een tekstueel (hoog)standje uit z'n veel te lange en wijde mouw. Geen probleem voor deze man, hij die dacht, ik ben de beste, volkomen overtuigd van zijn gelijk, liep toen toch nog tegen de lamp. Die brandde. Deze man is iemand die al jaren schrijft voor een loon, niet beroerd, ook niet om over naar huis te pennen (iets wat hij überhaupt slechts zeer zelden doet). Hij schrijft zowel voor krant als tijdschrift, voor zanger en poëet dus dichters, voor boeken, verzamelwerkjes, kinderen, volwassenen, geleerden en ongeletterde lezers en lezeressen. Al wat uit z'n pen kwam rollen werd alom bejubeld, gerespecteerd en niet geheel onterecht; zo vond hij zelf. Tot dit geschrift, deze blunder, misschien? Want wat zal over jaren gezegd worden hierover? Geniaal, briljant, fantastisch en nog nooit zoiets gezien. Dit geschrift, een niet nader te omschrijven en benoemen stukje tekst van een kleine 7 pagina's (A4-bekeken) heeft hem geruïneerd, in het gehele land bekend doen staan als dé man van díe tekst! Daarmee gezegd dat een stukje tekst, al staat het logisch gezien in een zeer schril contrast tot het gehele oeuvre van iemand, diegene kapot kan maken.

Hierop gekomen vanwege een gevoerde discussie tussen mij en iemand die ik zeer respecteer (begint met een J en eindigt op han), over het gevaar van publiekelijk optreden en foute inschattingen maken. Wanneer een persoon bekend is, en zijn of haar naam verbindt aan een doel, dat diegene voor altijd met de visie van dat doel in verband gebracht zal worden. Maar nog erger, iemand die niet bekend is, beslissingen maakt om zich achter een bepaalde groepering te scharen, een bepaald doel na te streven of zelfs slechts uitspraken doet met zijn of haar mening erin over wat voor zaak ook, die later wel bekend wordt, zal ook hierop afgerekend worden. Deze benadering benauwde mij in het begin, en ik was het niet eens met de stelling, dat je al vroeg op je woorden en besluiten moet passen, want wie weet pakt iemand je er later nog op terug (denk aan het jointje van Clinton toen ie zestien was, of het verleden in de prostitutie van een gemeenteraadslid in Amsterdam). Maar naarmate ik er meer over ben gaan nadenken, lezen en op ben gaan letten

wat erover gezegd wordt her en der, en vooral wat er dus geschreven en gezegd wordt over de verledens van bepaalde publieke personen gaf mij het gevoel dat de andere partij van de discussie toch wel eens gelijk kon hebben. Waar ik overigens niet blij mee ben, omdat ik punt één: discussies graag in mijn voordeel afsluit en punt twee, omdat ik had gehoopt gelijk te hebben, zodat ik, en andere mensen, nog wel eens de fout in zouden kunnen gaan zonder dat dat gevolgen heeft voor je verdere bestaan (geen grove fouten, maar inschattingsfoutjes), want ik wil graag zo naïef zijn dat ik geloof dat mensen een tweede kans verdienen en kunnen krijgen. Helaas, mijn gelijk en hoop zijn de kop een beetje ingedrukt. Nou ja, volgende droom dan maar weer.

Hallo, goedemorgen, sjesus wat vroeg, de trein rijdt zowaar en mag ik een grote koffie van u? Dank u, de trein in, zitten, lezen, koffie drinken, neem het ervan zolang het kan. Winterschimmen langs de razende trein, roofvogels in overvloed, een prachtig tafereel wanneer je de tijd neemt om uit het raam te kijken en op te letten; misschien zie je zelfs de helft van de zonsopkomst ook nog. Soms is het leven zo zoet, zo mooi, zo lief voor mij en de mensheid. En dan de krant….weer? Ja, iedere dag lees je het maar weer (behalve zondag dat is de dag van bezinning, of juist om te negeren wat er gaande is). En je schrikt, kijkt op, ziet dat niemand lijkt te schrikken, moskou; zwembad stort in 40 doden waaronder vooral kinderen! Aanslag op politiebureau in Irak; 37 doden! Nederland; drie Hells Angels vermoord, dode door Koolstofmonoxidevergiftiging! In één weekend 3 (top)sporters de dood gevonden door een hartstilstand, resp. 34, 21 en 24 jaar oud)! En dat is slechts een paar dagen nieuws.

En wat wil ik, Lars, 22, middenstandambtenaar en student, gelukkig met vrienden en vriendin, goede levensomstandigheden nou helemaal zeggen? Niets, moet het gewoon kwijt denk ik, is dat niet de drijfveer van elke schrijvende malloot, goed slecht oud jong ervaren onervaren gerespecteerd of niet?

Uitschrijvend
Lars

Gimmemoreandmoreandmoreforlessandlessandlesser!

December 2001,

Winkelstraten vol chagrijnende mensen die na aankoop van nutteloze spullen direct op zoek gaan naar een volgende zinloze koopaanslag. Shopterrorisme Winkelwoede, Spendeergeweld en Aanschafobsessie! Thuis zoekt het gekochte product onwillekeurig de kast, kelder of zolder op om daar te gaan liggen wachten tot het bij een verhuizing weggegooid of gegeven gaat worden. En de zaterdag na deze zal hetzelfde wederom plaatsvinden in iedere stad, ieder winkelcentrum en tegenwoordig ook op elke WereldWijdeWebWinkel die bestaat. Mensen kopen om te vergeten, om hun status te verbeteren voor vriend en zeker voor vijand. We kopen uit drang om te bezitten, en aangezien een partner of ander in menselijke vorm gegoten ding niet (meer) als bezit gezien kan/mag worden gaat men uit op materiële zaken om het huis, de schuur, de caravan, de woonboot en zelfs de (moes)tuin mee vol te bouwen!

Geef de mens dus maar wat ie wil, dan behouden we de zogenaamde en plastieke opgepoetste lol in het bestaan. Werkgelegenheid neemt toe, economie groeit, men mag blijven klagen (over wat er allemaal gekocht is en wat er fout mee is). Ik ben alvast begonnen, en het kopen bevalt goed. Neem wel zo af en toe de tijd om te kijken wat je allemaal gekocht en uitgegeven hebt, bedenk dan meteen wat je voor dat geld allemaal anders had kunnen doen. Deze keer ga ik niet de moralist uithangen en vertellen dat je het naar elk willekeurig goed doel had moeten storten of brengen, maar…. Ach nee, laat ook maar! Gewoon MORE FOR A LOT LESS!! En vrolijk dat we daarvan zullen worden met z'n allen! Nou nou nou; glimlachte de schrijver met jeuk aan zijn scrotum (of pijn in zijn kies, om maar 's willekeurig iets te noemen).
Was getekend, Lars oba >Face in december 2001
(opgeleukt in 2003)

Column reis en meer:

Wie dit leest is gek, kun je nagaan wie dit geschreven heeft? Door vertraging weer te laat, door storing vertraging opgelopen, door gebroken bovenleiding storingen, door weersomstandigheden is een bovenleiding gebroken dus niet de schuld van de NS. Zit weer in de trein deze morgen veel te druk warm en ik voel me kut maar heb geen erg grote zorgen, met mijn walkman op mijn kanis gun ik de buitenwereld geen blik waardig, deze reis lijkt oneindig en heeft vreemd genoeg een niet zeer onprettige uitwerking op mijn ochtendgevoel. De te grote hoeveelheid mensen, geuren en kranten om me heen doet mijn hoofd licht tollen van inspiratie om te schrijven en zin om te schreeuwen, dat laatste wordt door mij niet uitgevoerd, omdat het niet in mijn aard ligt mensen aan het schrikken te maken. Mensen in een trein hebben vreemde overeenkomsten en verschillen en gewoontes en ze zweten. Veel mensen voelen zich ongemakkelijk in het openbaar vervoer bij de meeste handelingen die ze verrichten tijdens een reis, waardoor des te duidelijker wordt dat ze zenuwachtig zijn. Dus openbaar vervoer legt de ziel van mensen op de banken, of de trappen, net waar de persoon zich bevindt al dan niet in de spitsuren van de al dan niet rijdende trein, bus, tram of metro of varende pond. En waar de persoon in kwestie naar toe wil en wilde met dit verhaal en deze ochtend met de trein is niet geheel duidelijk. Maar ook niet erg of vervelend, want het lezen heeft de lezer misschien wat rust gebracht of aan het denken gezet. Er zijn op z'n minst weer luttele seconden van je leven voorbijgegaan en je had het niet eens zo erg in de gaten. Nog een column of duizend als deze en je leven is al voor een klein deel aan columns schrijven dan wel lezen opgegaan. Met in het openbaar vervoer zitten gaat een ander deel van je leven er met je tijd vandoor (terwijl je in een half-leven-staat verkeert) via spoor en wegennet. Dan nog je werk je hobby's je liefde je maten je studie je kind (dus liefde) je verantwoordelijkheden je slaap je wc-bezoek je douchegewoontes en meer en je leven is als in rook vervlogen. Kijk dus terug, zelfs op treinreis en familiebezoek, alsof het goed en leuk en leerzaam geweest zal zijn.

Deze trein heeft zijn eindpunt (voor mij althans) bereikt en aldaar zal ik stoppen met schrijven, fantaseren, dromen en nutteloos zijn, want het werk ligt te wachten in al zijn keerzijden van nut en belang voor de mensheid (dat mocht ik dus willen).

Met groet een zolang-het-goed-gaat redelijk tevreden treinreiziger.

uitschrijvend

>Face

De brand die wij nog net konden blussen:

Zit ik achter mijn pc, weet ik niet zo goed wat te schrijven. De onderwerpen schoten de laatste dagen door mijn hoofd als wilden, maar nu, als ik een column wil tikken, komt er niets uit. Toch proberen er het beste van te maken, en of dat lukken zal, dat is een vraag, voor u en mij beiden. Er is heel erg veel gebeurd de laatste tijd, met de wereld, met Nederland, met mij persoonlijk, en ongetwijfeld ook met u persoonlijk (of in elk geval met personen in uw nabijheid). Al deze zaken, zijn zij een voorbode voor nog te komen gebeurtenissen? Zijn zij slechts het gevolg van toeval of seizoen plus jaartal? Zullen het in de toekomst onthoudbare ervaringen zijn, zelfs geschiedenisboekwaardig misschien? Of is het niets, een vlaag van verstandsverbijstering van hele volkeren en groepen? Is het een lange nare dagdroom die in de nachten voortduurt en nog steeds, na al deze weken, aanvoelt als was het écht? Is het een schilderij van Salvador Dali, een niet aanwijsbare echtheid dat tegelijkertijd een gevoel van onbehaaglijkheid veroorzaakt? Ieder individu ter aarde maakt niet-zo-erg-prettige-dingen mee, zo nu en dan, regelmatig, of aan de lopende band. Maar de laatste tijd lijkt het een ieder wel heel erg tegen te zitten. De minderheden hebben veel te maken met discriminatie, zowel homo's als moslims (mag ik die in één zin noemen?), negers en yuppen als sex-sms-verslaafden, ministers, junks in het algemeen en in het bijzonder kunstenaars (in de allerbreedste zin van het woord). Maar vergis u niet, ook de meerderheden hebben het dezer dagen niet gemakkelijk, de middenmoot heeft veel te duchten van dé minderheid, want dé minderheid pikt het niet meer, zo is gebleken uit de gigantische hoeveelheid demonstraties, aanslagen, stakingen en tv-programma's met minderheden die in het middelpunt van belangstelling staan. Voor de meerderheid is geen plek meer op dit moment, en dat is aan de ene kant een goede zaak (stopwoord), daar de minderheid altijd spannender, interessanter en levendiger is dan de meerderheid. Aan de andere kant is het jammer, want de saaie piet maakt dat de hele bende een klein beetje in evenwicht blijft, of beter gezegd bleef; momenteel dan. Nu is reactie op reactie ontstaan, en we stapelen met z'n allen vrolijk verder. In plaats van te zorgen dat er niets meer bovenop gezet zal worden, maken we het erger met z'n allen en zetten we er steeds iets bovenop, door allemaal, en dan bedoel ik echt allemaal, onze grote bek open te trekken en te zeggen wat goed ís! Wat fout ís! En dat, dát wat wij zeggen, allemaal waar is en dat de ander zijn bek moet houden of (en) op moet rotten. Dat een ieder

tegen geweld is, ongetwijfeld waar, maar mensen worden overhoop geschoten om niets. Dat een ieder vrede wil, en veilig leven in Nederland, maar ook in de Oekraïne en Turkije om eens twee landen te noemen, staat buiten kijf, maar door ons voortdurend met elkaar te bemoeien en dit te doen op de momenten dat men er in welk land, dorp of stad (of werelddeel) juist zelf even achter moet komen hoe het bij hen het beste werkt, gooien we miljoenen liters olie op het vuur, en kijken we daarna met z'n allen toe hoe de hele tyfuszooi verbrandt en tot stof wederkeert. En dan zeggen we achteraf allemaal; tja, dat is niet helemaal goed gegaan hé? Dat hadden ZE anders aan moeten pakken!
En zo, jongens en meisjes, komt Lars aan het einde van zijn verhaaltje. We hebben er de afgelopen eeuwen al een aardige rotzooi van weten te maken, maar ditmaal overtreffen we onszelf en alle anderen (zegge onze voorgangers), en de kans op een rustig vervolg op dit verhaal is klein. Ga nu dus lekker slapen, en geniet van het feit dat de hele wereld nog niet in de fik staat. Maar maak jullie geen zorgen, snel zal dit wel het geval zijn, en dan vertelt Lars jullie het verhaaltje van de brand die niet te blussen bleek.

Slaap lekker.
Lars

De man met de kater:

Met een kater doorleefde deze man het overgrote deel van zijn dagen. Niet door alcohol, drugs of liefdesverdriet, maar door werklast. Politieke baan, met alle nadelige gevolgen van dien. Beslissingen ondertekenen waar hij niet geheel achterstaat, mensen beloven zaken waar te maken, ondanks het feit dat hij van tevoren al weet dat de belofte gebroken zal gaan worden. Alles wordt beter, als je zijn interview gepubliceerd in De Krant moet geloven. Als men op zijn partij stemt zal Nederland een platina eeuw tegemoet zien. En zo zijn er meer uitspraken die ons moeten doen geloven dat hij en zijn partij de bevolking gaan redden van economische ondergang en maatschappelijke problemen. De criminaliteit zal teruggedrongen worden, maar een politiestaat wordt het nooit, de NS wordt weer gewoon een staatsbedrijf en de ambtenaren zullen weer reiskostenvergoeding krijgen (persoonlijk dingetje). De kater neemt toe naarmate de bevolking zich meer en meer verneukt voelt en dit laat weten doormiddel van demonstraties en stakingen. Het hoogtepunt van de braakneigingen die gepaard gaan hoofdpijn, buikkrampen en katerachtige ledematen ontstaat met het voorliegen van de bevolking over een oorlog. Nederland steunt het politiek wel en militair niet! Maar wat schetst de verbazing van de mensen die nog niet door hadden dat politiek wel en militair niet steunen van een oorlog niet kan? Nederland is een volwaardig (voor zover een land ter grote van een vijfentwintigste van het land waar de oorlog woedt dat kan zijn) lid en medestander van deze walgelijke vertoning van kindermoord en een ongenuanceerde, oneerlijke en bovenal onmenselijke veldslag! Deze man voelt zich slechter en slechter. Zijn loon is goed, de bonus beter en de extra’s het beste. Maar zijn schuldgevoel wint het van de hebberigheid. Hij gaat zijn kater wegdrinken door zich op te sluiten in zijn huis (vrouw en kinderen zijn allang weggegaan vanwege zijn baan), alle van kerstpakketten en relaties afkomstige flessen op een rij te zetten en zijn deur niet meer te verlaten voordat deze leeg zijn. Den Haag gefaxt: Ik kom vandaag niet. En er is sinds die dag niets meer van hem vernomen.
Weg kater!

uitschrijvend
>Face

Eén dag zomer maakt geen vrede:

dat schreef ik om 15:57 uur op een koude lentedag eind maart 2004. Een paar mooie dagen gehad, en de eerste mooie dag bracht deze woorden in mijn hoofd om er niet meer uit te verdwijnen. De dag na de aanslagen in Madrid was iedereen een beetje van slag, vergelijkbaar met elf september 2001, alleen dan minder. Maar twee dagen na de aanslagen bleek Nederland (tenminste Amsterdam) ondergedompeld in een roes van geluk, een gevoel van vrijheid en blijheid en vrolijk moeten zijn door de zon. Maar deze mooie lentedag gaf, afgezien van de zon, niet één reden tot geluk of gevoel van vrijheid. Ik was verbaasd, boos, en toch ook blij tegelijk, vreemd? Ja, dat wel, maar de zon maakt in mij hetzelfde los als in vele duizenden anderen, ik voel me spontaan blij(er) worden. Maar de oorlogen worden niet minder, het zinloos geweld stopt er niet van, mensen rijden nog steeds dronken rond en beroven daardoor kinderen van hun prille leven, de honger stopt niet, een aanslag meer of minder maakt de terrorist niet veel meer uit, het klopt niet! Het klopt ge-woon niet! Of wel soms? Wat is een goede reden (behalve de zogenaamde stofjes die aangemaakt worden door de zon, waarvan je vrolijker wordt, en het feit dat het prettiger is dan kou, regen en wind) om blij te worden van de zon? het zal wel weer aan mij liggen, maar voor mij is die reden ver te zoeken. Maar de zin één dag zomer maakt geen vrede (of één dag zon maakt geen vrede) vind ik op zich een mooie, en ik vraag er bij deze patent op aan! Ik ga er een raptekst over schrijven en uitbrengen en dan zal iedereen in het vervolg deze zin in verband brengen met mijn naam!

>Face schrijft zich weer eens uit van hier

Een fijne dag!

Een vrolijke column met een optimistische grondslag. Ik voel me lekker vandaag, de trein, die reed op tijd, de zon schijnt met pit en moeheid deed mijn humeur vanmorgen niet de das om. Ook al klonk het wekkergeschal vroeger dan voor een mens gezond kan zijn, deed ik mijn ogen open met een glimlach op het gezicht. 'Wat een heerlijke dag'; dacht ik toen de hersens de eerste tekenen van arbeidsintensiviteit gaven, 'wat een heerlijke ochtend', 'dit wordt een heerlijke dag!' Nu denken de lezers misschien; "Lars, die vrolijk, optimistisch en blij is? Die niet schrijft over dood, verderf, de verneukte wereld en maatschappij?" Ja ik denk het wel. De oorlog duurt voort, en ik ben nog steeds tegen en ik vind het nog steeds meer dan verschrikkelijk wat zich in Irak afspeelt. V. van der Graaf wordt binnenkort opgesloten en ook die zaak is er één waar mijn gedachtes zich vaak over buigen. Het verkeer eist nog steeds levens (of doden) (tegenwoordig ook het openbaar vervoer!), en ik mag iedere dag 2 uur in zo'n rijdend koekblik denken: Hm: Zal de trein wéér de tunnel ongeschonden doorkomen? Maar ik voel me lekker, en wil deze – meestal op mijn humeur drukkende – onderwerpen niet horen, zien, bespreken of beschrijven. Even lekker doen alsof de wereld niet in de fik staat en naïef de dag doordenderen! Het bevalt me goed, al is de kans zeer klein dat ik dit lang vol zal houden, maar ik doe mijn best voor deze dag. Dus geen kritische beschouwingen over zaken die ik niet tegen kan gaan, geen gescheld op mensen die ik niet persoonlijk ken, maar van wie ik toch een naar gevoel krijg, geen boosheid, gezever, gezanik of gedoe! In deze tijden is het belangrijk af en toe te relativeren en dan kom ik uit op: 'Ik kan net zo goed vrolijk zijn, mezelf de best mogelijke dag bieden en mijn best doen om niet in de gaten te hebben wat er allemaal vreselijk mis is! Dus dat doe ik bij deze!

Een fijne dag!

Kort, korter kortst, snel, sneller, snelst: *(voor de Scylla-kenners)*

Een korte column geïnspireerd op Daniel Kuiper zijn idee over de zaak dutroux. Na het lezen van de zaak dutroux (wiens naam geen hoofdletter mag dragen) schreef hij: “Ik zou het hele Amerikaanse en Engelse leger terughalen en hem als terorrist laten aanvallen echt waar....” En daarmee gezegd wat mijn hart me ook ingeeft wanneer ik lees of hoor over kinderporno en misselijkmakende seksuele vergrijpen om het op zijn zachts uit te drukken. GADVERDAMME!!! Die smerige mannetjes (want helaas zijn deze vergrijpen meestal toe te schrijven op het mannelijke (in dit geval zeker niet sterkere) geslacht) die hun vieze poten (drie stuks) niet thuis kunnen houden! Stop ze weg! Laat ze de SARS krijgen! Snij de hele bende zonder verdoving weg! Het schrijven hierover verpest mijn hele dag, want denken over dit soort zaken doet mijn bloed koken en mijn hersenen tollen, dus ik stop! Voor zover dit onderwerp. BAH!!!

<u>Voor Daniel Kuiper:</u>

Deze is voor Daniel Kuiper ((no offense to anyone!))
Omdat een niet nader te noemen (zie titel) persoon mij regelmatig vraagt waar de columns nou toch blijven op de site, schrijf ik deze column. Ik ga het hebben over mensen (zgn. vragers) die aan anderen (zgn. antwoordgevers) vragen iets te doen wat ze ook zelf zouden kunnen trachten uit te voeren, maar daar te lui, onzeker of dom voor zijn; wederom: (again no offense to anyone!
Soms heb je van die vragen van bepaalde vragers, waarvan je denkt; ‘Moet je dat nou per se vragen?’ En op de vraag, of de vrager die vraag móet stellen is het antwoord dikwijls: een volmondig neen. De vrager vraagt desondanks zaken waar het antwoord op te vinden is op allerlei manieren, zonder daar een antwoordgever mee lastig te hoeven vallen. Meestal heeft de vrager beschikking over internet, alwaar het overgrote deel van alle vragen beatwoord wordt, als je de moeite neemt een minuut of 5 te zoeken. Mocht de beschikking over het wereldwijdeweb ontbreken, is er een krant, telefoon, tv, en algemene kennis (welke je al jaren niet meer op welke school dan ook zult leren, want school moet gericht). Tip 1: Heb je een vraag, check of je een antwoord kunt vinden, achterhalen in je eigen geheugen, en tip 2: Heb je überhaupt een antwoord nodig op de betreffende vraag? Dan zijn tip 3, 4 en verder al overbodig geraakt.
Met groet, Lars
Nota bene: Ik hoop niet dat wie dan ook zich aangesproken voelt door deze column. Dit is niet op wie dan ook gericht, het was nou eenmaal het eerste onderwerp dat in me opkwam toen ik bedacht een column te gaan schrijven op dit moment.
Nogmaals gegroet, en uitschrijvend >Face

Koffie in januari 2004:

Eerst koffie. Dan misschien iets doen, maar liever niet, want ik wil eerst nog een bak koffie. En een sigaret. En een glas Jus d'orange. En dan misschien iets doen. Eten kan ik 's ochtends niet, dat scheelt alvast wat tijd. Damn wat is het verdomd koud buiten! Dit is toch geen weer om je als mens zijnde buitenshuis te bevinden, dit is weer voor een warm bad, een warm bed en een stapel dvd's! Maar ik ken mezelf, omdat ik te laat ben even snel wassen, vluchtig afdrogen, vloekend naar de berging om mijn fiets eruit te manoeuvreren (waarom een berging bij een huis voegen als deze te klein gemaakt wordt om degelijk vol te zetten?!?). Zo hard als mijn barrel (is fiets met één trapper, losse spatborden, één rem en twee lekke banden) toelaat fiets ik over het voetpad via twee rode en één toevalligerwijs net op groen gesprongen stoplicht richting station. De trein is al gearriveerd, maar ik moet eerst even snel een bak slootwater (lees: kioskoploskoffie) kopen voor een bedrag waar ik normaliter twee pakken koffie á 500 gram voor aanschaf bij een niet nader te noemen goedkope winkel van een grote Duitse supermarktketen. Op weg naar de trein vind ik geen Metro (krant), geen spits (ook krant) Kut! In de trein ligt ook al geen op een krant gelijkende papierstapel met nietjes, want voor de meeste Nederlanders is een gratis verkregen krant als de Metro of de Spits delen met anderen zoiets als geld weggeven. 'Eens van mij; altijd van mij.', 'Ik prop het liever in de prullenbak dan dat ik het voor iemand anders te lezen achterlaat.' en 'Ik heb er toch ook hard voor gewerkt.' De mentaliteit van de gemiddelde werkende Nederlander (misschien Europeaan te noemen)! Dus ik heb geen nieuws om handen om in deze column te verwerken. Slechts oud nieuws, nu is mijn voordeel weer dat jullie niet weten wanneer ik dit schrijf, dus oud nieuws kan tijdens het schrijven van dit stuk gewoon voorgedaan worden als nieuw nieuws, Dus daar gaan we…dan…toch…maar (zoals u ziet schrijf ik mee in het ritme van de vertrekkende trein van station Purmerend-Overwhere(grapje)).

‘Kort’ nieuws:

De jongen die zijn leraar doodgeschoten heeft op het Terra College in Den Haag. Tsja, wat moet ik daarover zeggen, denken of schrijven? Ik weet het echt niet, want ik vind het uiteraard lullig (understatement van januari 2004) voor de getroffen docent dat ie overleden is, en voor de jongen dat ie zijn volledige toekomst naar alle waarschijnlijkheid verneukt heeft door iets wat ie in een opwelling heeft gedaan. Maar aan de andere kant ben ik rationeel genoeg om te bedenken dat dit soort dingen gebeurt, helaas, vervelend, klote, maar meer dan waar, toch? Goddank in Nederland (en ook in België) nog steeds zeer zelden, en dat is juist ook de reden dat ik minder (lees goed; **minder**) geschokt was dan vele anderen. Relativeer het gebeurde en je kán – móet dus zeker niet – concluderen dat het allemaal nog best wel meevalt in ons landje. We moeten ons grote zorgen gaan maken wanneer dit soort berichten rechts onderaan pagina zes van de krant belanden, en men er geen ophef meer over maakt. Nu is het een zeer vervelend incident dat helaas niet voorkomen is, of kon of kán worden, waarvan we er in de toekomst (zie de geschiedenis, want we leren niet snel als mensheid) ongetwijfeld meer zullen meemaken. (Denk ook aan zinloos geweld gevallen, discotheek-deur-schietpartijen).

Verder snuift Oudkerk (inmiddels **oud**-wethouder van Amsterdam) de porno van zijn werk-pc-beeldscherm (beter voor de ogen, want op klantoor hebben ze TFT-schermen en thuis heeft ie nog zo’n oude grote bak) met een zakje coke in zijn bezit voor de weekenden. So fucking what?!?!?! Waarom staat dat op de voorpagina naast het echte nieuws? Daar snap ik dan dus weer geen reet van! Ik zou zeggen, zolang het geen kinderporno is, en hij geen coke snuift tijdens het (mede)besturen van Amsterdam; snuif je de ziekte en geniet er een beetje van. Sterker nog, ik vind dat wij (‘burgers’) daar zelfs helemaal geen ene mallemoer mee te maken hebben. Laat die man in godsnaam met rust en laat hem zijn werk doen, ik wil niet eens weten wat hij, of wie dan ook for that matter, buiten zijn en haar werktijd doet!

Gister trouwens gezien hoe een Twentenaar zich gedraagt in de Bijlmer; lachen! Voor de Belgische lezers onder u even ter verduidelijking, de Bijlmer is een wijk in Amsterdam die te boek staat als getto, maar waar het al jaren eigenlijk best meevalt en steeds beter wordt. En een

Twentenaar is iemand uit Twente (veel mensen met een agrarische achtergrond) Het was een schok voor de Twentenaar in kwestie om te zien dat er zoveel negroïde en allochtone personen bestaan. Hij vertelde over de drie gespreide allochtonen in zijn dorp…ach komt nog wel eens daar.

Uitschrijvend

>Face

Eindelijk:

Een planning voor 5 jaar, maar niet weten wat volgende week zal brengen. Breekt de band door? Verkoopt mijn boek in ene goed? Loop ik onder tram of trein? Wordt er zoveel bezuinigd dat ik word ontslagen? Vragen die geen antwoord nodig hebben, omdat dan de lol van het leuke en de verrassing van het onverwachte af is. Maar bij ouder worden horen verantwoordelijkheden, helaas, maar waar en jammer, en toch de werkelijkheid. Ook ik, degene die om het hardst schreeuw(t)(de) nooit en te nimmer volwassen te worden, die altijd heeft gezegd; ik blijf jong van geest, en: 'verantwoordelijkheid; aan mij niet besteed!', moet onder ogen zien dat geld niet geheel, maar wel veel (te veel) van je leven bepaalt, dat huur betaald moet worden, dat werk meer is dan een bureau om achter te zitten en je geld door binnen te halen, dat een relatie geen leukigheid is en alleen om seks en lol draait, dat je van muziek in Nederland niet kan leven en dat er naast vrije tijd ook geregelde tijd bestaat! En eindelijk heeft de vorige generatie waar ze op hebben gewacht, de nieuwe generatie wordt ouder, volwassener, (niet veel) wijzer en zelfstandig. Een nieuwe generatie die kan zorgen voor de oude, kan toezien op door hun gemaakte fouten, eindelijk vrijheid voor hen die ons gemaakt hebben. Zo zal het verloop doorgaan, en moeten wij nu wachten op de generatie die wij voortbrengen.

uitschrijvend

>Face

O.A. Bin:

En daar zijn we weer, zo verkouden als de neten. Wel weer optreden met de band, dat is dope! Het is koud, maar wel mooi weer. En voor mijn huisdeur is iemand vermoord…dit is raar, als daarbij stilsta schrik ik steeds weer even. ook al heb ik niets gezien (goddank) of gehoord of iets dergelijks. Toch blijft het feit dat iemand een ander persoon een aantal maal heeft gestoken, tot de dood erop volgde, en dat zo dichtbij mijn huis, nou ja, ik kan er niets meer aan doen, en had ik het gekund; had ik het dan gedaan/gedurfd?. Ook een zaak van zorg is de zogenaamde vangst van Bin Laden, niet dat ik het erg vind als hij gepakt is, maar de manier waarop het nieuws, misschien nieuws, gebracht wordt vind ik vreemd, raar, slecht zelfs. Namelijk het volgende gebeurt: een niet nader te benamen nieuwszender of krant uit Iran meldt dat ze uit onbetrouwbare bron hebben vernomen dat Bin Laden misschien gepakt is. Ok, het zal wel denk ik dan, maar normaliter wachten tv- en radiozenders tot enige zekerheid met het brengen van zulk groot nieuws, nee, nu niet. Uit alle hoeken van de aarde wordt ontkend dat mijnheer Bin opgepakt is, en nog hoor je overal de nieuwtjes als waren ze waarheid. Dus Bin wandelt nog steeds door zijn grotjes neem ik aan.

Bruggetje……

Soms heb je toch zo'n dag, dan is alles in ene kut, die dag had ik gister en ook deze dreigt zo'n etmaal te gaan worden. Daartegen moet ik in opstand komen, dus denk ik vrolijk, leuk gezellig. Al wat mij vandaag tegemoet zal treden zal ik positief benaderen, of dat proberen althans, tenminste, denk ik.

Terug via diezelfde brug…..

En Bin Laden is dus naar mijn idee nog steeds zo vrij als een vogel, maar tegelijkertijd vogelvrij, want er staat een prijs op zijn hoofd als nooit tevoren voorkwam bij iemand. Zo ook bij Saddam (tegen de tijd dat dit uitkomt is die allang opgepakt, dat weet ik, want terwijl ik dit nalees zit hij al ruim een jaar 'veilig' opgeborgen in de JOE ES of EE). Deze twee mannen, en hun handlangers kunnen dus door een ieder neergeknald worden, en dan krijgt de schutter in kwestie ook nog een X-bedrag aan contanten (zwartwerk!). Ik vind dit een beetje vreemd, maar er zijn wel

meer zaken in deze wereld die ik niet kán, niet wíl en niet gá begrijpen. Maar om daar nou een column over te gaan schrijven; ach what the hell, ik heb toch geen zak te doen.

Hoe kan het toch, en ik ben inmiddels de 998ste persoon die ik het zich hoor afvragen, dat datgene wat veroordeeld is en beslecht wordt met datzelfde middel? Ik citeer (ongeveer); als blijkt dat jullie geen massavernietigingswapens hebben, komen wij jullie land binnenvallen met de onze! Omdat ik niet goed geciteerd heb, hoef ik er geen bronvermelding bij te zetten, maar ik geloof dat het uit de KIJK kwam. Dus Het feit dat Amerika ging zoeken, niets vond en toch aanviel. Datgene deden wat ze vreesden dat Irak zou gaan doen in Amerika....Je wordt toch rennend retelijp van veronderstellingen als deze? Ongeacht hoeveel mensen, experts, boeken, kranten, tv-programma's mij proberen uit te leggen hoe het zit, komt, loopt, gegaan is, en waarom. Ik snap het niet. Ik snap het niet! Moeten burgers dood om Saddam te laten vallen? Leg uit! Leg mij verdomme uit hoe je rechtvaardigt dat honderden (ik denk duizenden of tienduizenden) kinderen, vrouwen, bejaarden (onschuldigen zeg maar) vermoord worden door precisiebommen en afbladderingmateriaal waardoor ze ongelooflijke, ondraaglijke pijnen doorstaan alvorens te sterven! Hoe mensen met droge ogen kijken en zeggen; oeps. Wat de dood van 1000 Amerikaanse militairen erg maakt? Leg het mij uit, ik ben de weg kwijt.

Tijd als column:

En de tijd stond even stil, de maan draaide een ronde om zichzelf (heen), de nacht werd dag, het water spatte op (uit het niets) er gebeurde zaken, onverklaarbare zaken (niet bovennatuurlijk natuurlijk).
Het leven kent zo haar keerzijden, zo nu en dan moet je meer tijd wijden aan het omzeilen van problemen, gezeik (mag dat?) en het keren van de tijden. Of tijen? Dat weet ik niet, maar ik weet dat komkommertijd niet dé tijd is voor het lezen van krant en kijken naar journaals. Dán, wanneer het nieuws over North Sea Jazz festival (met alle respect) en ….. het belangrijkste is of lijkt, is schijnbaar de wereld uitgebrand en zijn haar inwoners niet meer in gevecht met elkaar. Komt dat even mooi uit, net nu een ieder met vakantie is, en weigert een krant op te slaan…..

En we gaan naar Lowlands dit jaar. loos, nutteloos, oninteressant voor u, misschien, maar toch. En het leven draait altijd maar door, met de dood op de loer. De vrouw met de sikkel wacht tot zij toeslaan zal en kan. Leeftijd, ras, geslacht en religie doen er niet toe. De dag des oordeels komt nader tot ons. Tot u, en tot mij. Niet het vergaan van de aarde, al hoop ik op een plek op de eerste rij bij gebeuren van dat, maar de dag des oordeels van de individu. Soms duizenden tegelijk, soms per stuk verkocht aan het onvermijdelijke.

Een column? Nee, niet echt, maar dichterlijke vrijheid maakt dat de woorden die ik bezig u aan het papier gekluisterd houden. Of de woorden schreeuwen u toe: Wat een bagger, of u denkt, toe maar, dat zijn mooie geschreven klanken, nog maar een keertje overlezen. Hoe dan ook, u leest dit **nu**, en dat is één ding dat buiten kijf staat. Ik vind dat grappig, ik vind het leuk om **nu** te kunnen schrijven; 'U leest dit **nu**', want de eerste en de tweede **nu** hebben **nu** nog iets met elkaar te maken. Geen invloed, zo lijkt. Maar zodra u dit in handen hebben, zult u merken dat de eerste **nu** de **nu** van heden is voor mij, en tegen de tijd dat u dit lezen zult, de **nu** uit het verleden van u. U zult zich afvragen, wellicht, wat deed ik tijdens die **nu**? Wanneer geschiedde die **nu**? En de tweede **nu**, blijft de **nu** in het heden. Ongeacht hoe lang de tijd verstrijken zal. Elke keer wanneer u het leest is die **nu**, dé **nu**. En ook al leest u het slechts eenmaal, en wilt u daarmee ontkrachten wat ik zeg, dat lukt u niet, want zolang u het niet leest, is de **nu** niet relevant, pas wanneer u deze pagina weer openslaat en uw ogen laat dwarrelen over het papier, dan zal die tweede **nu**, wéér en

eenstemaal dé **nu** worden, zijn en blijken te blijven. Dat vind ik **nu** grappig

Censuurgezeur:

En ik brand mp3 cd 17, 16, 15 tot en met 1. Censuur bestaat niet in Nederland, België en West-Europa....zeggen ze. Radiohead, towering above the rest, cd 11, nummer 1 op de achtergrond en half twee ’s nachts. 66 procent geeft de brander aan, en m'n peuk is al tot op meer dan dat opgebrand. Damn, ze verwijderen mijn columns vanwege scheldwoorden, terwijl ik, juist ik, in mijn columns heb geschreven dat; als de columnist al niet meer kan zeggen wat ie wil...ja wat dan? De columnist neemt harde, sterke, duidelijke en stevige standpunten in, juist omdat ie columnist is. Niks meer, niks minder. Nou neem ik de verwijderaars niets kwalijk, zij proberen hun schamele euro’s ook maar binnen te krijgen, en tsja, wanneer dat ten koste moet gaan van de vrijwillige schrijver, dan moet dat maar. De geldschieter, die denkt te kunnen bepalen wat wél, en wat níet mag, die is fout bezig! Te weten dat de censuur dateert uit de jaren negentienvijftig en negentienzeventig, dan is het verbieden van de meningsuiting pas een grof schandaal. Niet dat ik zonder vloeken en/of schelden mijn tegenstanders niet kapot kan maken, maar toch. Het zuigt en het doet pijn. Ik, die dacht met de pen te kunnen doen wat ik wil, te kunnen schrijven wat ik wil en te kunnen beweren wat ik wil, zit weer eens fout, en loop weer eens tegen de spreekwoordelijke lamp! Dan gaan we maar weer rappen, in de hoop daarin wel ons ei kwijt te mogen raken. En boeken schrijven, in de hoop dat de censuur van 2004 daar nog niet heeft toegeslagen. Misschien een column hier en daar, maar pijnlijk blijft het feit dat dat wat wij willen schrijven (even sprekend en schrijvend voor de massa columnisten van studentstart.be) bekeken en afgekeurd wordt door mannetjes en vrouwtjes op kantoortjes alwaar wij alleen maar van dachten dat deze wel bestonden, maar niet binnen schrijfbereik, en dat de mensen aldaar ook nog mochten bepalen wat er geschreven, uitgebracht en gepubliceerd kon worden, dat lag ver buiten onze belevingswereld en gedachten en hoop, en ideeën en meer dan dat. Dus zonder ook maar éénmaal te vloeken, tieren of schelden, breng ik deze korte, krachtige, duidelijke en weldadige column tot een einde. Met dank aan Akim(!!) en Bart (!!) voor het niet censureren, afkeuren en beterweten tijdens het lezen en plaatsen van de geschriften.

Ik schrijf mezelf uit van hier, kom snel weer terug met een overdaad aan columns en essays, waarin ik de gehele f*kking (oeps, zie daar; bijna een vloek) wereld met de grond gelijk maak en mijn mening weer meer dan

gewenst zal spuien.

Ik heb geschreven

>Face voor Scylla, Cru's Closet en Studentstart.be

De jongeren van nu:

Geef deze generatie geen kans zich te uiten, want de jeugd van tegenwoordig is niet in staat zich te expressioneren op de welbekende wijze van ingetogenheid, maar zet zichzelf buitenspel door te zeggen wat zich op het hart (en de lever) bevindt aan onzaligmakende zaken. Neem de jonge mensen hun recht van spreken en recht van stemmen en recht van meningsuiting af, want het slechtste komt naar boven door de vrijheid zich uit te laten over deze dingen die hen doet denken in termen van goed en kwaad en van eerlijk en oneerlijk en van nu en nooit. Blijf bij de standpunten van vroeger, want vroeger was alles beter laat de jongsters niet geloven dat het nu ook best oké kan zijn met enige moeite (en fantasie). De nu-generatie, de generatie (ni)x, de generatie ikke, de meningsloze generatie, de niet protesterende, schoppende, scheldende en maatschappij-onkritische generatie, de generatie zonder inhoud, de generatie zeer verwend! Noem ons zoals je wilt, maar de oorzaak ben je zelf, het geëffende pad, de door u behaalde successen, de mogelijkheid alles te kunnen, mogen en doen hebben wij aan jullie te danken, dus dank daarvoor. Dat zegt niet dat onze generatie nergens voor staat, maar laat ons spreken (en luister ook een keer). Het betekent niet dat idealen zijn verdwenen als jullie principes deden voor niet nader te noemen oorlogen. Maar onze generatie is niets, niet zo goed als die van jullie. Wij krijgen bladeren voor de mond, waar jullie gewoon spraken en wij zijn niet zo intellectueel als jullie dat waren/zijn(?). Nee; wij zijn slechts verspilde moeite, sperma, tijd; ja wij zijn generatie nul, niks, nop komma punt en nutteloos.
Tenminste; als je de oude generatie moet geloven!
uitschrijvend

>Face

De besnijdenis volgens J.P.B.   (II):

Geweldig land leven wij toch allemaal in! De bek vol over zorg en respect, normen, waarden en democratie, gelijkheid en nog meer. En nu worden de flaporen en ooglid operatie niet meer vergoed. Ook besnijdenis moet de baby met dichtgepust piemeltje vanaf nu zelf betalen (dit wordt direct afgetrokken van de aangemaakte spaarrekening die bedoeld was voor de studie van de kleine; en nee, afgetrokken is niet bedoeld als flauwe woordspeling). Ik zal even in het midden houden of ondergetekende zelf besneden werd vlak na zijn geboorte, maar laat ik zeggen dat ik blij ben dat het toen nog wel vergoed werd, anders was het wellicht met veel jongetjes uit die periode (ik ook?) minder rooskleurig afgelopen, 'peniswise'. Ik snap de functie van het korten op dit soort operaties niet, deze, en andere medische handelingen lijken misschien niet noodzakelijk, maar voor het geluk en welzijn van de maatschappij en de mensen die erin ronddolen denk ik dat het wel degelijk uitmaakt. Iedereen heeft een flaporenkind op de lagere en/of middelbare school in zijn klas gekend. En daarbij, hoeveel zal het schelen op de premie die toch al onmenselijk verhoogd is (of juist wel menselijk, want als reclame, lustseks en zinloos geweld, is ook belasting iets puur menselijks). Zouden wij het merken, als de premie met nog anderhalve euro per maand verhoogd werd, en we daarmee kunnen zorgen dat de nu geboren baby's (misschien jouw kind in de komende jaren) zonder psychische problemen hoeft te lopen vanwege flaporen, of met een pikkie vol puisten, pukkels, pus en pijn bij het plassen! Kom op mensen, het is toch ongelooflijk gesteld met dit landje? Of ben ik de enige die de wantoestanden ziet langs schieten zonder stoppen, als een sneeuwbal op weg om een lawine te gaan worden. En dan zegt Balkie ondertussen doodleuk: Nederland bevindt zich op een keerpunt; het zal allemaal beter gaan het komende jaar! Yeah right, en na 2007 wordt jij wéér Premier! Blijven dromen zeggen vele opa's en oma's tegen hun kinderen (tot 10 jaar oud), maar wie dit toch tegen J.P. blijft balken, ik heb geen idee, misschien zijn vrouw, elke nacht als Harry Potter (jammer toch dat zijn voorletters geen H.P. zijn, dat even terzijde) smeekt om seks; nee? 'Dan een knuffel en misschien een nachtkusje…..'. Blijven dromen, en geloof ook gewoon dat die kinderen van jou zijn joh, onbevlekte ontvangenis (als ik het fout heb, mijn bijbelsche kennisch is blijven steken bij het kruisch).

Dus, mensen, maak geen kinderen meer met flaporen, vergroeide

oogleden, onafgewerkte pikkies, en allerlei andere onregelmatigheden, dan gaan wij het keerpunt van deze maatschappij goed benutten en komt het allemaal weer goed!

En onlangs begreep ik dat de buikwandcorrectie, die vaak benodigd is na een maagoperatie, niet meer vergoed wordt door het ziekenfonds. Nu kunnen de kosten daarvoor oplopen tot in de tienduizenden euro’s. Dus het wordt er niet echt patientvriendelijker op in Nederland.

>Face groet u allen en ik heb geschreven

Haast:

Mensen in Nederland zijn gehaast. Meer dan goed is voor het milieu, gemiddelde humeur en tempo van uitvoering van de zaken (hoe sneller men wil, des te trager men gaat). Je wordt er zo moe van, mensen die nog net dat ene rode licht pakken, om vervolgens weer voor je neus te staan bij het volgende rode sein, mensen die vooraansluiten op het vliegveld, omdat ze als eerste in het vliegtuig willen zitten, die toch echt voor een ieder die erin plaatsnemen zal op exact hetzelfde tijdstip vertrekken zal. Ondertussen ontstaat er ruzie, onwennige confrontatie, vervelend gedrag is voor niemand goed, en haastige spoed valt volgens mij onder vervelend gedrag! Dus mensen, haast u niet, zorg voor relaxatie, voor genot van elke seconde in leven en elke minuut dat je bij bewustzijn bent. Voor een ieder zal dit het leefgenot vergroten, en dan hoef ik me niet meer te irriteren aan de snelle personen in de supermarkt, het restaurant, de kroeg, de rij in het algemeen, en de stad in het bijzonder. Uiteindelijk eindigen wij allen in een kist of in de vlammen, en dan was alle haast voor niets, behalve dat de kans dat je eerder in de kist of vlammen verdwijnt zal groter en groter worden met elke keer dat je de haast uitbuiten wilt (denk aan spontane ontbranding, botsing door eigen schuld, hartaandoeningen en klappen op je bakkus wegens het irriteren van andere mensen)! Deze gehele opsomming klopt ook voor onnodige stress, onsympathiek gedrag in het algemeen, en Nederlanders overal (en meer dan anders voor het slag personen dat zich voegt bij all-inclusive hotelvakanties in Turkije (zegge 75% ervan)!

Ik heb getypt
PS: neem een voorbeeld aan Belgen!

Herdenking   >Face '03:

1 februari herdenking watersnood. 25 februari herdenking februaristaking. 30 april viering koninginnedag (tevens herdenking van onze vroegere koningin die nog slechts half leeft). 4 mei herdenking Oorlogsslachtoffers. 5 mei viering bevrijding Nederland. 6 mei herdenking Pim Fortuijn. 7 mei herdenking Marianne Vaatstra (zinloos geweld). 11 september herdenking aanslagen op de VS. 19 september herdenking Meindert Tjoelker (zinloos geweld). En er zijn nog veel meer herdenkingen.

Bovenstaand is geschreven op 8 mei 2003, sindsdien zijn er aardig wat herdenkingen bijgekomen helaas, denk aan Anja Joos, Irak, de leraar in Den Haag (gister; 14 januari 2003 gebeurd) en de aardbeving in Iran.

Zoals je hierboven ziet leven we in een samenleving waarin meer vervelende gebeurtenissen zijn die herdacht moeten worden dan dat er vrolijke en blijde gebeurtenissen zijn die te vieren zijn. Is dit de wereld waarin we willen leven? Afgezien van natuurrampen zijn de meeste te herdenken gebeurtenissen door mensenhand of wapens veroorzaakt. Dat is toch een treurige zaak? Ik pleit ervoor om van nu af aan allerlei zaken te gaan ondernemen die we later kunnen gaan vieren (en waar we vrij voor krijgen). Ik kan zo snel niet veel bedenken, maar laten we in ieder geval proberen ruimte te maken voor aardige zaken. Ik wil niet als idealistisch, naïef columnistje naar voren komen, maar een beetje simpel mag soms wel. De mooie zinnen komen heus weer, en de ingewikkelde columns misschien ook, maar soms heb ik gewoon zo de pest in de wereld om mij heen, dat ik denk als ik dacht als kind zijnde, het moet anders, het moet leuker, het moet beter en het moet zachter. Dus bij deze dat gezegd.

Uitschrijvend

>Face ook wel bekend als Lars Jautze

Verkiezingen:

Tijdje weggeweest, omdat deze jongeman andere zaken belangrijker achtte dan columns schrijven (lees: persoonlijke zhizzle). Maar dan kom je toch tot de conclusie dat de wereld wel wat mist en tekort komt als ik niet mijn zo broodnodige columns publiceer, dus besluit ik mijn beste been voor te zetten en te stellen hoe de wereld er nou eigenlijk nu voorstaat. Namelijk; het volgende is het geval.
Door (dezelfde als eerder bedoelde) omstandigheden heb ik ongewild, maar minstens even onvermijdelijk, het laatste debat tussen (zoontje) Bush en (priester) Kerry gezien. En het woord gezien, mag tussen vierdubbele aanhalingstekens (deze dus “”gezien””, niet vier dubbele dus, maar vierdubbele). Ik heb er in een soort roes naar gestaard, en slechts meegekregen dat de ‘Amerikaan’ nog gekker, dommer, naïever en onsympathieker is dan ik al dacht, en dat zij toch nog het perfecte koppel heeft gevonden om de strijd om het lijden (woordgrapje, ik weet het; te simpel) van het land Amerika uit te vechten. Maar; en dat is de mindere zijde van de munt (de zijkant), waarom acht de hele wereld Amerika als belangrijkste land dezer aarde? Amerika heeft dé macht, Amerika is hét machtigste land ter wereld, Amerika voor en Amerika na! Waar komt de drang vandaan om dat land zoveel waarde toe te hechten? Waar is de rest van de wereld zo bang voor (op een paar landen na)? En Nederland mag zich scharen bij de allerbangsten onder de bangen. Ik weet dat in mijn columns Bakellende vaak terugkeert als lijdend voorwerp, maar hij heeft dit aan zichzelf te danken. Die man doet zulke domme uitspraken, en laat zich keer op keer zo kennen, dat ik er niet onderuit kan hem te gebruiken in mijn columns. Elke keer weer, elke keer denk ik; waar zit je logische denkdeel? Wanneer ga je inzien dat zoveel mensen het niet met je eens zijn op zoveel gebieden? En wanneer accepteer je dat en ga je er iets aan doen (dus trek je de enig denkbare en mogelijke conclusie daaruit, en accepteer je de consequentie ervan)? Hij loopt zo duidelijk achter Bush aan dat het gênant aan het worden is. Volgens mij belt hij voor elke persconferentie even om te vragen of onze naam nog genoemd wordt ‘Our friends from Holland’. Uiteraard is er het ontbijt (of lunch, what ever) geweest waar iedereen zich over verbaasd heeft (toch?). Of was ik de enige? Nou ja, fok Amerika, Fock Bush, Fock Balkenende, Fock de EU, fok ze allemaal! Zo, dat is een stuk korter, duidelijker en lekkerder om te schrijven!   Ik heb geschreven.

Smaak:

Hoe fouter hoe beter, is de mode-eis van vandaag.
Dit is geen relaas tegen, juist voor, want mij komt het erg goed uit. Ik ben een modisch gezien wangedrocht (dat denk ik zelf). Ik zie niets, maar dan ook nooit iets vloeken (behalve geel en rood bij Wouter), kleurencombinaties zeggen mij nop! Ik zie het gewoon niet. Het is niet zo dat ik niet van mooie kleding houd, integendeel, maar als ik iets mooi vind (en geld heb om het aan te schaffen) draag ik het. En ik denk er nooit over na wat bij wat te dragen enzo.

Maar nu is het in om bijvoorbeeld, zoals ik zojuist heb mogen waarnemen, als je een mooie meid bent het volgende te dragen. Een groen & grijze te korte joggingbroek (ik weet niet eens meer hoe je dat schrijft, zo ouderwets en uit is/was het) met daaronder sneeuwlaarzen (MET BONT(JE)!). Daarboven een jas…nou ja geen idee wat daarover te zeggen en onder de 'jas' een rood/bruinachtig truitje uit het jaar 6 voor Christus dat nota bene onder de zogenoemde jas uitsteekt. Heerlijk, voor mij althans, want dan denk ik eindelijk; dat wat ik draag kan nog best.

En hoe explicieter hoe vreemder. Als je de VMA, Emmy, Oscar award-uitreikingen ziet, zie je dames met vuilniszakken, dames met touwtjes (en verder niets, wat soms een heel goed, en soms juist geen goed idee blijkt!), heren in kloffies of paarsgele gestreepte kostuums alsof ze direct uit Brabants carnaval komen stappen.... Mooi mooi, ik bedoel niet mooi mooi, maar in overdrachtelijke zin wel! Geweldig dat dit de stroming is die wij nu doormaken. Leuke ontwikkeling dat alles mag en nooit gezegd kan worden; dat kan echt niet! Dus ik doe mijn rode broek aan, mijn gele shirt zonder mouwen en groene sokken op de koop toe. Ik stap de Daihatsu Cuore naar keuze in, en rij tussen het om-mijn-oren-knallende-vuurwerk door de nacht in. Om vanzelf te zien waar uit te komen. En niemand reprimandeert mij op de gekozen kledij!

I love life (sometimes)

Baaldag(en):

Je hebt van die dagen dat je handen niet doen wat je hoofd van ze vraagt; althans ik heb dat wel. Zoals deze ochtend (maandag) en ik denk steeds aan afgelopen (lange) nacht, dat ik wakker lag en aan het luisteren was naar de show 'Vuur' van Lebbis, en denk aan zijn woord: 'Whaaaaaa!!!' Lebbis is de bom! Echt; hoe die man boos kan worden, en mooie verhalen kan vertellen, eeuwenoude theorieën weet te ontkrachten en vervolgens weer uitbarst in woede over honden (de briljante uitspraak bleef in mijn hoofd: 'niemand wil in de hondenstront trappen; geef die beesten dan ook gewoon niet te eten!!' Sinds afgelopen zaterdag heb ik een schurfthekel aan honden, nou ja; de baasjes die hun hond naast mijn auto laten diareeëren!!!). Maar goed, terug naar het begin; elk woord dat ik probeer te typen, gaat godverdomme fout! En na een ochtend van vertraging in de trein, te vroeg op na een nacht geen slaap is dat geen goed begin van je maandag (mijn maandag). Kun je nagaan wat ik allemaal voor jullie over heb, te weten dat ik alles steeds moet verbeteren! Oftewel, het is best een baaldag (zegge KUTDAG!) Nee, het wil allemaal niet lukken, maar het is en blijft voorlopig nog wel ff, maandag(-ochtend). Begrijp mij niet verkeerd hoor, ik zit niet echt ergens mee(r) mee, en draag gaan ondragelijke stress met mij mee. Heb ook geen leven van een extreme zwaarte, ben gewoon niet helemaal op en top op maandag, zoals velen met mij. Maar waarom dan wel met z'n allen in die tyfustrein/auto stappen om er allemaal nog chagrijniger van te worden? Ook daarin ben ik vast niet de enige die zich dat afvraagt. Werken op maandag is een bezigheid die niet gebezigd zou hoeven te worden. (Zo ook de dinsdag, woensdag etc.). De ochtend na het weekend waarop de ogen dienst weigeren, de handen zich niet juist uit de mouwen laten steken, de kater van zondag nog zegeviert boven blij gevoel van leven en de humeurs van geen wijken willen weten. De maandag is een dag waarop rust gewenst is, en geen baas die je vertelt dat je door moet werken, dat er nog veel werk aan de winkel is (Yugh!), een klant die je moeilijke vragen komt stellen over dit, over dat, over zus en over zo! Geen dag voor negen tot vijf, of twaalf tot drie for that matter. Lang leve de vierdaagse werkweek in welke men zelf zijn vrije dag kan kiezen, laat het eeuwig de maandag zijn!

Nee, dit is niet geheel mijn dag.

Opvang:

Ik stel graag **zaken** aan de **kaak**, zoals **laatst**, toen was het **raak**, ik had een discussie; nee gesprek zoals zo **vaak**, over échte shit en ik dacht: ik moet wat schrijven. Niet dat ik de illusie heb dat er enig verschil wordt **gemaakt**, door een schrijfgerei en groot**spraak** van deze **Sjaak**, maar de regering dient te worden ge**kraakt** voor de misstanden in Den **Haag**! NU het onderwerp, waar ging het om, nou het volgende was niet in **haak**, vonden wij. Jongeren die tegenwoordig ontsporen, op welke wijze ook, hebben veel te weinig hulp. Er wordt overal **gepraat**; en er worden zuchten **geslaakt**, maar zoals dat nou eenmaal **gaat** is er geen euro, nog geen **knaak**, vrij te maken voor steun aan hen die dat het hardste nodig hebben. Door gebrek aan woonruimte, komen ze **vaak** op **straat** en nemen daar hun langverwachte **wraak**. Men **klaagt** en **vraagt**, waarom is er zoveel vandalisme, geweld en wat doen al die hanggroepjongeren **daar**? Geen geld is geen woning, is geen scholing en dat is dan weer geen werk is geen vooruitzicht en geen ver**maak** geen toekomst dus geen leven. Mocht de belasting weer verhoogd worden, spendeer dan geld aan de zorg voor de jongeren in deze maatschappij, die het niet zo makkelijk hebben als wij. De toekomst van dit land hangt aan deze kinderen, dus een zijden **draad**, geef ze de kans zich te ontwikkelen en te ontpoppen als waardevolle burgers. Lever steun, maar **waak** ook na het verschaffen van de eerste trede voor het **naar** beneden kukelen en dan misschien niet opnieuw kunnen starten. Geef een goede begeleide woonruimte, en kans (dus geld) voor een studie. Geef ze de kans werk te krijgen, geef ze kortom een doel om na te streven en voor te gaan! Ik geloof niet dat een ieder de bedoeling heeft dat de kansen voor hen wordt ge**staakt**. Na lang be**raad** heb ik besloten; een klein miljard extra en we komen niet bedrogen uit. Bouw her en der gebouwen, koop leegstaande panden, start school-werk-plannen en los deze wan**zaak** voor eens en voor altijd op! Gun de jeugd dat wat wij al hebben gehad en genoten.

Lars en Linda

Terugreis:

Inspiratie opgebouwd voor het beginnen aan boek 2, maar eerst nog een column tikken voor Studentstart.be. Ik had nooit gedacht dat columns schrijven zo verplichtend zou kunnen voelen als het doet, begrijp me goed; niet op een vervelende negatieve manier, maar na twee weken geen column meer (af)gemaakt te hebben, voel ik me plaatsvervangend schuldig. Niet zozeer naar studentstart, maar de eventuele lezers van (mijn) columns als wel vooral naar mezelf toe. Een idee van; je hebt toch wel voldoende inspiratie voor een columnpje? Damn; maar nee, ook al gebeurt er op het moment wereldwijd meer dan ooit tevoren, en in mijn persoonlijke leven is er ook al geen windstilte, maar toch is er niet net dát wat mij doet besluiten een column uit mijn pen/toetsenbord te schudden. En nu kom ik thuis, na een dag werken, boodschappen doen en het één en ander opruimen en ik tik nu in 5 minuten meer dan de afgelopen twee weken tezamen. Wat is dat toch met zogenaamde schrijvers? Dus ik begon met het feit dat ik een tweede boek ga schrijven. Zo snel mogelijk wel te verstaan! Ik denk vandaag nog een begin verzinnen. Dat komt zo: onlangs heb ik één van mijn boeken verkocht aan een oud-klasgenoot van de middelbare school (we schrijven dan rond 1997/1998). Die klasgenoot kwam ik zojuist tegen in de trein naar huis en zij deed mij een goede tip toekomen, waarmee ik leuk uit de voeten kan (denk ik en hoop ik). Ze zei; je eerste boek gaat vooral over Lars binnen en werkloos (klopt), dan kun je nu schrijven over Lars buitenshuis en op z'n werk, studie en dergelijke. Hé: geen gek plan dacht ik toen, dus dat gaan we maar eens doen. Dus voor zover is het idee voor mijn tweede (of derde, net hoe (snel) mijn columnbundel zich ontwikkelt) boek gevormd. Lekker idee. Nu nog studeren maar ja dat kan later ook. Nu het nieuws bespreken? Nee geen zin in. Jullie hebben Dutroux, wij hebben...Balkenende om ons druk om te maken. Ik vind deze twee niet in vergelijking met elkaar (hoezeer ik ook een hekel heb aan Balkenende). Over Dutroux durf ik niets te schrijven en over Balkie schrijf ik niets (meer) behalve dan dat ik die man echt niet uit kan staan, ik kan hem niet horen, zien, lezen...niets! Samen met Bush, die goddank verdwijnen zal van het politieke podium (als ze deze keer wel een beetje doortellen met hun luie harses in California!!) Zo, toch nog wat geschreven over hen. Als Balkenende nou gewoon meteen mee zou gaan met Bush, zijn we van dat zootje af! Zou toch prettig zijn.
Dat was weer zo'n beetje mijn weekje wel. Ik las overigens de column

van Debby Vervoort over de Belgische treinzaken...:-) hèhè wel lachen als je de NS een beetje kent. Prima column hoor, daar wil ik niets op aanmerken (kan ik ook niet, want tsja wie ben ik?), maar ik hoop dat het in België minder slecht gesteld is met de treinen dan in ons koude kleine kikkerlandje. Want of het nou sneeuw, bladeren, koude, warmte, regen of mist is, de treinen stoppen steeds spontaan met rijden. En na 3 uur bij station Zaandam stil te hebben gestaan zijn mijn batterijen helaas toch echt op, en mijn gratis krantjes heb ik dan ook van voor naar achter en tweemaal terug gelezen....

Maar nou ga ik niet ook nog eens zaniken over de NS, want zo nu en dan rijdt de trein gewoon en merk je het bijna niet eens. Zoals vandaag het geval was, godzijdank; toch nog wat leuks aan deze dag.

Uitschrijvend

>Face oba Lars

Irak:

Ik heb even zitten twijfelen; zal ik een column schrijven over iets anders dan…. . Maar, nee, dat kan niet. Irak is nu even het enige waarover ik kan schrijven. Ik ben bang, niet buitengewoon bang, maar bang voor verstrekkende gevolgen van deze dwaze actie van de VS, oftewel van Bush. Ik vrees terechte woede op de westerse wereld en haar handelen. Ik zie en hoor en lees de manier waarop er over deze oorlog gedacht wordt, de bedachtzaamheid van spreken en het berekenende van de experts, de rust van eenieder die niet inziet dat een oorlog onschuldige levens kost. Ook, en misschien júist, deze oorlog. De wapens die de VS in handen heeft, zijn van een kaliber, waar geen mens ooit een voorstelling van heeft kunnen én/óf willen maken. En hij zal ze gaan gebruiken; met gevolgen die men niet kan voorspellen. De moslimwereld was al redelijk pissig de laatste tijd, maar nu de kopstukken van landen als de VS, Engeland en Nederland zich voor de oorlog uit hebben gesproken, zullen de banden tussen het westen en het (midden)oosten, om maar even kort te gaan, er zeker niet beter op worden. Dit tot grote spijt van de meerheid van het westerse volk (inclusief het Amerikaanse volk), maar de burgers hebben het niet voor het zeggen wanneer het gaat om hun eigen toekomst. Helaas! Deze oorlog wordt er één omwille van olie en vanwege het vadercomplex van Bush, sinds wanneer zijn dat beweegredenen om een land compleet plat te leggen? Om duizenden, tienduizenden en waarschijnlijk nog meer mensen uit te roeien (om nog maar niet te spreken van de soldaten die 'vrijwillig' hun leven gaan geven. Deze mannen (het zijn nog steeds overwegend mannen, slechts jongens) zouden zich in plaats van in de dessert; eens moeten verdiepen in desertie en deserteren. Zonder soldaten geen oorlog, zonder oorlog geen onnodige doden, zonder deze doden een kans om te praten in plaats van te bombarderen.

Ik zal mij schamen voor deze regering, deze oorlog en deze westerse wereld tot ik koud in mijn urn zit! Mijn kinderen en kleinkinderen mogen mij voor altijd boos aankijken, omdat ik niet als levend schild heb gediend, maar ik zal er geen doekjes om winden: ik ben te laf om een held te zijn! En daar ben ik ten tijden van oorlog verdomde blij om! Wie wil er nu nog sterven voor zijn vaderland? Ik wil niet eens leven voor mijn vaderland, ieder voor zich, ikke ikke ikke en egoïsme is geen schande!! Irakese bevolking: VLUCHT! Ga met z'n allen naar het witte

huis, want Bush heeft jullie persoonlijk een beter leven beloofd, laat hem zijn belofte nakomen!!

Uitschrijvend ten tijde van het begin van de 2e golfoorlog tegen Irak

>Face

Jammer:

8 mile zette de toon die in alle overtuiging doorgevoerd wordt en dan wel wereldwijd. Er wordt gebattle't, gedissed, gescholden, gespitt en gerijmd alsof er levens vanaf hangen. Iedereen neemt ter harte dat je pas MC bent wanneer je een andere rapper uit kan dagen, uit kunt schelden en af kunt fikken en dat allemaal in 'vaak zogenaamd' freestyle-rijms. De vraagtekens die men zet bij het al dan niet ter plekke verzinnen van de zinnen is wat mij betreft volkomen terecht, ik vraag mij ook regelmatig af of de 'mc's' niet stiekem thuis op hun zolderkamertje zitten te pennen en bedenken wie ze waarmee kunnen dissen en hoe dat het dopeste klinkt. Das jammer, want dat haalt de essentie van het battlen onderuit. Een goede en leuke battle gaat volgens mij als volgt. Een band/MC treedt op en vraagt of een willekeurige MC uit het publiek durft te battlen. Bij voorkeur één die hij/zij niet kent. Dan gaat het los, uit het niets beginnen ze elkander uit te schelden, af te bokken, en ondertussen wordt er gelachen, schoudergeklopt en na een minuut of 3 bitchen, verlaat één het podium en blijft men even goede vrinden. Het publiek bepaalt door applaus en fluiten wie de beste is en klaar is de battle. Helaas, tegenwoordig moeten gasten die elkaar wél kennen elkaar battlen en dat is de zwaarste test voor een vriendschap vrees ik. Het is klote, omdat de ander dan van jou weet wat je doet, gedaan hebt en wat je zwakke plekken zijn. Hierdoor is de battle snel veel te geloofwaardig en écht, terwijl wanneer 2 onbekenden op elkaar aan het schelden zijn gaat dat veelal over de moeder en/of zuster van de tegenstander, zijn kledij en zijn onvermogen om te rijmen/battlen. Dat zijn onderwerpen die je, als je ertegen kan en dat moet wel als je gaat battlen, zeer snel naast je neer kan leggen en na de show trakteer je je opponent op een lekker koud biertje! Helaas, nu hebben verscheidene crews, MC's, groepen, gasten en mensen ruzie vanwege wat er allemaal gebeurt/gebeurd is tijdens een vooropgezette battle met een jury die beoordeelt wie het beste/hardste/grofste en snelste is. Dus dis na dis verschijnt op het internet en tijdens shows wordt verteld welke MC of Crew kut is en er wordt verwacht van de fans dat ze zich scharen achter één bepaalde stroming, groep rappers of platenmaatschappij. Liever zelf laten kiezen, wat je dope vindt, vindt je dope, wat niet, dat niet. Lijkt me wel zo simpel en wel zo gezellig. Niet elke fan van Scylla moet exact daarnaar luisteren, waar wij van houden. (Behalve wanneer ze Scylla-Radio checken, dan hebben ze geen keus).

uitschrijvend

>Face

Belangwekkend:

Altijd begeeft een kant van je koptelefoon het wanneer je halverwege je reis bent en je nergens een nieuwe kunt kopen, zou je die überhaupt al kunnen betalen. Shit! Wil je hardop zeggen, tot je beseft dat je je bevindt in een spitstrein, dus overvol. Je bedenkt en beslist het maar niet hardop te zeggen, en slechts innerlijk te schelden en vloeken en tieren, en zo geschied het. De kranten, oftewel de Metro en de spits, voor je neus, bladeren, koffie drinken, je ogen scannen het gebeurde en nog te gebeuren, wat in de krant en spits vermeld staat. 'Onoplettendheid zorgt voor treinongeluk op Amsterdam centraal', en 'ontvoerd meisje terug bij ouders'. Ja, o, ok, balen man, maar wat heeft Porto eigenlijk gedaan gister? En hoe is die nieuwe rampfilm ontvangen door de recensenten? Ook belangrijk. Lees onderstaand, heb geen zin in concreet columniseren met u allen, niet uit disrespect, maar slechts luiheid ligt ten grondslag aan het niet in willen gaan op wederom dezelfde, maar toch nieuwe, nieuwsfeiten. Het lijkt verdomme het Sportjournaal wel (18 keer per nacht dezelfde en overdag nog eens twee nieuwe!).

Met kop en schouders steek je uit boven het gras, maar was datzelfde gras reeds niet gemaaid geweest, genoot jij nog steeds van anonimiteit en was je leven onbezorgd geweest, nog steeds is dat niet zo, want de punten verdwijnen steeds.
Dat gras is altijd groener, ja aan de andere zijde, waarom? Slechts omdat men dat wil. Maar dat zal jou de kop niet kosten, mocht het van kop tot staart nog niet naar wens gaan, staar dan eens naar de uitvaart van een kopstuk waar op kop een kopman met z'n kop in de wind gaat. De haren waaien door de bries van links tot rechts, en genies is het gevolg, want het vocht uit z'n haren was voor de verkoudheid slechts slecht! Neem een voorbeeld aan het geschrevene en doe er iets mede, of leg het terzijde waar het geen kwaad kan. Want mening is slechts mening, maar eenmaal gezegd of geschreven staat zij vast en zal men de meninggever erop vastpinnen dat het gesprokene, of geschrevene fout, onterecht, oneerlijk, niet kunnend en onbehoorlijk was, om vervolgens zelf een mening te geven over de mening van de eerste persoon die het durfde te uiten, die niet onder doet aan laatstgenoemde! Het is allemaal niet eerlijk.

Handboogsteeg:

Lijpe zooi, die filmwereld. Gillende meisjes (zelfs jongens) naast mijn werk, ik hoor ze Brad Pitt zien. Ik dacht dat ik immuun was voor bekende mensen, maar kriebelen doet het een heel klein beetje nu ik weet dat ik op nog geen 20 meter (hemelsbreed) zit van de plaats waar Brad Pitt, Matt Damon en George Clooney op gaan nemen over een half uur, een uur, of nu al. En het feit dat Brad's vrouwlief, Jennifer Aniston ook in Amsterdam aanwezig is, en misschien wel druk aan het shoppen is met Catharina Zeta Jones, doet mijn hart meer snel kloppen dan de drie kerels, al vind ik het drie goede acteurs. Ik weet nog niet of ik zo ga kijken of niet, en of het me eigenlijk wel boeit, of niet. Ik vind het op zich grappig om eens mee te maken, van dichtbij, en om de gillende meisjes te horen, en straks te zien als ik mijn werk verlaat. Ik volg nu op een webcam wat er recht achter het gebouw waarin ik werk gebeurt (dus het zal me wel wat boeien vrees ik), het moet toch niet gekker worden! Omdat ik te lui ben even naar buiten te wandelen, kijk ik naar mijn Dell, 17 inch tft flatscreen….. Deze dag is een blijde dag, daar goede zaken gebeuren in mijn leven. Een aantal te persoonlijk om met jullie te delen, maar ik ga waarschijnlijk een auto(otje) aanschaffen! Dat is mooi toch? En verder gaat het goed met mij, en dat is niet zo goed voor een columnist, daar dan de schrijfmogelijkheden slinken. Maar om even terug te komen op de opnames voor Oceans twelve, want dat is de film waarvoor de drie eerder genoemde acteurs aanwezig zijn in de steeg naast mijn werk. Ik ben inmiddels buiten geweest, er kwam wat rommelig gedoe met dranghekken en mensen die positie innamen (zo zag ik via de camera die het opnam en de beelden verzond via mijn breedbandverbinding), dus ik dacht; ze zullen nu wel eens verschijnen. Dus ik kijk, en kijk, aan de ene kant van de afzetting en aan de andere kant. De Handboogsteeg is de plek van opnames. De drie mannen zullen een stukje door deze steeg lopen naar Coffeeshop de Dampkring aldaar. En wat zag ik daar ineens? Jepperz, de grootheden wandelen en eigenlijk; nee was er geen reet aan. Maar toch leuk. Vreemde combinatie, ik weet het, aan de ene kant stond ik te kijken en ging nou niet echt mijn hart sneller kloppen, en aan de andere kant dacht ik; goh, daar zag ik Brad, Matt en George wandelen. Zo heb ik in mijn leven veel concerten meegemaakt, waarvan een aardig aantal vanaf de eerste rij. Zo heb ik de Stones, Tina Turner en Wu-Tang Clan van heel erg dichtbij gezien. Bij hen had ik hetzelfde gevoel, ze zijn ineens niet onbereikbaar meer en op

TV zijn ze nou eenmaal interessanter. Nu hebben de artiesten op een podium nog het grote voordeel boven de acteurs, dat ze wat doen. En dat maakt het leuker, en des te gaver om van dichtbij te zien. Maar het besef dat je Mick of Keith of Tina aan zou kunnen raken had je de behoefte daaraan, doet mij niet flauwvallen.

Voor zover mijn verhaal.

Haast 2:

Mensen in Nederland zijn gehaast. Meer dan goed is voor het milieu, gemiddelde humeur en tempo van uitvoering van de zaken (hoe sneller men wil, des te trager men gaat). Je wordt er zo moe van, mensen die nog net dat ene rode licht pakken, om vervolgens weer voor je neus te staan bij het volgende rode sein, mensen die vooraansluiten op het vliegveld, omdat ze als eerste in het vliegtuig willen zitten, die toch echt voor een ieder die erin plaatsnemen zal op exact hetzelfde tijdstip vertrekken zal. Ondertussen ontstaat er ruzie, onwennige confrontatie, vervelend gedrag is voor niemand goed, en haastige spoed valt volgens mij onder vervelend gedrag! Dus mensen mensen, haast u niet, zorg voor relaxatie, voor genot van elke seconde in leven en elke minuut dat je bij bewustzijn bent. Voor een ieder zal dit het leefgenot vergroten, en dan hoef ik me niet meer te irriteren aan de haastige personen in de supermarkt, het restaurant, de kroeg, de rij in het algemeen, en de stad in het bijzonder. Uiteindelijk eindigen wij allen in een kist of in de vlammen, en dan was alle haast voor niets, behalve dat de kans dat je eerder in de kist of vlammen verdwijnen zal groter en groter wordt met elke keer dat je de haast uitbuiten wilt (denk aan spontane ontbranding, botsing door eigen schuld, hartaandoeningen en klappen op je bakkus wegens het irriteren van andere mensen)! Deze gehele opsomming klopt ook voor onnodige stress, onsympathiek gedrag in het algemeen, en Nederlanders over-all (en meer dan anders voor het slag personen dat zich voegt bij all-inclusive hotelvakanties in Turkije (zegge 75% ervan)!
Ik heb getypt

>Face voor studentstart augustus 2004

Nederlanders:

En om door te gaan op een vorige column, ik schreef het stuk over de mensen die all-inclusive vakanties boven andere verkiezen niet zomaar. Ik ben onlangs zelf mee geweest met een all-inclusive vakantie bij Alanya in de buurt, en dat is me qua vakantie niet tegengevallen.

Wél qua Nederlanders (en de enkele Duitser die ik heb gezien(gehoord) deed mijn mening over hen ook niet al teveel goed. Het is namelijk zo, dat het mensvolk dat kiest voor deze reis, veelal niet te genieten is. Ik wil geen generalisatie droppen, maar ik kon er niet onderuit dat het respect voor het land waar men zich bevond volledig afwezig was (absent problem, zoals de hotelmanager, die met vreselijk veel moeite z'n engels en Duits (heel klein) beetje bij (heel klein) beetje onder controle kreeg, zou zeggen). Vreemd vond ik het ook dat juist de mensen met de grootste mond over (en de minste genegenheid jegens) de Turkse bevolking, hun keuze hadden laten vallen op dit land als vakantiestek, ik denk dat zij verwachtten geen turk tegen te komen in Turkije, een andere verklaring kan ik maar moeilijk bedenken. Ook het luidruchtige (alwaar veel Nederlandse vakantiegangers zich al berucht mee hebben gemaakt) was niet weg te denken uit de hotels in deze plaats, helaas blijven Nederlanders zich belachelijk maken met wangedrag en dom gedrag.

Ik schaam mij zo nu en dan

Wees gegroet

Lars

Gedag deze dag der dagen:

Nieuw blad voor mijn neus, en ik moet schrijven over zaken die mijn leven beheersen beheersten en nog zullen gaan beheersen. Maar als ik dat zou schrijven, wordt het te persoonlijk, en kan ik het niet zonder gevaar publiceren, niet gevaar voor mijn leven, maar gevaar voor het leiden van mijn leven op de wijze zoals ik het wens. Dus deze column zal niet gaan over de gevoelens die spelen in mijn hoofd, in het echt, en welke overheersen boven de gevoelens die ik wel tot uitdrukking zal brengen. Zoals Geert Wilders, die opgestaan is als een tweede Pim Fortuijn, en ik, als naïeveling, dacht echt dat we geleerd hadden van de chaos na het massaal stemmen op PF; maar nee, integendeel! Deze meneer met iets té blonde lokken, behaalt levend –in de peilingen– meer zetels, dan de heer Fortuijn na zijn onfortuinlijke dood (blijkt wel uit de grootste Nederlander dat de gemiddelde Nederlander niet zo best de daadwerkelijke proporties weet te onderscheiden van de gemaakte veranderingen door de 10 genomineerden voor de prijs: grootste Nederlander ALLERTIJDE!). Maar goed, dat terzijde, ben ik wel bang dat deze enge, onwerkelijke, onsympathieke en vreemd denkende meneer zijn grote aanhang nog weet uit te breiden, en zo Nederland voor een nieuw groot dilemma zet; zijn wij met z'n allen echt zo beïnvloedbaar? We reageren de laatste jaren op alles, zoals gewenst door anderen. Neem Amerika, we lopen als een tamme hond achter de dikke reet van de USA aan, en zij zien dat vrolijk aan, en vragen ons van alles te doen voor hen; want tsja, Balkie balkt wel! Europa, zelfde laken een pak, gewoon doen wat zíj zeggen, half europa wordt er beter van, wij (de ambtenaren☺) bijten in het stof! De extremistische fundamentalistische moslims plegen een aanslag, wij doen dát wat ze nog pissiger maakt, we stemmen en masse op een rechtse extremist…..hoe dom zijn wij?!? Belangrijk, bij 'wij en we' hoort ondergetekende zeer zeker niet!

Verder, de week van de kindermishandeling is net geweest (dus voor zover de aandacht voor de kinderen die slaag krijgen van hun ouders!). Ik kan er nooit goed over uit wanneer een ouder beslis dat hij of zij (of hij en zij) zijn/haar/hun kind(eren) moet(en) gaan slaan… Neem dan geen kinderen! Ik snap het überhaupt niet wanneer een ouder voortdurend ruziet, kibbelt, kissebist met, afgeeft op, onredelijk is tegen en niets goeds gunt etc etc. aan zijn kind (ik gebruik even zijn, anders worden het écht teveel haakjes, dus dames, sorry, maar volgende keer doe ik het weer in

de vrouwelijke vorm). Als je een kind neemt, en een tweede (want veelal is de tweede de piemel), dan neem ik toch aan dat je van plan bent deze tere wezentjes op te voeden met een verantwoordelijkheidsgevoel, een kans om iets te worden in deze maatschappij, en met het idee dat ze liefde ontvangen van hun ouders. Waar gaat het mis? Je weet dat kids gaan puberen, en moeilijk worden, daar moet je even doorheen. Maar als je je kind slechts een slecht gevoel geeft over zichzelf, want ouders hebben hoe dan ook invloed, dan maak je een kind kapot nog voor die de 20 heeft gehaald. Korte conclusie aan dit verhaal; respecteer je kids, mep ze niet, maar mishandel ze ook niet geestelijk dat is zo mogelijk nog erger! Als je het niet kan, opvoeden, laat het dan aan een ander! Je wilt geen gebroken ziel op aarde zetten of een mooie ziel breken nadat je het leven hebt gegund!

Zo gezegd laat ik u in gedachte achter
Lars

Nieuwe column:

Deze dag begon als ieder ander en zou ook zo blijven naar ik hoop. Want verandering is niet hetgeen waarnaar ik streef, althans niet iedere dag van de week en uur van de dag. Zo nu en dan ben ik bezig met continuïteit, hetzelfde houden, de zaken leren kennen en als ik ze eenmaal ken en erken en herken, dan mogen ze best even een tijdje zo blijven steken. Dat is veilig, dat is prettig en dat geeft een goed gevoel. Soms dan tenminste; toch? Ach ik weet het niet hoor allemaal. Het nieuws dat bericht over doden hier, gewonden daar, zieken overal en haat en geweld nog verder verspreid. Wat moet ik daar nu mee? Ja, ik schrijf heus verder, maar of dat iets uithaalt? Nee dat lijkt mij ook niet. En ik zal blijven denken, maar ja, iedereen weet wat voor goeds dat doet, helemaal geen ene reet! Je maalt en maakt jezelf (nog) gek(ker dan je al bent). Je verliest je vrienden kennissen en je familie wil zelfs niets meer van je weten, want je bent té links, té extreem, té vreemd en té principieel. Het zal wel, en zo nu en dan, zoals nu, denk ik; het zal me ook aan m’n reet roesten. Ik heb het best aardig. Ik heb mijn werk, mijn studie, mijn cd’s, pc en boeken in mijn eigen kamer in mijn eigen (gedeelde) appartement, wat zou ik me druk maken om hen….?? Maar dan toch, weer, elke keer opnieuw zie ik de beelden, hoor de schreeuw om hulp, kan mijn ogen slechts amper droog houden en dan moet ik weer storten, schrijven, zeggen tegen anderen; wat is er godverdomme toch aan de hand in de wereld? Met de mensen? Met de machthebbenden en machtwillenden? Voor mij is het ongelooflijk dat iemand zoveel om macht en/of geld geven kan, dat hij of zij andere mensen, soms onschuldig en in grote getale, kan (laten) ombrengen alleen om zijn/haar macht en/of vermogen uit te breiden. Waar komt de drang vandaan dit uit te voeren? Soms denk je; komen series als ‘24’ niet heel erg angstig dicht in de buurt van de waarheid? Waarin iedereen onbetrouwbaar is of (b)lijkt, en een ieder uiteindelijk voor eigen gewin zal gaan, ongeacht hoeveel anderen (onbekenden) zullen sterven als gevolg daarvan. En waarin blijkt dat het leven nooit zo loopt als gewenst, en nu is zo’n serie natuurlijk vooropgezet met scripts die zorgen dat de uitkomst voor het grootste deel positief is, en handelt zo’n serie over nucleaire wapens, virussen en aanslagen. De geziene zaken kun je op je eigen leven verhalen en derhalve bedenk ik me vaak dat het zo is. Het leven loopt niet de kant op die je voor ogen hebt. Plannen maak je je hele leven lang, en die plannen gaan in je gedachtewereld altijd in vervulling. Je liefde, je vriendschap, je studie, je

werk, je band met ouders en andere familie, de volgorde en wijze van sterven van je naasten (op leeftijd gerangschikt). Kortom je geluk. En dan komt puntje bij paaltje en zegt; ‘dikke pech voor je, de helft (op z’n minst) zal niet doorgaan!’ En dan zit je stuk, een tijdje, een tijd, je hele leven. Nee de mens krijgt niet wat ie wil, zeer zelden tenminste.

Altijd leuk om met de neus op de feiten gedrukt te worden.

Ik schreef

<u>je = te lezen als ‘ík’:</u>

Vandaag heb ik een kutdag, je weet wel; dan voel je je al loos en leeg en beroerd zodra je wakker wordt, maar ziekmelden kun je niet maken. Dan zit je op je werk en komt er alleen maar shit uit je klauwen (spreekwoordelijke shit) en baal je van alles wat zich afspeelt binnen en buiten een straal van zo’n 2,5 meter. Alle woorden die je tegemoetkomen via telefoon, persoon, beeldscherm en elke andere weg zijn negatief, of althans toch negatief op te vatten. De muziek die klinkt uit de speakers op je bureau is óf te vrolijk óf te down óf te hard óf te zacht óf te snel óf te traag óf te klote óf te ingewikkeld óf te ontoegankelijk óf óf óf óf….aaargghhh!!!! En buiten vinden ze het ook al nodig om zo godverdomde veel lawaai te genereren, dat je hoofd al een uur om stilte schreeuwt. Je wilt naar buiten rennen, of je hoofd door het raam steken en heel zachtjes blèren dat ze allemaal de kolere kenne krijgu!! En dat ze nou heel gauw godverdomme stil motte zijn, anders wordt je boos!! Maar je zit en accepteert de geluiden en de klotedag en je gaat door (en de cd die je al kut vond begint gewoon opnieuw) met de dingen die al geen reet uithaalden en nog steeds niet veel nuttigs doen met je dag. Zo’n dag heb ik dus en ik schreef even vanuit een jijpersoon zodat het voor mij iets meer afstand schept en ik dus iets meer kan overdrijven zonder dat de lezers denken: “sjesus die gast is lijp man!”

Dusss zo zit ik in elkaar, en zo ga ik deze dag voorbij laten gaan, zoals ie ook begon. Spontaan, zonder tegen te stribbelen en met mijn ogen op semi-slaapstand. Dan komt er automatisch een einde aan deze zware zit.

Lars

Grijs:

En o ja, witte en zwarte wachtlijsten voor scholen…wat is dat? Apartheid terug in Holland? Verdonk staat volledig achter dit voorstel! Ze wordt gekker en gekker! Ik las het en las het nogmaals. Door een gebrek aan wakkerheid de laatste dagen, en de roes waarin de woorden voorbij mijn ogen wandelden, dacht en hoopte ik dat ik het niet goed las. Maar helaas, het stond er echt, Verdonk wil witte en zwarte wachtlijsten voor scholen, dat is goed voor de integratie van de allochtonen in Nederland vind ze! Wanneer houdt de waanzin weer op, je kunt dit toch niet eerlijk, serieus en gemeend uit je bek krijgen?! Of ben ik nou heel erg naïef? Vroeger, en helaas tegenwoordig nog steeds in landen als Zuid-Afrika) was er sprake van duidelijke apartheid. Gescheiden scholen, ziekenhuizen en zelfs straten voor de donkere en de blanke bevolking. Inmiddels is dat gedachtegoed tot een taboe geworden, en godzijdank. Maar door een aantal gebeurtenissen, die ook ik ten zeerste betreur, maar waarvan ik ook zie dat ze elders in de wereld al decennia lang aan de gang zijn, worden er maatregelen voorgesteld, waarvoor je 5 jaar geleden nog direct als extreem rechts bestempeld zou worden! En terecht! Want het is niets anders dan discriminatie in de hoogste vorm, het is toepassen van een spreidingsbeleid wat verboden is in Nederland. Het is mensen anders behandelen op grond van huidskleur, religie, afkomst, en straks financiële staat, haarkleur…??

Het ergste is, dat iedereen knikt, en zegt; ja, dat kan wel eens goed zijn voor de inburgering, en de integratie, en …en…en Whaaaa!!! Je zou er toch gillend gek van worden? En dat wordt ik dus ook! Daarbij zijn de gekozen termen zwart en wit, wel zo politiek incorrect, dat ik mij afvraag of je daarmee weg was gekomen in de kamer, zo'n 5 jaar geleden. Ik denk het niet. Dé allochtoon, wordt door Verdonk dusdanig over één kam geschoren, dat zij ze allemaal zwart noemt. En dé autochtoon is volgens haar per definitie wit. Ergens zitten wel wat kronkels in die gedachtegang lijkt mij. Ik ken toch een aardig aantal donkere mensen die hartstikke Nederlands zijn, autochtoon zo je wilt. En ook een aardig aantal mensen die allochtoon en tegelijkertijd blank zijn. En vele tussenvormen van huidskleuren, zoals Turken, Chinezen, Marokkanen, Indonesiërs, Pakistaanse mensen en meer, die je toch moeilijk zwart kan noemen, al vind ik dat überhaupt een denigrerende term voor niet-Nederlanders.

De wereld wordt volledig lijp!

Wees gegroet
Lars

2003:

Is een column op zich aan het worden. De politieke informatieoverflow is ongelooflijk, tegenwoordig wagen zowel alledrie de publieke als alle weet-ik-het-hoeveel commerciële zenders zich aan uren politiek gewauwel per dag. Helaas is het gemiddelde niveau niet veel hoger dan behaald kan worden met de beoogde Jip en Janneke taal, die men per se uit schijnt te willen slaan (mede dankzij bijvoorbeeld een op de F1-race verslaggever lijkende persoon die het debat leidt met lange ij)..

'Er wordt eindelijk eens geluisterd naar het volk' is de opvatting van *Den Haag* en van een groot deel van het volk. Maar ik vraag me af of we niet teveel doorslaan met z'n allen. Het is naar mijn idee heel goed om, als politicus zijnde, verder te kijken dan alléén je eigen idealen, maar het is volgens mij niet goed om niet verder te kijken dan alléén de idealen van 'het volk'. We hebben ooit gekozen voor een volksvertegenwoordiging, zodat een aantal door ons (het volk) afgevaardigden onze belangen kan behartigen. Maar ze moeten er ook voor zorgen dat wij - dus weer het volk - geen grove fouten maken, niet de macht zelf in handen nemen, geen eigen rechter zullen gaan spelen en niet onze eigen regeltjes gaan lopen maken. Dat lijkt me geen onaardig systeem moet ik eerlijk zeggen, maar nu is de democratie de laatste maanden op zo'n hoog voetstuk geplaatst dat het lijkt alsof 'het volk' denkt dat we in Nederland nooit een democratie gekend hebben, volgens mij is weinig minder waar! De definitie van democratie is mij niet exact bekend, maar ik denk dat Nederland heel aardig heeft voldaan aan de voorwaarden, ondanks de nu opkomende kritiek op alles wat iets met politiek te maken heeft gehad de afgelopen twintig jaar.

Ik wil zeker niet gaan beweren dat kritiek niet goed is, en ook niet dat alles altijd perfect is geweest in Nederland (voor alle lagen van de bevolking), maar het spontaan kritiek leveren op alles wat in Den Haag gevestigd is vind ik ergerlijk. Laten we even niet vergeten met z'n allen wat er de laatste decennia met Nederland gebeurd is, waar we inmiddels staan op de wereldkaart gekeken naar de status die Holland momenteel geniet tegenover de rest van de wereld(mogendheden). Ik pleit ervoor dat er een gezonde dosis geklaagd wordt over 'de politiek', 'Den Haag', het koningshuis en 'de maatschappij', maar ik pleit er ook voor dat men een beetje eerlijker wordt tegenover dezelfde instellingen als ik net noemde (met uitzondering van het koningshuis, die van mij plat mag!) en ze de verdiende schouderklopjes geeft zo nu en dan.

En stem 22 januari waar je achter staat!

Communicatie McU en >Face op de website van Scylla.

Inleiding:

Met Yuri kon ik altijd al alle wereldproblemen oplossen onder het genot van een peukie en een pilsje in zijn tuin. We konden ook de grootste problemen laten ontstaan en volledig escaleren in een tijdsbestek van slechts enkele uren. Ik vind het jammer dat we dat nu nog maar zeer zelden doen, maar dingen veranderen en dat is niemands schuld! Nu willen we zo nu en dan nog wel eens een mailwisseling hebben met harde woorden of zalvende zinnen, zoals we een aantal jaren geleden een record hebben geboekt door elk 128 mails te sturen naar elkaar op één dag (nog voor het donker). We hebben gebattled via rekeningafschriften, en in talloze mails heen en weer. We hebben samen teksten geschreven met dezelfde mening, maar ook waarin we tegenover elkaar stonden (of bewust tegenover elkaar gingen staan) qua mening (ver voor het (jongeren-)lagerhuis). Altijd praten, schrijven en discussieren is voor mij (bijna) broodnodig. Ook al loopt een discussie vaak uit in deels geïrriteerde vrienden door het dóór elkaar heen praten (en doordat ik altijd gelijk heb natuurlijk), na de discussie pakken we een pilsie en gaan we vrolijk verder. Vriendschap!. In de onderstaande columns kun je lezen hoe Yuri mij, spreekwoordelijk, in de haren vliegt zoals we in de jaren heel vaak bij elkaar hebben gedaan –in de positiefste zin van de zin! – . Ik waardeer dit soort gebaren zeer, daar ik dan merk dat Yuri, iemand die heel hoog staat in mijn achting, mijn tekst aandachtig heeft gelezen en er zelfs een mening over heeft gevormd en de tijd en moeite heeft genomen erop te reageren in schrift. Dus zie onderstaande columns als korte samenvatting van onze gezamelijke obsessie voor het woord!

Zeuren:

06-12-2004

**Mensen zeuren over niets
Over weinig boeiende zaken
Over dingen die er he-le-maal niet toe doen
Mensen zijn zanikers
Nederlanders bestijgen de troon op dat gebied
Terwijl zware zaken gebeuren wordt gezeurd over Bernhard
Een man van 93, dood aan kwalen en roken
In het geheel niet zo'n onschuldige meneer als nu verteld wordt
Waarom overheerst dat 3 dagen het nieuws
En het weer, koud; ja koud hé!
Waarom niet praten over echte zaken
Praten over de gebeurtenissen die er wel toe doen
Over oorlog, dode kids en branden
Over pijn overal ter wereld, slaande echtgenoten
Slaande vaders, doodvriezende Russen en frauduleuze verkiezingen
Vreemdelingenhaat in opkomst in Nederland en Duitsland
En België en Frankrijk, Italië, Engeland en de rest van de wereld
Over echt leed, vermoorde columnisten en politici
Conflicten in Midden-Oosten en donker Afrika
Echt leed zonder concessies en middenweg
Laat staan een gulden met een platinum rand
We zijn nog steeds een land waar klagen niet terecht is
Met deze gedachte stuur ik u graag de kerstperiode in
Geschreven door >Face**

Reactie McU:

.::Toilet-Spot::.

07-12-2004

Gezien het feit dat Sinterklaas ons land heeft verlaten (zonder pardon), lijkt het mij een mooi en geschikt moment, om iedere bezoeker van deze website een mooie kerstgedachte mee te geven. Maar dan ook echt iets om over na te denken. Even los gezien van de column van Lars, die ook al, net als vele andere schrijvers, zit te jammeren over leed en pijn en leed en pijn en …. Inderdaad, een hoop gedoe van een ander, dit terwijl de schrijver ervan, lekker centraal verwarmd, een bak soep zit te slurpen. Naast dit alles, word de column getyped op een pc, die tegelijkertijd zo'n beetje alle dvd's download die te krijgen zijn. Maar gut oh gut oh gut, wat zijn ze allemaal begaan met het lot van die zielige mensen. Het gekke is dat ik daar alleen nooit bij stil sta. Ik kijk altijd het nieuws, omdat ik wil zien wat voor weer het gaat worden, en ik krijg nooit wat mee van die zogenaamde verschrikkelijke berichten. Sterker nog, Sinterklaas is geweest en de gezellige kerstdagen komen eraan. Ik ga jullie een positieve boodschap geven. Probeer te genieten van het leed van een ander! Als je ziet dat een ander crepeert van de pijn dan besef je zelf hoe fijn het is om dat niet te voelen. Geweldig toch? Ik bedoel, ik kan er toch niets aan veranderen, maar hun honger en pijn is niet zinloos! Neen! Ik zou die hongerige negers in Afrika zelfs tot op hun magere botten beledigen als ik mij niet beter ging voelen na het zien van die beelden.Op deze manier hebben we er nog wat aan en kreunen zij niet voor niets. Het is allemaal entertainment. Snap dat dan! Je word in de maling genomen! Ben je zelf wel eens wezen wandelen in Afrika? Nee? Dus hoe weet jij of ze het daar slecht hebben? Je wordt gemanipuleerd, ik zweer het! Sla de Afrikaanse krant open op de advertentie pagina en je kunt naar hartelust hongerige negers inhuren en bestellen. Die gasten hebben gewoon een minimum uurtarief. Die zijn niet zielig, die zijn commercieel. Maar goed, hongerige negers zijn retro, dus ik het ga hebben over andere problematiek. Namelijk mijn toilet afvoer. Als het namelijk veel regent in de straat, dan neemt de druk af op ons centrale rioolstelsel (waar ik ieder jaar te veel voor betaal!)

waardoor er een zogehete “p(k)utjes-lucht” mij tegemoet komt als ik nietsvermoedend zit te xboxxen in mijn woonkamer. Gaan we daar een inzamelingsactie voor op touw zetten? Springen er daarvoor mensen in Afrika op, die hun camera pakken om vervolgens een reclamespot van mijn toiletpot te maken? Neen! Laten we toch met z’n allen eerlijk zijn, het interesseert helemaal niemand in dit land nog een ene fuck wat er in de rest van de wereld gebeurt. Onze normen en waarden vervagen, bij mijn buren ben ik niet meer welkom in het toilet en sanitaire hulpinstanties krijgen te weinig subsidie om mij geestelijk bij te staan bij deze verschrikkelijke situatie. Het is werkelijk ondragelijk. En het is niet erg. Waarom maakt iedereen zich toch zo druk om het welvaren van een ander? Ik denk dat dit gebeurd uit een soort van nobele superioriteit. Denk je echt dat je het verschil kunt maken in deze, tot in de diepe wortels, verrotte wereld? Ben je toevallig aan het kruis gestorven? Grote woorden, kleine daden! Kom op zeg, gewoon niet zeiken, je bord leeg eten en vooral genieten van al het drama om je heen. Want zeg nou eerlijk, onbaatzuchtig je gehele maandsalaris overmaken aan een goed doel, heb je toch nog nooit gedaan? En dat is geen schande! Ik wens je een verrot kerstfeest en een bloederig nieuwjaar.

.::Yuri::.

Wederreactie >Face

Reactief passief, maar positief of negatief?:

21.12.2004

Het laatste wat ik beweren wil, is dat ik mij slechts en alleen druk maak over hetgeen zich ver weg op deze aarde afspeelt. Zeker niet, mijn overstromende wasmachine is een steeds terugkerende bron van ergernis bij mij, mijn huisgenoten en onze benedenbuurvrouw. Ook zijn andere zaken die dichtbij mij staan, zoals zieke en stervende jonge mensen een zwaar-aan-mijn-hoofd-hangende bak lood. Ook de alles- en iedereen vernietigende ziekte kanker; die jan en alleman sloopt, zowel het daadwerkelijk slachtoffer als de gehele groep mensen die om de patiënt geeft, doet mij pijn. Uiteraard stoor ik mij aan de kleine dingen die mij persoonlijk raken, en vele malen vaker dan dat ik stil sta bij leed van hongerende derdewereldbewoners, aids-dragers in landen waar ik naar alle waarschijnlijkheid nooit van mijn leven zal wandelen en oorlog elders ter aarde. En mijn schuldgevoel afkopen doe ik wel, zo nu en dan, maar inderdaad niet met mijn gehele maandsalaris, en ach, verschil maken; wie doet dat wel?

Wat ik wilde benadrukken is dat er een prioriteitsprobleem is in Nederland, waar een dooie drieënnegentigjarige prins het nieuws overheerst in zowel 'kwaliteitskranten' als roddelshitbladen en op de publieksomroepen zowel als op de commerciëlen. Waar u zich thuis mee bezig houdt, waerde lezer, is mij in het geheel om het even. Ik ga u niet vertellen waar u zich druk om dient te maken, waar u met elkander over behoort te praten (onder het genot van een fijne goudgele rakker bijgestaan door de broodnodige borrelnootjes en toastjes) of aan welk goed doel u uw zuurverdiende dertiende maand dient te besteden. Nee. Ik vertel mijn mening zelden over u; slechts over hen en hun en de ander (zegge; uw buurman/vrouw). Dus om uwer feestdagen nog blijer en vrolijker te maken, volg onze column-battle, en u gaat glimlachend voor de openhaard, bij uw welverdiende kerstboom en cadeaus zitten om elkaar eens lekker te verwennen tijdens de feestdagen. Te dure champagne te ontkurken met oud & nieuw en vanaf januari weer gewoon te kunnen gaan

doen.

En geloof mij, wanneer ik zeg, deze jongeman is absoluut niet vies van een maaltijd van hertenbiefstuk, krieltjes, stoofpeertjes en andere lekkernijen; voorafgegaan door een hard gekookt eitje met een bescheiden bergje kaviaar, voorzien van een fijne toef crème fraiche. Als nagerecht een bakje citroen sorbetijs, voorzien van een niet bescheiden scheut advocaat, een sterke bak koffie na. En met oud en nieuw zal er heus een glaasje klinken (misschien zelfs wel twee).

'Een gezegende kerst en een hoogst aangenaam nieuwjaar gewenst'

>Face

De ontembare kracht van muziek werd mij deze dag weer eens getoond. De dag die startte met een veel te vroeg openen van de luiken na een veel te laat tijdstip kiezen deze te sluiten de voorafgaande nacht beloofde voor mij niet veel goeds. Ik had geen vrolijk gevoel zoals de afgelopen dagen wel het geval geweest is. Ik kreeg geen blije buik door te rijden in de zon met mijn door mijn autoradio uitgespuwde muziek -volume op stand hoogst- , arm uit het raampje hangend en peukie in mijn vrije hand. Eenmaal thuis overviel mij geen rust, geen genot van een vrije dag te mogen genieten, geen inspiratie om te gaan schrijven terwijl de tijd daar wel voor gereserveerd was. Al mijn vrije tijd is gereserveerd voor schrijven! Nee, een onweersbui hing op het randje van uitbarsten, en de zon verdween ook nog eens op het moment dat mijn luie stoel naar buitengesjouwd was door mij, met veel moeite, en ik mij gesetteld had met een dubbeldrank, en een sigaretje, mijn boek in geprinte versie om deze na te kijken en te verbeteren op schoot en Guns 'n Roses live in Tokyo – DVD 1 nog niet heel hard aan. Er begon een gevoel van waanzinnig geluk, maar nog niet op haar hoogtepunt (welke ik slechts zelden bereik, gelukkig). Ik bleef zo lang als de wind toestond buiten zitten, maar de blaadjes begonnen nu toch echt te wapperen, en het werd koud, dus vloekend weer naar binnen met de uit z'n voegen gescheurde leren, heerlijke, luie stoel. Shit!, maar goed, niet getreurd, zet de dvd een stuk harder bij 'Double Talkin' Jive, Mutherfucker!' en begeef mij naar de rustruimte om daar zittend mijn zonden te overpeinzen, te genieten van Axl's -toen nog wel- overtuigende en monsterlijk fantastisch klinkende stem, boosheid, woeste uithalen en Slash z'n solo van een kleine zes minuten die in het nummer verwerkt is. Na een minuutje of wat stap ik van het toilet en begrijp ik muziek weer eens, en dat gebeurt gelukkig wel vaak. De reden van het maken van mooie klanken. De drijfveer om telkens weer de juiste plaat te zoeken om op te zetten op het juiste moment. Het feit dat geluid gaat waar licht niet komen kan. Ik snap de Guns 'n Roses van weleer, ik snap mijn vrije dag, ik weet dat ik dit voor mijzelf moet noteren, muziek is leven! De glimlach kwam als was hij nooit weggeweest weer retour op mijn gezicht. En al blijven zorgen in mijn hoofd, om zaken die ik niet uit de doeken doe, daar deze niet bedoeld zijn om uit te schrijven voor een ieder, en te meer omdat het niet aan mij is over

die dingen te spreken en schrijven, omdat het mij slechts zijdelings aangaat. (Gilby Clarke mag een solo spelen, voorafgaand aan het nummer ‘Wild Horses’ van de Stones dat ze coveren tijdens het genoemde concert........ik droom bijna). Maar de zorgen terzijde, niet echt, want daar ben ik teveel piekeraar voor, gaat het nu weer een uurtje goed met mij. Blij met gister, blij met zaterdag en vrijdag. Zin in volgende maand (in z’n geheel) en tevreden met wat ik doe! Na de DVD kijk ik wel weer hoe ik ervoor sta.......

En o ja, De paus is dood! Ik mag daar geen grapjes over maken, want die zijn al teveel gemaakt. Ik vind dat hij er zelf om gevraagd heeft, en ik heb veel gelachen de laatste dagen; om, over en tegen de paus! Ik ga nu zeker naar de hel, loop ik hem tenminste niet tegen het lijf, en zo heeft ieder nadeel weer een voordeel (Ik stel voor: Cruijf goes for Paus(schap))!

Lars

Ge-Wel-Dig:

Razen langs Zaandam met de trein, de sneltrein, niet zo’n snelle trein. Onderweg naar Hoorn City, via Purmerend en andere dorpen en steden, maar zonder daar te stoppen of zelfs bij stil te blijven staan. Een trein is geel, geeft geen blijk van gevoel, en zo worden we zeer surrealistisch ingehaald door de trein die onderweg is naar Alkmaar (City). Dat terzijde. Geel geeft geen gevoelens weer beweer ik, vind ik, zo ook paars (al zou dat nog woede kunnen betekenen) dus zeg ik groen. Een emotieloos blik, gevuld met karpatenkoppen en bierbuiken lurkend aan hun bierblikken na het uitgeoefend te hebben van hun noeste arbeid en onderweg zijnd naar hun even zo uitzichtloze thuisbestaan (even zo uitzichtloos duidt op hun baan). Mooi mooi mooi, dit ook weer opgeklaard, komen we aan bij een zaak die de mensheid beheerst, het niet weten wat er echt is. Het niet snappen wat in deze werkelijkheid gebeurt, en dat wat in deze werkelijkheid gebeurt, heel anders en onwerkelijk is in vergelijking tot de andere werkelijkheid/heden (elders, of op dezelfde plaats). Helaas is er onlangs in de Metro geschreven over deze zaak, en heb ik nu een déjà vú naar het schrijven van deze zinnen? Het leven is geweldig!! De zaak die ik aan wil halen is het vreemde dat gebeurt wanneer u met vakantie gaat, en u ineens beseft dat deze vakantie-werkelijkheid altijd bestaat, ook (en juist) wanneer u er zelf niet bij bent. Dat u nooit en te nimmer stilstaat bij het hebben en houwen en bewegen en werken van al deze mensen in Frankrijk, Australië of Zuid Afrika. Maar dat u ineens ziet dat dit bestaat! Het Truman Show effect klimt z’n weg naar uw hersens en treedt in werking, en als u er lang over piekert, snapt u er geen reet meer van, of nog minder. Het leven is geweldig! En de voorgaande bewering geldt zelfs voor wanneer er iemand die u goed kent weg is, op vakantie is of ergens in het buitenland woont.

Purmerend gepasseerd met dit gele monster, dus nog een kleine tien minuten schrijftijd te gaan met een gigantisch stekende rug- en schouderpijn die mij alweer weken lang tergt. Zeer irritant, maar in een trein gaan hangen met vier mensen op elkaar gepakt, knieën in de nek, dijen inhouden tegen eventuele aanraking van de dikke zwetende dame naast mij, en één voet op een slapend been garanderende verhoging, is niet de ideale wijze om deze pijnsituatie te verhelpen. Helaas. En om het gehele verhaal nog blijer te maken, de trein staat stil, inmiddels alweer

tien minuten, en een grote kans op doordraven is er voorlopig niet bij.

Het leven is GEWELDIG!!!

GIRO555:

Ik kijk tv, Nederland twee, radio555. Een radio-uitzending van allerlei radiozenders gezamenlijk. De concurrenten werken samen. Te horen is hoeveel mensen, particulieren, bedrijven en noem allemaal maar op, zich gigantisch inzetten voor de slachtoffers, en nabestaanden van slachtoffers, van de ramp in Azië. Sting spelen ze, met het nummer Fragile, wat op zich al een goede (wat zeg ik; zeer goede) keuze is. Onder zijn nummer tonen ze fragmenten van nieuwsberichten, nova, netwerk, radio-uitspraken en wat niet meer, die melding maken van de ramp, de slachtofferaantallen, de beelden die ze zien op de stranden, straten en in de dorpen. Het grijpt me aan, een brok kruipt mijn keel in, en omhoog en omhoog. Ik sta veel stil bij de ramp, denk erover na en probeer mijn kleine steentjes bij te dragen door te storten, schrijven en door tijdens een marathonuitzending van onze radioshow er veel aandacht aan te besteden. Ik weet dat al wat ik doe in het niet valt bij het geheel; maar besef me ook dat het geheel juist totstandkomt door de kleine beetjes die ik, jij en iedereen inbrengt. Naast de brok wegens de ramp en de gevolgen, klopt ook emotie aan de deur door de saamhorigheid en wil om te helpen, van de mensen. Niet alleen Nederlanders doen dit, maar de Nederlandse acties springen nou eenmaal in het oog bij mij als Nederlander. Ik vind het mooi, mooi om te zien en horen dat elke ruzie, onenigheid en ander onbelangrijkheden tussen artiesten (Ali B en Jan Smit), radiostations (538 en 3FM), kranten, tv-zenders (commercieel en niet commercieel) aan de kant geschoven worden om te zorgen dat de miljoenen binnenkomen. Mensen bedenken de vreemdste, ludiekste, maar ook simpelste en meest logische acties om maar zoveel mogelijk geld te storten. Soms is de mensheid niet zo slecht als ik vaak doe voorkomen in mijn geschriften. Dat doet een mens goed. Ik probeer ook uit alle macht niet slecht te zijn en mijn beste been voor te zetten in deze. Ik luister zelfs naar Henk Westbroek met Frans Bauer en heb niet eens een Yugh-gevoel, nee, nu doen ze beiden iets at ik steun en ik heb er begrip voor dat ze kosteloos doen wat van ze verwacht wordt. Mijn vrije dag gaat op aan denken en luisteren, en ik heb me bedacht dat niemand teveel kan doen nu. Waar vaak wordt gezegd; ‘hij/zij doet alleen maar iets voor een goed doel voor de eigen image’ doet dat nu niet ter zake en is dat nu niet aan de orde. Als je een mogelijkheid hebt je bekendheid uit te buiten om de mensen te helpen; by all means; ga je gang!!

Zoals duidelijk moge zijn, sta ik achter alle acties voor giro555 en vind ik dat iedereen zijn steentje bij dient te dragen.

En terugkijkend op tweede kerstdag en de dagen erna; *besef ik steeds hoe breekbaar we zijn, hoe breekbaar we zijn*.

Lars

Excuseer mijn Frans:

Ik heb gemerkt dat, hoe chagrijniger mijn onbekende omstanders zijn, des te vrolijker ik word; me voordoe. Zoals deze ochtend, toen ik door een eersteklascoupé huppelde, met op mijn koptelefoon de subtiele zwoele stem van Jahred van de magnifieke band (hed) PE, die mij het volgende toezong:

YOU GOTTA PLAY WITH THE PUSSY
TALK TO THE PUSSY
MAKE FRIENDS WITH THE PUSSY
TAKE YOUR MOTHERFUCKIN TIME WITH THE PUSSY

LIKE THIS
GET IT WET FIRST
OK
GET IT WET
RIGHT
GET IT WET FIRST

DADDY GONNA FUCK IT ALL NITE

En om mij heen zag ik de zuinige smoeltjes van de eersteklas mensen. En ik moest heel erg lachen, hield mij enigszins in en glimlachte slechts van buiten. Van binnen bescheurde ik ‘t! En waarom? Omdat iedereen zo vreselijk chagrijnig keek, en dat vond ik lachen! Gewoon die smoelen die op half elf hangen en uitstralen: Godverdomme, weer de hielen van mijn baas likken, acht uur achter mijn bureau, zinloos, nutteloos, saai werk doen. En ik, lach, hahahha, lach ze allemaal uit! Ik doe hetzelfde soort werk als vele eersteklas-piemels, maar ik ben tevreden. Big difference (niet same difference!)! Ik zeg niet dat ik volledig alles heb wat mijn hart begeert en wil bezitten/ervaren. Maar ik ben onderweg, en ook mijn werk zorgt voor de nodige variatie in mijn bestaan als rapper, jongere, schrijver, 'jonge schrijver', dom-tv-hanger, lezer, bierdrinkend gespuis. Ik ben dus ook desk-clerk, kantoor-boy, administratief medewerker, Assistent Secretaris van het College voor Promoties
En ondertussen luister ik wederom Jahred die mij deze maal toebrult:

Fuck you, FUCK you, FUCK YOU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! YOU FUCKING

SUCK!

En dan ook nog de subtiele woorden: *DIE mutherfucker DIE mutherfucker DIE!!* (de engelse die dus:-)

Lijkt mij een duidelijk gegeven!
Momenteel zit ik dus op mijn werk, achter mijn bureau, naar mijn beeldscherm te kijken en te typen. En te werken, vergeet dat niet hoor, ik werk, typ brieven, neem de telefoon aan, verwerk faxen, en noem maar op. En ik luister; (hed) PE, en thuis schrijf ik columns, boekstukken, hiphopteksten, gedichten. Lekker!

Gelezen? In de krant, dat ene van…uuuh? Ja? Daar zou ik nou graag een column over willen schrijven, maar ik heb geen zin!

Lars

(alle schuingedrukte teksten in dit stuk zijn afkomstig van www.hedrocks.com)

Valentijnsdag:

Ja; Valentijnsdag.

En dat was dat.

En verder, loopt alles naar de klote, in de wereld, maar ook op kleinere schaal, land, stad, flat, huis, leven. Mensen staan elkander meer dan ooit naar het bestaan, vrouw rijdt tasjesdief toch bewust en met opzet aan blijkt uit eerdere verklaringen. Israël, Palestina; ik weet het niet meer. Amerikanen blijven Irak treiteren, Afghanistan treiteren, de wereld pesten met hun potjes pesten (kaartspel met de terroristen). Aanslag zorgt voor het overlijden van de oud-premier van Libanon plus 134 andere mensen. Moskeebrand in Teheran, 59 doden, géén aanslag! Mijnongeluk in China kost aan 203 mensen het leven. Ik lees, en zie, en luister nieuws. Elke dag, de hele dag, zoveel als mijn kleine hoofdinhoud opslaan kan, en vrolijk, nee dat wordt ik er niet van. We leven tijdens februari 2005, krap twee maanden in het jaar gevorderd en het aantal doden door oorlog, natuur, ziekte en aanslagen is nu al immens.

En de vraag: Waarom houdt dit jou nou nog steeds zo vreselijk bezig? Waarom ga je door met erover peinzen, terwijl je weet dat je er geen zak aan kunt doen? Kan ik slechts beantwoorden met, punt 1- ik kan niet anders en punt 2- dan kan ik relativeren, relativeren wat mijn eigen leven(tje) inhoudt en of ik mij A- druk zal maken om onvolmaaktheden in mijn bestaan, of B- over alle doden, hongerlijders en zieken op aarde. En dan meng ik ze, want a en b gaan prima samen, en zo kom je tot een gulden middenweg, waar dan weer columns, boeken, teksten en tranen uit voortkomen. Life's a Blast!

Dus mensen: stop met moorden, stop met elkaar kapot maken, stop met aids verspreiden en verdeel het eten. O ja, stop racisme, en de kap van hardhout! Of niet, en dan blijven de columns komen, en de teksten komen en de cd's komen, en de boeken komen. Aan u de keuze!

Ik heb geschreven

SIBBEL W2P DOGMA:

Ik lees Lebbis, W2P, en lach. En lach heel erg hard, maar besef ook dat er een kern van waarheid moet zitten in de door hem geschreven woorden. Dat legt rust op het maken van beslissingen en relativeren wordt makkelijker gemaakt door het lezen van het boek. Zijn woede is mijn woede, en daardoor ontneemt hij boosheid die in mijn hoofd zit/zat. Ik lees, lach en verdrijf agressie, dat allemaal door te lezen. En de combinatie van boosheid met gulle lach maakt dat relativiteit nog meer toegepast wordt tijdens treinreis of thuis op het balkon wanneer ik lees. Met een gevoel van rust leg ik het boek weg, stap de trein uit met een glimlach van oor tot oor, en niemand die mij wat maken zal. Ken je dat gevoel? Dat niemand je iets doet, chagrijnige mensen: daar lach ik naar en ik knik vriendelijk gedag. Boze automobilisten laat ik gewoon voor, want er is even geen ruimte voor middelvingers. Lekker zo'n boek, ik kan niet wachten tot ik het uit heb, dan kan ik opnieuw beginnen.

Heeft u gelezen dat een gemeenteraadslid de show van Ali B, 'Vertelt het verhaal van de straat' verplichte kost wil maken voor gemeenteraadsleden? Dat vind ik overigens een hele goede zaak, Ali krijgt mijn respect! Ik wil naast die actie, (welke wat mij betreft ook voor jongeren mag gelden, dus verplicht naar Ali B), het boek van Hans Sibbel (dus Lebbis) verplichte kost maken voor velen, gewoon naast de bijbel leggen, lees ze beiden en kies uit de twee gelezen werken de beste stukken (waaronder de beredenering dat geloof zinloos is, dus die bijbel kan dan vrij snel gewoonweg vervangen worden door het magnifieke werk van Lebbis!). En het is geen recensie, dus ik ga niet uiteenzetten wat Lebbis schrijft in zijn boek, daarvoor moet je het gewoon kopen en lezen, of lenen en lezen, ik wil alleen zeggen, dat als je wilt lachen, iets wilt leren/geloven, je tijd goed wilt besteden en je beter wilt voelen dan nu: ga niet naar Jomanda, Emile Ratelband! Lees LEBBIS!! Lees LEBBIS! En ga direct daarna (of zoals hij wenst, eerst) naar zijn theatershow, want Lebbis is GOD!

Lars Schreef.

Begrip:

Er is teveel gaande waar ik (u inbegrepen) te weinig van begrijp. De vele conflicten wereldwijd, de weersverandering uit het niets, NS die na de helft minder winst te hebben gedraaid toch tevreden zijn, vrouwen in het algemeen en een aantal in het bijzonder, sommige soorten muziek, sequals van toch al slechte komedies, moeten werken voor geld, Geert Wilders, Amerikanen, en daar laat ik het even bij. Een aantal van de genoemde zaken en een aantal niet-genoemde, maar door mij ook niet begrepen dingen, probeer ik, al is het vaak tevergeefs, te doorgronden. (O ja, Shox en die balletjes van Sportlife!!). Maar, ik doe dus soms mijn best om bijvoorbeeld Israël-Palestina te snappen. Ik kies geen partij (omdat ik er geen hol van snap) en ik heb er slechts weinig mening over. (hé, daar schreef ik al eerder in een column over....nou ja, twee keer dan maar). Dan kijk ik jeugdjournaal, omdat daar de zaken gewoon beter en duidelijker uitgelegd worden dan elders op TV of in de krant, maar concentratie ontbreekt of dwaalt snel weer af naar mijn computer. Teksten. Downloads. Lachen met Wouter. Het feit dat op ieder moment zo'n zes miljard verschillende handelingen verricht worden maakt de boel zo onoverzichtelijk als de pest. En men probeert dan de 'belangrijke' zaken in kaart te brengen elke dag weer in de kranten, een paar maal daags op TV en non-stop op de radio, maar dit werkt allemaal slechts deels, want daar is internet! En als er nu iets gebeurt, kun je daar het fijne van lezen en zien (vanuit verschillende cameraposities) op het wereldwijde web. Mooi toch? Jawel.

En dan nog dit:

Punt 1:	De wereld is te klein, zo zag ik gister in Amsterdam iemand lopen die dezelfde trui droeg die ik een jaar of vier geleden kocht in Bratislava – Slowakije!
Punt 2	Life ain't always (half) bad, not bad at all!!
Punt 3	Nog 3 maanden en Scylla dropt hun nieuwe album, nog een half jaar en Lars brengt zijn tweede boek (dit boek ja!) uit. Nog 1 jaar en de Rijmjunks zullen komen met hun album. Nog anderhalf jaar en Scylla plus de Rijmjunks

(en +316) zullen doorbreken en als gedrieëlijke eenheid door het land gaan touren. Wishful thinking (ik zit in een semi- Engelse periode).

Punt 4 Ik moet nog steeds lachen als ik lees wat Herman Brusselmans schrijft over zijn leven, zijn fantasieën (die twee vormen dan samen weer één ding) en vooral over seks. Ik moet vooral lachen om wat hij schrijft over seks, en hij schrijft vooral over seks.

Punt 5 Ik lach als ik lees dat Mevrouw Duisenberg boos geworden is, omdat ze door columnist Koelman beschreven werd als op een stretcher liggend met Yasser Arafat.

Punt 6 Punt Uit!

Januari 2005:

Dit jaar sla ik over! Na allerlei gebeurtenissen van de afgelopen maanden heb ik geen zin om af te wachten wat me te wachten staat in tweeduizendenvijf. Fok dat! Gewoon één jaar niet. Niets. Één jaar weg, één jaar rust. Mocht dat, deed ik het, maar het gaat niet zoals wij wensen. Of ik wens, in dit geval. Ik ben niet in staat een jaar door te benen zonder betaald te krijgen. Nu zou het misschien lukken met mijn studiebeurs, ware het niet dat die al voor het gehele komende jaar gespendeerd is, maar nog op mijn rekening zal moeten verschijnen. Dus die oplossing is ook niet aan de orde. Helaas. Dus nu, 3 januari, half acht, zit deze jongeman alweer op z'n werk. Na een nacht van weinig rust en een weekend van te veel drank, nicotine en vet vreetwerk naar binnen geplamuurd te hebben, was de trein van 6:50 op mij aan het wachten deze ochtend (lees de onlogica), om me naar mijn kantoor te brengen alwaar ik onthaald ben met grootse stilte, donkere gangen en opgestapeld werk van een week niet aanwezig geweest zijn. Mijn dag, en dus zo gezien mijn jaar, begon dus uitstekend…..
Maar mijn geluk en zaligheid van het nieuwe jaar ga ik proberen niet te laten vernietigen door het af laten weten van de niet zo positieve gedachtegangen waarin ik verzonken ben de laatste tijd. Ik ga zeker trachten de dagen beter te maken en er een dope jaar mee te fabriceren, kleien. Door te genieten van wat zich op mijn pad gaat bevinden, uit verleden heden of nu nog geheel onbekend zijnd. Een motto? Nee, heb ik niet. Een idee? Nou ja, weinig. Een voornemen (of twee), ook afwezig. Ik hoop op een beter jaar dan het einde van 2004 was, niet alleen voor mij persoonlijk, voor de rest van u allen en zelfs voor de mensen die dit niet lezen.

En ik vraag mij ineens af wat er zal gebeuren als er toevallig om 12 uur, de eerste maandag van de maand, een ramp gebeurt in Nederland. Maar dat terzijde.

Vele jaren voorafgaand aan 2005 gingen aan mij voorbij als vanzelfsprekend. Weinig denkwerk deed zich voor in mijn bestaan, omdat ik het gewoonweg makkelijk had. Nu mag ik voor mijn eigen persoon nog steeds niet klagen, maar er is wel meer op mijn levenspad gekomen dat ervoor zorgde dat ik meer ben gaan nadenken. Over het leven, over plotselinge wendingen die zich voor kunnen doen, voor je

zorgen maken, extreem veel zorgen, om je naasten. Het denkwerk stapelde zich op tot een toppunt waarbij ik brak, en breken is geenszins een aan te raden bezigheid kan ik u wel vertellen. Het niets meer kunnen, willen, leuk vinden, proberen het weg te laten vallen van welke uitdaging dan ook. Nee, dat is niet de manier om je dagen te slijten, echt niet!

Maar ook dit jaar zal ik naar aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid doorkomen, en er zal ook vast weer een heleboel gebeuren in het jaar dat komen gaat. Veel leuke ervaringen zullen door mij worden opgedaan, ongetwijfeld ook weer minder vrolijke dagen zullen volgen. En ik doorleef het allemaal weer, maar met meer besef. Dat is één ding wat zeker is.

Ik heb geschreven.

O.a. stemming in Irak:

Excuses voor het zo lang uitblijven van nieuwe columns, maar soms zijn er weken die voorbijgaan zonder dat ik ook maar denk aan het schrijven van een column. Niet dat dat afgelopen weken het geval is geweest, maar het uittypen van de geschreven columns is er gewoonweg niet van gekomen. Ik lees de laatste tijd steeds meer columnisten schrijven over wat een column is (volgens hen), wat erin moet staan, en zich zodoende deels verantwoorden voor wat, waarom en hoe ze hun columns samenstellen. Angst maakt dat ze vooraf zeggen; een column moet provoceren, daarom schrijf ik '….'. Mij maakt het echt geen ene mallemoer uit wat iemand in een column zet. Vind ik het leuk om te lezen, dan is dat mooi (voor mij, en eventueel voor de columnist). Waar de column over handelt, hoe de stijl is, en andere zaken, doen voor mij niet ter zake, ik wil gewoon zo nu en dan een leuk stukje tekst lezen onderweg naar mijn werk, of thuis achter mijn computer. Ik probeer mijn columns ook zo te schrijven dat de lezer er een beetje lol aan heeft te lezen wat ik schrijf. Zo nu en dan gooi ik er een standpunt tegenaan, een mening, een diepgaand idee over politiek, of over een ramp zoals in Azië is gebeurd. Maar een volgende column is weer vrolijk een tekst over wat ondergetekende meemaakte in de trein rond het station Zaandam….Om maar eens een dwarsstraat te noemen.

Maar eerst nog even dit:

Inmiddels is er gestemd in Irak, en buiten Irak door Irakese vluchtelingen, voor een regering. Wat de uitslag is, weet ik niet, wel weet ik dat men 40 doden bij het stemmen in Irak een betrekkelijk rustig verlopen verkiezing noemen. Ik gok, dat wanneer er in Nederland, of Amerika (om twee dwars-staten te noemen) 1 dode (laat staan 40 stuks) zouden vallen tijdens een verkiezingsstrijd, er ietwat hoger van de toren geblazen zou worden, maar Irak is geen Nederland, en dan is 40 doden, betrekkelijk rustig. Vooruit maar. Of liever niet, maar goed. Ook in Denemarken hebben ze gestemd, ongetwijfeld weer eens overwegend op de rechterzijde van de verkiesbare partijen. Dus de wegen die ik daar vorige week bereed zullen voorlopig zo leeg blijven als ze zijn, en de gigantische stukken weide en ander groen zal voorlopig nog niet bebouwd worden om wat meer mensen uit andere landen waar men het wat minder makkelijk heeft te huisvesten (tijdelijk dan wel permanent). Ja het

asielzoekersbeleid bedoel ik, domme Denen!
Azië is alweer vergeten, althans, er wordt nog een beetje over gerept, maar weinig. Het geld is binnengebracht, we hebben allen onze steentjes bijgedragen, en onszelf van een goed gevoel voorzien.

Voor zover vandaag de dag.

Lars

Dankbare hond!:

Ik voel me goed! Ik voel me lekker! Ik zit fijn in mijn vel! Ondanks dat er veel dingen niet geheel gaan zoals ze gewenst zijn (door mij), en ik me vaak ziek, zwak en misselijk voel. Ik soms best baal van werk, en van koude en van treinreizen en gebrek aan inspiratie. Ondanks dat ik lijd aan rookverslaving, langgerekt liefdesverdriet, teveel bier en veel te weinig slaap, loop ik met een grote glimlach mijn dagen door. Ik besef regelmatig hoe gelukkig ik ben, en hoe leuk mijn leven is. Neem nou een week als deze, waarin ik uit eten ben geweest in Amsterdam, voetbal ga kijken met maten, in Utrecht naar een optreden ga van Opgezwolle, een track mag opnemen zondag met drie der beste mc's en bij één der dopeste producers en beatcreators van de lage landen (en ook nog eens beste vrienden van ondergetekende), dan zondagavond naar de radioshow van mijn band, u ongetwijfeld wel bekend als u deze site checkt zo nu en dan. Maandag misschien naar Kink FM, bij Def P, onze (vroegere) idool op bezoek. Op de gastenlijst (dus ereplaats) van de Osdorp Posse naar hun Dvd's/CD-release, ongetwijfeld weer gezellig hangen, veel bekenden zien uit de nederhopwereld. En dan tussendoor weleens werken, studeren, in de kou staan op station en perron, maar het klagen ben ik voorbij. Ik ben blij, tevreden en in vorm! Ik woon samen met één van mijn beste vrienden, en m'n lieftallige zus, dat is lachen, gezellig, leuk! We hangen steevast een paar malen per week een avond voor de tv, lachen om de Simpsons, Off Centre, Friends, The Fresh Prince. Zitten te schelden op de domme patiënten in de geweldige serie ER, en Wout en ik roepen zo nu en dan HOER!!! naar om het even welke vrouw er dan toevallig op tv verschijnt (mannen komen ook in aanmerking voor bepaalde scheldwoorden hoor). Ik spreek vele vrienden op msn, aan de telefoon en ga bij ze langs. We eten samen, of ze gamen, ik kijk en drink een biertje. Zij roken een jointje, ik hang, luister muziek en geniet! Geniet van het leven dat ik leid, van de dagen die ik slijt en van niet meer willen klagen over mijn oninteressant gezeik! En dan de krant lezen en alleen maar gelukkiger worden, omdat ik (nog) niet diegene ben die doodgeschopt werd tijdens uitgaan, die beroofd werd en onnodig overhoopgestoken, die in oorlogsgebied werd geboren en daar als jong volwassene benen verloor, ouders moest vermoorden of omkwam door machinegeweervuur. Life is Grand! Althans, My life is Grand!

Wees gegroet, minder column dan dagboekinvulling, maar ik heb geen dagboek (meer) dus ik maak dankbaar gebruik van de columnsectie van de site, en gooi er altijd wel weer een kleine mening in. En de moraal van het verhaal, draai de zaken zo, dat je er zelf beter van wordt. Want we zijn goed voor elkaar, alleen om uiteindelijk goed voor onszelf te zijn.

Dank
Lars

Various stuff:

Meisjes van 6 maken zich druk om hun uiterlijk, dat las ik deze ochtend in opperbeste stemming in de trein zittend. Ik snap iets niet. Ik snap dát niet. Hoe kan een meisje van 6 besef hebben van uiterlijk? Ik kan me amper herinneren hoe het was toen ik een jonetje van zes jaar was, laat staan dat ik me er toentertijd druk om maakte hoe ik eruit zag (nu nog niet echt…maar, goed, ik ben ook geen vrouw en misschien niet gemiddeld (of wel)). Er stond in het berichtje zelfs expliciet vermeld dat dames van 6 jaar vooral dunner willen zijn….??!!??!! What? Ja, echt, het staat er.

Ik drink nu voor het eerst in ongeveer tien jaar zomaar, vrijwillig, zonder enige verklaarbare reden, melk! Vraag me niet waarom, ik doe wel meer vreemde dingen, onlogische dingen enzo, de laatste maanden.

Ik heb voor het eerst in mijn leven een eigen mobiele telefoon. Tot nog toe behielp ik mij (prima) met de afdankertjes van vrienden, en mijn zus. Ik vond het nogal onzinnig om een telefoon aan te schaffen, terwijl iedereen die ik kende elk jaar een nieuwe aanschafte en niets nuttigs meer met zijn oude deed. Nu had ik gewoon een nieuw abonnement nodig en daar komt een mobiel bij, ik dacht ik kies voor de nieuwste, duurste die ik kan kiezen (ben en blijf Nederlandse gierige hebberd), dus de zwarte Samsung D500, een slide-apparaat-ding werd mijn keuze. Ik denk, leuk, ook eens origineel, nooit eerder gezien dat ding, mooi, duur, hip (haha voor de mensen die me kennen). Gaan ze ineens GVD als een meleier reclame lopen maken voor dat toestel en zie ik mijzelf vergeleken worden met een behoorlijk gladde opgemaakte eng-ogende kerel van rond de dertig die zeer trots op allerlei billboards zijn geweldige zwarte Samsung D500 open-slide! Ben je lekker mee! Maar ja, over een week of twee zal er vast wel weer een nieuwer en hipper toestel komen, en kan ik mij weer vrolijk tussen de anoniemen onder ons mengen, die niet per se hip uit de hoek willen komen met tonen van de nieuw aangeschafte mobiele telefoon, de plaats waar ik me thuis voel. Niets ten nadele van mensen die hun halve persoonlijkheid ontlenen aan de telefoon of I-pod die ze bezitten, ieder zijn hobby, toch? Maar de volgende keer neem ik weer gewoon een afdankertje of een minder nieuw model, hoef ik me niet massaconsument te voelen (die ik uiteraard wel ben).

Én!

Het woord neger is weer terug in de Nederlandse vocabulaire. Ik vind dit een hele goede zaak. Onlangs bemerk ik dat, vooral in de nederhop-hiphop-scene, mensen gewoon een neger een neger noemen. Ik heb nooit het taboe begrepen dat op het woord ligt, want een politiekcorrectere term bestaat niet naar mijn mening (ik heb het idee dat ik dit stukje onlangs al eens schreef, en ben benieuwd in hoeverre ik mijzelf citeer zonder te weten of, en wat ik hier al eens over schreef, experiment). Laten we elkaar geen mietje noemen (dat is namelijk ook niet politiekcorrect, dat is homo, homofiel of homoseksueel), maar een blanke gewoon een blanke, een Marokkaan een Marokkaan, een neger een neger, een Turk een Turk en een Belg een Belg. Dat maakt de zaken weer een stuk duidelijker, mensen hoeven niet half in hun schulp te kruipen als ze zeggen, die Turk, of die neger, of die blanke (net over wie je het hebt).

Ik schreef!

Paus post mortum

Ik weet dat ik het niet mag denken, maar toch dacht ik stiekem bij de pelgrimsbijeenkomst voor de dooie paus effe: als de terorristen een klap uit zouden willen delen....Maar dat denken is al link, laat staan dat ik het op mag schrijven. Het is ook zeker niet zo dat ik erop hoopte, of dat ik er achter zou staan, begrijp me niet verkeerd! Maar 2 of 3 miljoen katholieken op een kluitje....Nee! Dat is niet netjes, dat is een beetje zoals Christus werd gekruisigt. Iets teveel mensen tegen één weerloos mannetje, maar dan anders; Dat kan je niet maken!
Verder vond ik het weleens tijd worden dat Johannes de 2e eens terug zou keren naar zijn roots. Eind goed, al goed, opgedonderd, good riddence; nee een fan kan ik mijzelf nauwelijks noemen. Al vond ik hem de laatste maanden wel erg grappig. Voor hem als persoon vond ik het enigszins zielig (al is een flinke portie leedvermaak mij in het geheel niet onbekend), met hem als paus, en bovenal als de paus die condooms verbood! had ik geen medelijden. En zeker niet met het feit dat hij zijn ambt uit moest oefenen tot zijn dood, dat wist ie toen ie het pausdom (mooi woord!) accepteerde en zeker toen ie in 2000 wilde nokken, maar waarschijnlijk nog hoopte op de neerdaling van J.C. tijdens zijn loopbaan als paus. Zou ook kut zijn, stop je als paus, pass je het stokkie door, komt je idool uit de hemel vallen! Goddomme nog aan toe, wat zal je dan pisnijdig worden als ex-paus zijnde. Helaas voor hem vind de grote J het nog wat te koud, saai, druk, gewelddadig of heeft ie gewoon nog geen zin. En als Mohammed niet naar de berg komt, zo dacht de paus, dan breng ik deze berg gewoon naar Jezus.

Eindelijk!

(En een Duitser naar de stoel van de Paus, maar dat wist ik later pas).

Lars schreef

Nostalgie.

Ik heb zojuist van internet gedownload: Scylla- Van Scylla In Charybdis Vallen. Deze cd is afkomstig uit 1998, door onszelf opgenomen en uitgebracht en door mij al minimaal een jaar niet meer aangehoord. Uiteraard heb ik een originele kopie in mijn cd-kast staan, maar deze staat overwegend stof te vangen. Niet dat ik geen trots gevoel krijg als ik de cd zie en hoor, maar kwalitatief laat het werkje nog wel aardig te wensen over. Het feit dat de cd op internet circuleert vind ik grappig en zeer zeker een goede zaak, maar gelukkig is Op Volle Touren ook op internet te vinden via programma's als soulseek, want deze is –al is het ook niet helemaal- al iets representatiever dan de eerstgenoemde. Inmiddels zijn we al zo'n 3 jaren bezig met het opnemen van de nieuwe cd, en hoewel dat klinkt als heel erg lang, en we bijna op een punt zijn waar je zou kunnen spreken van een wederopstanding zodra de cd uitkomt, kijk ik erg uit naar het moment dat de nieuwe plaat zal verschijnen. In de tussentijd zijn er veel dingen gebeurd, uiteraard, binnen de band en vriendengroep. Zowel ten voordele als ten nadele, maar ik mag met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid stellen dat we stukken professioneler geworden zijn, veel volwassener, stuk voor stuk betere rapper en artiesten. Het feit dat we zelf na drie jaar van weinig uitbrengen nog steeds achter het uit te brengen product staan betekent dat het voor ons heel erg veel betekent om in de band Scylla te zitten en die naam te mogen gebruiken (te pas en te onpas). Natuurlijk begrijpen wij het ongeduld en de sceptische reacties van vrienden, kennissen, fans, collega-artiesten, maar wij vragen jullie begrip voor het feit dat we zo lang op ons laten wachten. Het is niet iets dat we graag hebben gedaan, maar geloof mij, en ons, als we zeggen dat het goede redenen heeft en dat we inmiddels op een niveau beland zijn dat we er nog stellig in geloven dat de nieuwe cd er komen gaat. Momenteel zijn we met de vier bandleden -Cru, Mcu, Ray-Man en >Face- die nog over zijn begonnen met de afronding van de plaat. We weten grotendeels wat erop gaat komen, we weten ongeveer hoeveel werk we nog te verzetten hebben, en we weten dus ook ongeveer hoe lang we jullie nog gaan laten wachten. Dat vertellen we overigens (nog) niet.
Weet dat we bezig zijn, en weet: we komen eraan medio 2005!!
>Face voor Scylla

<u>66:</u>

Ga bij de tram staan waarvan het lampje knippert. Lampje geeft aan, ik vertrek zo, én bovenal; als eerste van alle trams die hier staan! Ik stap in, laat mijn OV-jaarkaart zien aan de betreffende conducteur en verwacht dat het rails-monster zich binnen enkele minuten de stad door zal gaan waggelen als een dronken eend om mij, en met mij een stuk of wat medereizigers, op de plek van bestemming te doen geraken. Maar, en zoals de toon van dit stukje al aangaf, niets is minder waar, een minimum van 6 andere trams vertrekken, nog voor de deuren van de o.a. door mij bemande tram zich sluiten laat staan dat de machinist aanstalten maakt richting spui te rijden. Nu ben ik niet de meest ongeduldige persoon op aarde (niet vaak althans) en boos word ik slechts zeer zelden. Door dit soort zaken laat ik mij niet graag van mijn stuk brengen, want een reden zal er ongetwijfeld zijn voor het niet rijden van het gevaarte, en rationaliteit heeft over het algemeen de overhand in mijn denken. Maar wil nou net het geval dat door mij aan deze ochtend geen positieve draai gegeven kan worden. Baalochtenden beleef ik vaker, maar een einde komt meestal bij de treinreis wanneer ik rustig mijn krantje lees met een bakje ranzige kioskkoffie, maar niet deze ochtend. Naast mij streek een meneer neer, die nogal onrustig, zeg gerust neurotisch, was. Hij maakte me zenuwachtig. Duidelijk was dat deze heer geen behoefte had naast iemand te zitten in de trein, doordat hij zich openlijk en duidelijk stoorde aan het feit dat ik mijn krant zo nu en dan een pagina om moest slaan. Voor zover de ochtend van Lars.

Ik lees dan over een rechtszaak tegen 66 vermeende pedo’s in Frankrijk. Gadverdamme!! Als Al Qaida, of de blauwhelmen, zich daar nou eens lieten gaan, gewoon in zo’n rechtszaal, bommetje, machinegeweertje leegknallen en gericht hé, deze keer! De rechters kunnen het niet helpen! Lees ik dat die Franse gek die al 8 moorden bekende, nog eens 8 tot 13 moorden extra gepleegd schijnt te hebben. Op babysitsters, andere jonge vrouwen, nogmaals Gadverdamme!! Ze spelen in Engeland Michael Jackson (ja ik zit ff in het pedo-hoekje deze ochtend, niet letterlijk, maar alleen qua schrijven…duu-uuh) zijn rechtszaak na als (was het) een soap, omdat er geen camera’s toegelaten worden in de rechtszaal! Engelsen worden met de dag gekker en gaan steeds meer op Amerikanen lijken. Waarom wil je zo’n rechtszaak meemaken? De uitkomst is toch voldoende informatie? Misschien een verslagje van de dag in het nieuws,

that's it! Juist doordat iedereen alles wil en kan weten, zien en bovenal live meemaken, maakt dat er geen spannende dingen meer gebeuren. Alles is bereikbaar gemaakt, zodat wat er ook gebeurt, je er altijd met je neus bovenop kan zitten. Live! Maar zodra een Chris Rock de Oscars uitreikt doen ze een minuutje vertraging voor het geval dat ie tweemaal fuck in één zin zegt. Maar de Tsunami, een vreselijk verkeersongeval, een verdrinkend kind, een slechte buurt waar mensen elkaar te lijf gaan zonder dat de wijkagent in durft te grijpen. Jaaa dat moeten we allemaal zien! Allemaal direct en het liefst na de uitzending een internet-streaming-verslag met exclusieve beelden (too hot for TV). Ik kijk niets meer op TV! Alleen nog wat ik zelf download (ja B.I.G. en Peter R. de Vries kom maar!), en koop ((ja B.I.G. en Peter R. de Vries; ik koop ook ja!). O ja, en zo nu en dan inhoudsloze series als Southpark, Simpsons, Off Centre, Friends en ER.

Ik schreef (schrijf!)

Overige losse stukken:

Paardebloem wordt paardenbloem: Who gives a fuck?!?!?! Godsamme, ik wordt er zo moe van. Gaan ze 2600 woorden veranderen in de Dikke Vandale. Het is Simpelweg een commercieel spelletje om de taalpuristen onder ons een poot uit te draaien (nieuwe VanDale aanschaffen) en gek te maken (wij taalfreaks willen gaarne weten hoe alles gespeld hoort te worden). Gek word je ervan, nee gek, word ik ervan! Ik wou dat het me gewoon niets interesseerde en vrolijk 'ik wordt' kon typen zonder dat het mij op zou vallen (en zwaar irriteert) dat het fout is. Maar op zich is dat niet zo erg, daar je pas taal-mierenneuker kan worden, wanneer je de taal waarvoor je dat bent, goed beheerst en weinig 'fouten' maakt. Dat is op zich bij mij het geval, máár, dan gaan ze eens per zoveel jaar de Dikke aanpakken, en volledig omgooien, zodat de mensen die goed zijn in spelling er ook geen hol meer van begrijpen.

Op de auto-pilot maak ik mijn dag vol, de uren breng ik door. In mijn hoofd niets dan verwarring, liep vanmorgen een halve marathon op het perron. Koud, maar zonder trui al een stuk warmer en zweteriger aan het worden. Volsta met koffie, ogen open, hoofdpijn, muziekje van Elvis Costello, Five For Fighting, Eels en Garbage. Las wel, zag niet wat mijn ogen trachtten te ontcijferen. Iets over D66, weer een zeebeving en gouden-kalf-films. Na een tijdje gaat de lol af van te weinig slapen, zoals nu aan mij getoond is door oneindig moe zijn; steeds maar gapen. Vrolijk was ik, ben ik een beetje, wordt ik ook wel weer, t.z.t., dat denk ik.

Een column over een column, is als een liedje over een liedje. Óf ,zoals in dit geval, als een liedje over geen liedje, want deze column zal erover gaan dat ik totaal geen inspiratie heb voor deze column. Toch zal ik deze column schrijven, want wat maakt een column een column? Weten jullie -de column-lezers- wel wat de richtlijnen zijn voor een (goede) column? Weten wij -de columnisten- wel wat een column inhoudt? Zoals deze column, ik kan gaan schrijven over Bush, en zijn slechte smaak voor keuzes in het algemeen. Ik kan schrijven over kutmuziek, en over de klote-NS (nazi's!!!!). Maar ik kom van mijn werk, ben verkouden als de tering, ben niet in een al te beste 'mood' maar ik heb toch zin om een stuk te schrijven. Dus schrijf ik dit, zonder onderwerp, nou ja een dingetje

dan: of twee…
Die politieke zooi in Nederland, je zou je toch bijna zorgen gaan maken… de muziekzooi in Nederland, geldt hetzelfde voor. Zo, dat gezegd te hebben hoeft het weer even lekker nergens over te gaan. En daar ben ik redelijk, dan wel goed in, al zeg ik het zelf. Ik ga de laatste tijd weer naar een aanzienlijk aantal concerten en optredens. Zo zag ik in de afgelopen tijd de Osdorp Posse tijdens hun cd-presentatie in de Melkweg, zag ik Opgezwolle in Utrecht en zag ik DAC in Amsrsfoort tijdens hun cd-presentatie van: 'Professioneel Chillen'. Het naast elkaar zetten van deze optredens is een leuke bezigheid, daar de drie bands niet veel met elkaar van doen hebben, ware het niet dat ze alledrie Nederhop maken. Toch waren de drie optredens verschrikkelijk verschillend van elkaar en bij geen van de optredens heb ik me niet vermaakt (ze waren dus allemaal ok, tot goed te noemen, op zijn minst vermakelijk).

De ballen die ik zag bij het optreden van Opgezwolle te Utrecht deden de verbazing toeslaan. Het optreden van de Zwolsche Boys (sch zit even in mijn vocabulaire ingebakken, excuses) was denderend, en koorballen, kakkers, hoe je ze ook wilt noemen, hebben zeker ook het recht zich te begeven bij een dope hiphop-show. Dus ik wil deze mensen totaal niet dissen, fokken, op hun teentjes trappen of whatever, maar toch. Het aanzicht van jongemannen, in een blouse (bij voorkeur gestreept en niet in de broek of onder de riem geblouised) met daaroverheen een polo, beiden kledingstukken voorzien van een omhoogstaande kraag en de onderzijde van de blouse zichtbaar hangende onder de onderzijde van de polo uit --de broeken en schoenen wil ik verder niet op in gaan, omdat...ik dat gewoon niet wil—die volledig uit hun plaat staan te gaan op de beukende beatz van Delic en Kubus, met daarover de aggressieve rijms van Stickz en de vrolijke flows van Rico, geeft een beetje een vreemd beeld. Niet slecht, wel grappig, en raar. Als er dan ook nog twee, vlak naast mij staand, een pilletje poppen (heet dat zo?) en in hun hippe kleertjes nog een stapje meer uit hun dak gaan, sja, dan is mijn vooroordeel gewoon compleet. En dat spijt me, voor alle ballen die dit lezen, sorry! Ik ben niet iemand die er normaal vooroordelen op nahoudt, ik haat vooroordelen, alleen jegens mensen met vooroordelen heb ik (doorgaans) vooroordelen. Maar sommige mensen vragen erom, en de koorknapen zijn de mensen die er misschien wel het meest om vragen. Maar wie ben ik om daarover te oordelen? Dus ik laat ze lekker, en dat

doe ik dus.

Ik weet niet goed of ik vrolijk moet zijn, moet balen, of iets ertussenin. Ik werd deze ochtend rond de klok van vijven wakker, en ook echt wakker wakker. Dus piekeren, want opstaan was nog niet aan de orde, daar de treinen niet zo vroeg rijden, en mijn werkdeuren pas na de klok van zevenen opengaan. Dus ik begon minder vrolijk, om vervolgens mijn brein aan te zetten tot nadenken over leuke zaken, en de tv-aanzettend bedacht ik mij dat er nieuws zou zijn over de aardbeving in Sumatra van afgelopen nacht. En ja, de manier waarop men sprak over beperkte schade en vervolgens over enkele tientallen doden…..ik moest de slaap nog uit mijn ogen wrijven, maar dat kwam wel binnen. Na 12 dagen van vrijheid, en schrijven, en niet naar Amsterdam hoeven voor mijn werk is de sleur weer direct ingetreden. Op het moment dat ik mij richting trein begeven heb, voel ik het weer; ik voel de werkdag. Ik voel de arbeid in mij sluipen en ik voel het wachten op de trein.

Ik wil wakker worden in een andere wereld. Waar ik niemand ken, en ooit gekend heb. Waar niemand mij herkent en waar de dingen anders zijn dan ik gewend ben, van hier. Van nu. Gewoon opnieuw, en waarom zo cliché? Omdat sommige cliché's gemaakt zijn voor de waarheid. Dus laat mij morgen ontwaken op die plek, in een ruimte waarvan ik niets begrijp, een soort Cube, maar dan zonder moorddadige ondertoon. Dan ben ik gelukkig....denk ik.
Of ben ik dat nu?

Gedicht aan mezelf:

En zo lach ik dan om mijzelf, ja ik lach mezelf zelfs uit!
Jij waardeloos stuk vreten, voer toch eens iets uit!
Laat je niet steeds vallen van de ene in de andere dip,
das te zielig voor wijze woorden, en kijk nou toch niet zo sip!
Het zelfmedelijdentijdperk is allang ten einde aangekomen,
recht op snotteren voor jezelf niet meer toegestaan, en zo naar dromen,
nou vooruit, de nacht is voor jezelf dan mag je balen wat je wilt,
maar pak je overdag toch bij elkaar, sla niet zomaar steeds op tilt,
bij woorden, bij gedachten, gedraag je nou toch als een man,
al is het slechts een jonge versie, ook ik weet er wel wat van.

En ook al gaat het dagen, weken goed, zo nu en dan, dan komt dat gat,
spring daar dan overheen met gloed, en geniet van wat je bezat en had,
en bezit en hebt, en hoe je leeft en gaat en door de dagen treedt,
want zo weet je steeds te overleven en ook al heb je het niet breed,
in je hoofd heb je geluk, en dat is een waardevoller goed,
neem dat met volle teugen tot je, doe je eraan tegoed, en ga met volle moed,
op naar de dag van morgen, op naar de week van later,
de maanden verstrijken en van de vriendschap komt geen kater!
Dus wederom zeg ik tot mijzelf, wees tevreden en zeer dankbaar,
Je hebt een leven en vriendschappen, zelfs met haar,
je gedraagt je zowaar als was je een mens.
lekker praten, lachen huilen, niet meer zoekende naar die grens!

Muziek:

De ontembare kracht van muziek werd mij deze dag weer eens getoond. De dag die startte met een veel te vroeg openen van de luiken na een veel te laat tijdstip kiezen deze te sluiten de voorafgaande nacht, beloofde voor mij niet veel goeds. Ik had geen vrolijk gevoel zoals de afgelopen dagen wel het geval geweest is. Ik kreeg geen blije buik door te rijden in de zon met mijn door mijn autoradio uitgespuwde muziek -volume op stand hoogst- , arm uit het raampje hangend en peukie in mijn vrije hand. Eenmaal thuis overviel mij geen rust, geen genot van een vrije dag te mogen genieten, geen inspiratie om te gaan schrijven terwijl de tijd daar wel voor gereserveerd was. Al mijn vrije tijd is gereserveerd voor schrijven! Nee, een onweersbui hing op het randje van uitbarsten, en de zon verdween ook nog eens op het moment dat mijn luie stoel naar buitengesjouwd was door mij, met veel moeite, en ik mij gesettled had met een dubbeldrank, en wederom een sigaretje, mijn boek in geprinte versie om deze na te kijken en te verbeteren op schoot en Guns 'n Roses live in Tokyo – DVD 1 nog niet heel hard aan. Er begon een gevoel van waanzinnig geluk, maar nog niet op haar hoogtepunt (welke ik slechts zelden bereik, gelukkig). Ik bleef zo lang als de wind toestond buiten zitten, maar de blaadjes begonnen nu toch echt te wapperen, en het werd koud, dus vloekend weer naar binnen met de uit z'n voegen gescheurde leren, heerlijke, luie stoel. Shit!, maar goed, niet getreurd, zet de dvd een stuk harder bij 'Double Talkin' Jive, Mutherfucker!' en begeef mij naar de rustruimte om daar zittend mijn zonden te overpeinzen, te genieten van Axl's -toen nog wel- overtuigende en monsterlijk fantastisch klinkende stem, boosheid, woeste uithalen en Slash z'n solo van een kleine zes minuten die in het nummer verwerkt is. Na een minuutje of wat stap ik van het toilet en begrijp ik muziek weer eens, en dat gebeurt gelukkig wel vaak. De reden van het maken van mooie klanken. De drijfveer om telkens weer de juiste plaat te zoeken om op te zetten op het juiste moment. Het feit dat geluid gaat waar licht niet komen kan. Ik snap de Guns 'n Roses van weleer, ik snap mijn vrije dag, ik weet dat ik dit voor mijzelf moet noteren, muziek is leven! De glimlach kwam als was hij nooit weggeweest weer retour op mijn gezicht. En al blijven zorgen in mijn hoofd, om zaken die ik niet uit de doeken doe, daar deze niet bedoeld zijn om uit te schrijven voor een ieder, en te meer omdat het niet aan mij is over die dingen te spreken en schrijven, omdat het mij slechts zijdelings aangaat. (Gilby Clarke mag een solo spelen, voorafgaand aan

het nummer ‘Wild Horses’ van de Stones dat ze coveren tijdens het genoemde concert........ik droom bijna). Maar de zorgen terzijde, niet echt, want daar ben ik teveel piekeraar voor, gaat het nu weer een uurtje goed met mij. Blij met gister, blij met zaterdag en vrijdag. Zin in volgende maand (in z’n geheel) en tevreden met wat ik doe! Na de DVD kijk ik wel weer hoe ik ervoor sta.......

Na inspiratie opdoen komt dan het volgende:

Zonder reden en besef zonder mee te nemen lef en dwarsheid, zonder het te weten, en met geen overtuiging, zonder levensmoeheid, geen stoere man, geen gezeik meer. Zonder enige stop, halt, remming, vertraging, treurnis. Neem mijn dagen in, adem de uren uit, laat varen wat niet kan, geef geen fuck om jou, geen fuck om jou, geen fuck om mij! Laat me! Pretentieus gewauwel? Zeker maat, geen ondermaats maar zonder maat, gewoon geschreven zoals bedoeld. Ik hoef niets, wil teveel, moet niks, onderneem wisseld, veel, weinig, redelijk. Veiligheidshalve bouwde ik een buffer in, een filter voor elke zin, zodat ik niet concreet datgene uit wat zich in mijn hoofd bevindt. De dagen die lopen op mij voor, althans zo voelt het, ze zetten lopend stappen als ik zou zetten als ik rende.

En o ja, De paus is dood! Ik mag daar geen grapjes over maken, want die zijn al teveel gemaakt. Ik vind dat hij er zelf om gevraagd heeft, en ik heb veel gelachen de laatste dagen; om, over en tegen de paus! Ik ga nu zeker naar de hel, loop ik hem tenminste niet tegen het lijf, en zo heeft ieder nadeel weer een voordeel (Ik stel voor: Cruijf goes for Paus(schap))!

Ge

Niet

Soort dagboek, met terugwerkende kracht (dus achterstevoren en niet per dag)

1 juni 2005

De bui van gister is goddank alweer voorbij. Als je optimist bent vinden mensen om je heen het vreemd als je gaat lopen chagrijnen. Maar goed ook, beter te boek te staan als optimist dan als chagrijn (Daan! ☺, maar Daan gaat beter, want Daan heeft een Baan, en dat rijmt dan weer). Maar vandaag met goede moed aangevangen, en geen spoor van slechte zaken (zelfs mijn horoscoop liet mij lezen: ‘Je bent vandaag uitermate optimistisch, en dat is maar goed ook!’ weet niet waarom ik m’n horoscoop lees, maar ik lees de metro & Spits veelal van begin tot eind, dus die nonsens ook.
Nu koffie, ff piesen, en dan werken! Wilde eigenlijk alleen ff laten weten dat ik weer vrolijk ben.

Wie weet later vandaag nog meer onzin

31 mei 2005

maar vandaag even niet. het zit niet zo mee. ik heb het niet naar mijn zin. ik zit ongelooflijk niet lekker in mijn vel. voel me onprettig om eens iets zacht uit te drukken. geen externe aanwijsbare redenen voor het gevoel van treurnis en angst, voor boosheid en niets weten. maar wel steeds dat gevoel. vandaag. vandaag. vandaag. maar ik weet het ook niet net zo min als jij en net zo min als zij en hij en zij in algemene zin. en het lastige moeilijke vervelende is; was er iets gebeurd had iets zich ook maar voorgevallen was er reden aan te wijzen of zelfs meer dan dat, had ik kunnen schreeuwen schelden godverdomme nog aan toe! maar er is niets, niets anders dan gister of vorig jaar behalve dan wat dingetjes, ja dat dan weer wel. je doet er niets aan een mens is slechts water met vel eromheengevouwen en dan nog een beetje vlees. het zal allemaal wel weer loslopen nadat het op haar pootjes terechtgekomen is.

hoop

31 mei 2005

Verbazing

Ik zag zaterdagavond in redelijk benevelde toestand het volgende. Een reus -van dik boven de 2 meter lang, en wie weet, net zo breed en met een bakkus als de beroemde Jaws uit verschillende James Bond films- vocht in een K1 gevecht (of andersoortige ringvechtsport, is niet mijn specialiteit) tegen een iel, klein kereltje van rond de 1 meter 60, dun en eruitziend als ninja-vechter. Onwerkelijk zou ik zeggen; echt vreemd. De grote won, helaas, want hoe je het ook wendt of keert, men blijft in zo'n geval altijd voor de kleine, underdog, waarschijnlijke verliezer. Dit schouwspel werd gezien door mij, en 9 vrienden (andersom dus), in een gehuurde villa in Makkum (Friesland). Daar hebben wij een kort weekend (ik iets langer) van vrijdagnacht tot en met zondagmiddag (Frank, Niek en ik tot en met maandagochtend) vertoefd, en in het geheel niet naar teleurstelling. Het weekend startte met een optreden van Scylla in Hoogwoud, waar de een vrolijker van werd dan de ander; maar het was niet anders. Na deze show nog de show van Fusk afgewacht met z'n allen, en onderweg naar Makkum; in karavaan. De vrijdagavond/nacht was er één van lang hangen, muziekjes checken, x-boxen, biertjes drinken, (anderen jointjes roken) en rond de klok van 6 pas aftaaien (Frank en ik in elk geval). Zaterdag opgestaan, gaan varen met Danny, Daniel en Ramon, lachen, Duiters fokken (Nederlanders ook, zelfs Friezen). Echt fantastisch weer, zeer gelachen en daarna voetballen met de gehele groep (Dat zijn dus: Ramon, Bart, Yuri, Niek, Daniel, Wouter, Frank, Danny, Ben en Lars). Mijn stuitje mocht het ontgelden, maar doorgaan was de trend ☺, was leuk! Daarna nog even gelummeld met een stel, waarbij de manier van de lummel uitdagen belangrijker werd dan het spelletje zelf, dit hield ik vol tot ik een knieblessure opliep, die tot op de dag van vandaag helaas niet minder wordt. Over met de sportpret voor mij, nou ja, dan maar wat lezen en eten halen, en 's avonds stappen met z'n achten. De diehard stappers, vonden de minderdiehard stappers niet geheel geslaagd als stappartners, maar ik (als niet-diehard stapper) heb me desondanks meer dan zeer goed vermaakt in Bolswaard. De terugreis was schandalig, maar lachen (voor zover ik het me kan herinneren).

Zondag gewandeld over de boulevard en het strand met Daan, ff potje

getafeltennist, lekker geluncht en gekeken en weer terug naar de villa waar de meesten al klaar waren voor vertrek. Om half vijf was iedereen ook daadwerkelijk weg en hebben Frank, Niek en ik ff Chinees gehaald, gegeten en voetbal gekeken om daarna een rustig tv-avondje tegemoet te treden. Maandag nog het één en ander opgeruimd en weer naar huis.

Mooi weekend!

16 mei 2005

weekend geweest

Weer een mooi weekend achter de rug, lekker showtje gekickt in Hoofddorp (weliswaar vooral voor onszelf, daar het voltallige publiek niet veel meer mensen telden dan onze band rijk is, maar goed) en daarna wezen stappen met Wout en Daan (en vele anderen). 's Nachts ontdekt dat je aldi-diepvries-schnitzels prima kunt frituren en wonder boven wonder katerloos mijn zaterdag ingegaan. Zaterdag was een dag van; ik wil niets doen en toch de stad in, dvd-speler gekocht, wat opgeruimd, boodschappen gedaan, gekookt, geschreven, gegeten, en gedouched. Later op de avond zouden Defact en Luc langskomen, maar ze konden helaas niet. Toen mocht ik mee naar een feestje bij Maarten en z'n vriendin, en dat was bar gezellig! De bar kwam deze avond tweemaal voor daar we rond de klok van 2'en ons gezamenlijk (een groepje van zo'n 15 mensen) richting de Graffiti begaven om daar gezellig door te feesten. Gelukt! Goede avond, goede nacht, geslapen op de bank na het eten van wederom een schnitzel en deze nacht nog wat patat en het aanschouwen van zo'n 3 afleveringen van that 70's show. Vandaag weer mogen opnemen! En daarna de radioshow, met z'n vijven deze keer, Niek en Danny waren er beiden ook bij deze keer, en dat was gezellig!

En nu weer lekker een verhaaltje schrijven met
Leyla

Laterz en pitze voor de mensen die wel verstandig
zijn en een beetje normale tijd naar bed zijn
getogen.

Lars

12 mei 2005

In slechts enkele dagen alweer een stuk of 7 films gekeken, waaronder Woodsman, Kalifornia, The Machinist (El Maquinista), Body Count, Twisted, National Treasure en de rest ben ik vergeten. Ik heb van die periodes in mijn leven waarin ik achter elkaar films kijk. Zo ook periodes dat er veel cabaret doorheen gaat (ene oor en oog in en niet zo snel de andere uit). En uiteraard muziek, maar daar staan geen periodes voor! (24/7)
Verder heb ik voor de ik-weet-niet-hoeveelste keer mijn boek geprint en ben ik wéér aan het verbeteren, wat een K U T-werk is dat toch, ik raak GVD uitgekeken op het lezen van mijn boek, dat is geen goede zaak nog voor het uitbrengen ervan. Maar goed, it has to be done! Morgen optreden in Hoofddorp met Engel, en Dj's Ray-Man en Fopma op de draaitafels!. Vanavond trachten naar Jack Johnson te gaan, als er kaarten bij de last minute ticketshop zijn!
Gister cd's gekocht, video's (ja van die ouderwetse!) een dvd gekocht en één besteld (niet voor mijzelf, maar wel besteld en is vandaag onderweg gegaan naar de persoon voor wie die besteld is). Ik krijg mijn telefoonrekening maar niet binnen, vol spanning klopt mijn hart (en dat was koffie bakje numero 6).
Nu aan het werk, nadat ik mij had verslapen door mijn verdomd goede bed, en een niet al te vroeg tijdstip van betreden ervan. Maar lekker geslapen; dat zeker, alleen wordt dan de dag zo lang en laat alvorens te stoppen met werken. Helaas, maar eigen schuld.
Zo, jullie ook weer op de hoogte van de dagen van >Face.
Wees hartelijk, doch met serieuze ondertoon, gegroet

Loze zinnen:
Niet in staat om te haten was ik dat maar wel,
word zelden boos, zie het grootste deel van mijn
leven als een spel, welke serieus genomen dient te
worden, want zoals voetbal is elk spel een oorlog.
Leven is geen uitzondering daarop.

10 mei 2005

10 mei is ook maar een dag

De serie Tilt weerhield mij er afgelopen nacht van de slaap te vatten, toch nog redelijk fris en fruitig werden de luiken geopend deze morgen omstreeks zes uren in de ochtend na een kleine vier uur van niet-wakker te zijn geweest in mijn afgelopen vrijdag, zaterdag of zondag gebouwde bed (ben even de dag vergeten…., maar gezien mijn vorige weblog-entrie moet het vrijdag geweest zijn:-). Wat een heerlijkheid om weer eens uit te rusten tijdens nachtrust genieten. Al jaren hou ik vol, ik slaap prima op een slaapbank die slechts geconstrueerd is voor af en toe een logé, en dus om zo nu en dan eens op te slapen. Ik deed het andersom,
ik sliep zo nu en dan op een bed (een echte, dus het bed dat nu mijn kamer siert) en verder altijd op een bank, de slaapbank als bed dan wel de bank thuis of bij mijn ouders. Nu blijkt al na slechts een aantal nachten, en niet eens lange nachten, van slapen op hét bed dat ik meer uitgerust ben dan voorheen. 'It's a miracle!!' Dussss, dan weet je dat ook weer van mij. Verder ben ik sinds de laatste weblog (freak!) naar de O.P. geweest zaterdag, dat was lachen, dope show, lekker aangeschoten, top-avond! En hebben we (Ray & moi) zondag bij Scylla-Radio de show van vorige week, met Casto & Jason, weten te redden van de computer van Radio Enkhuizen. Dus dat was dope! Yuri kwam weer eens draaien een uurtje, dat was ook gezellig, daar ie al enkele maanden niet meer bij Scylla-Radio was geweest.
Gister de rest van mijn kamer verbouwd, omdat na het plaatsen van de nieuwe bedstede de ruimte om bewegingen te maken (laat staan onverwachte) tot nihil was geslonken. Ook wel leuk, om na een jaar of wat ineens ander haar te hebben (nou ja, hetzelfde haar, maar dan slechts 1/8 van wat ik had), een ander bed, een ander uitzicht wanneer ik achter mijn pc plaatsneem, een andere indeling van mijn cd-kasten en een andere hoek om naar mijn tv en beeldscherm te kijken vanuit mijn bed.

Verder fijne msn-gesprekken gevoerd met vele mensen. Voor een hele korte samenvatting van mijn gesprek met STW; zie mijn vorige weblog-item. Dat soort onderwerpen komt bij mij voorbij, als je een msn-gesprek aandurft.

Na vijf dagen van arbeidsloosheid is de dagelijkse sleur van:

opstaan,
naar mijn werk gaan,
werken, arbeid gedaan,
dan weer op huis aan,
boodschapjes doen en de ovenwanten aan,
zodat het eten rap op tafel komt te staan;
we zetten de televisie en x-box aan,
om domme series (lachen wel te verstaan!)
aan
te hebben staan,
tot ik naar bed toe wil gaan,
om vervolgens morgen weer op tijd onder de douche
te staan
trek een broek en trui aan,
naar de trein; ét voila! Daar is weer mijn
wereldbaan!

Hartelijke groet
Lars

7 mei 2005

(eer)gister

Ik neem aan dat gisteren leuk was, ja het was leuk. En zo ook eergister. Laat ik daarmee beginnen.

Eergister was Burgpop, in Hoogkarspel. En ondanks het niet overweldigend mooie weer, was deze editie wederom een groot succes. Veel oude bekenden gesproken, net iets teveel biertjes gedronken, leuke bands gezien en gehoord. Al met al een zeer geslaagde dag. Alleen had ik in mijn hoofd om te gaan snacken en daarna ergens voetbal te gaan kijken, maar toen was iedereen weg en stond ik in mijn uppie (tussen velen) op het grasveld om mij heen te kijken. Toen zette ik mijn zinnen op chinees eten, alleen wilde niemand mee, dus allenig lekker gewokt, 4 borden gegeten en toen kwam de nuchterheid weer terug. Nee, ik had nooit verwacht dat ik dat zou doen, alleen uit eten, maar dronkenschap neemt nogal wat gene weg.

Toen gister, ik zou met Daniel naar Manifesto, en uiteindelijk gingen we met Danny, Ramon, Wouter en Daniel en ik dus. Er was een festival met als onverwachte hoogtepunten 16Down en een maffe stunt-cabaret-grappige Engelsman. Daarna nog mimezine waarvan ik helaas slechts 3 nummers heb gezien, maar dat klonk erg indrukwekkend. En op zich jammer dat het publiek niet in grote getale aanwezig was, en dat de bij elkaar opgetelde leeftijd van het 'under 16' deel van het publiek nog geen honderd zou halen....maar goed, ik heb me vermaakt. Rond half twaalf thuis gekomen, de chauffeur wilde weg, en de chauffeurs wil is wet. En dit zonder enige vorm van ondertoon, want als ik 'bob', geldt dezelfde regel. Daarna nog rond enen naar het Kroegie getogen en daar met bekenden gebabbeld, leuk, gezellig, de zhizzle en hertog jan in de aanbieding.
Vannacht mijn eerste nacht geslapen in het bed dat al sinds jaar en dag bij mijn ouders stond, en sedert gisteren eindelijk naar mijn eigen huisje is verplaatst en neergezet. Ik lag er dan weliswaar pas rond kwart voor acht 's morgens in, maar toch een goede 4 uur gemaakt in mijn heerlijke tweepersoons (anderhalf, maar twee klinkt groter) beddiebed! Wat een genot.
En nu naar Relax, later deze avond naar Casto, Jason en de O.P. en vannacht....we zullen zien wat gebeuren gaat.

Lars

4 mei 2005

vandaag

De dagen die geweest zijn brachten niets dan shit, niets dan mooie momenten, niets dan van alles wel wat. Ze waren gevuld met fijne uren en depressies zodat ik in zak en as zat. Maar als gaf ik geen ene fuck loop ik met mijn kin omhoog en ogen richting de lucht. De koele lucht. En denk ik dan aan jou, denk ik aan vroeger met weemoed terug, en met geluk in mijn hart. Maar denk ik aan pijn, dan denk ik tevens dat die slechts bestaan kan wanneer deze gepaard gaat met geven om elkaar. Denk ik aan nu, peins en pieker ik de dagen vol en lach ik tot ik val, treur ik tot ik slaap. Een dag kan verkeren, nee een uur en een minuut, één tel

is al voldoende voor verkeerd! Maar één seconde kan je ook maken, je geluk geven schenken doen beseffen; ik ben besta en leef, en voel ruik kan nemen en kan geven!
Goddank ken ook ik dat gevoel en schommelt mijn humeur de laatste tijd tussen de verschillende gemoedstoestanden. Dat is in het geheel niet vervelend, of zo vond ikzelf tenminste. Ook belangrijk.

Mijn dag? Vandaag? Opstaan, werken, voetbal kijken bij Daan, slapen, bijslapen voor de afgelopen dagen, voorslapen voor komende donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag! Beetje chatten, beetje eten, beetje dweilen, beetje opruimen. Drukke dag met een rustig randje.

Gegroet, met een bescheiden glimlach,
Lars

3 mei 2005

Zhizzle

Je weet het van te voren: van feesten komt brak zijn, en hoewel vooraf altijd makkelijk, snel en zeker-wetend gezegd wordt, dat heb ik ervoor over, én bij nacht een man.....
Maar nu is het dinsdag en mijn feestgedruis begon (zie weblog gister) afgelopen donderdag, en gisternacht kwam ik rond de klok van enen des nachts bij mijn ouders thuis aan om ongelooflijk te gaan slapen (was het slechts 5 uurtjes, maar toch). Inmiddels op het werk beland en compleet in een waas van afwezigheid zit ik mijn dag door te komen. Zo brak als was ik 3 dagen naar Lowlands geweest, dat is een vergelijkbaar gevoel. De alcohol die de afgelopen 4 dagen (gister reed ik naar Hilversum, dus heerlijk nuchter gebleven!) door mijn lichaam is gevloeid is op alle mogelijke wijzen uitwegen aan het zoeken; o.a. uit mijn poriën :-) en gezien de reacties van medepassagiers in de trein deze ochtend vroeg gelukte dat geheel naar wens.Conclusie: Het is te gek om veel te doen te hebben, zeker aan leuke feestelijke bezigheden. Maar plan het een beetje handig in en geen 5 dagen/nachten achtereen. Daar ben je nooit jong genoeg voor! Nu heb ik gelukkig voor donderdag en vrijdag en zaterdag ook alweer grootse plannen gemaakt, dus dat is lekker!
Lars

2 mei 2005

wiekent

Na een zwaar, heftig, leuk, geweldig, vermoeiend en aangenaam weekend begint weer een 'normale' week. Alle in mijn eerdere weblog beschreven zaken inderdaad uitgevoerd de afgelopen dagen, en de ene activiteit was nog leuker dan de ander! Donderdag met Jan door Nederland gereden, met Daniel naar Amsterdam geweest, en met Sandra naar het Kroegie. Vrijdag met Wouter, Daniel en anderen naar de Graffiti geweest, zaterdag koninginnedag, met de hele dag op pad en 's avonds tot 's nachts in 'De Tent' bij de Engel! Gister was het tijd voor opnames met Casto & Jason, om het weekend als zodanig af te sluiten met een optreden van deze twee genoemde en beroemde rappers bij Scylla-Radio.Damnz, wat een weekend en vanavond mag ik nog naar Kink (mits ik mijn accu weer een beetje aan de praat krijg :-)

27 april 2005

4 uur!!!

weekend vanaf woensdagmiddag, wist niet wat me overkwam. Was het niet dat ik wakker was sedert vier uur deze ochtend. Niet vervelend wakker, begrijp me niet verkeerd, ik heb geschreven, wat gekeken, koffie gedronken en gefantaseerd. Nu 5 dagen vrij, 2 dagen werken, vijf dagen vrij, mijn leven lijkt een feest; en is het ook! Heb het druk als de tyfus, gelukkig, drukker dan mijn hoofd aankan. Druk met werk, maar dus niet zó druk, druk met dingen regelen voor de band, dat is wel druk! En druk met zorgen dat ik lol heb, zoveel ik kan en zo goedkoop als mogelijk (you cheap Bastard!). Zo leuk mogelijk wandel ik door het leven. Daarbij ben ik druk met mijn boek, mijn boek, mijn boek! Druk met mannenweekend, maar niet zó druk. Druk met peinzen en denken over wat allemaal verandert, veranderd is, nog veranderen zal. Denken aan mensen die ik tijden niet zag (en één daarvan; Channa, gister ineens weer wel na een halfjaar, maakt je dag goed). Verhuizende vrienden, vrienden met plannen om te gaan verhuizen, zus die bijna afgestudeerd is, msn-lijst dusdanig vergroten dat ik altijd aangesproken wordt bij aanzetten ervan. Ik ben druk met mijn muziekverzameling vergroten, nog meer vergroten,

en dat via alle mogelijke, moeilijke ingewikkelde paden die te bewandelen zijn. Druk, met plannen en onthouden wat allemaal te doen deze komende maand (30 april koninginnedag, 2 mei naar Kink FM, 5 mei naar Burgpop & Bevrijdingsfestival Haarlem, 13 mei optreden, (16 mei misschien weer naar Kink FM) 19 mei (mijn eerste)Workshop Hiphop geven met Defact bij Linda, 21 mei naar Denemarken, 27 mei optreden, 27 mei 's avonds een weekend weg en 1 juni is Ramon jarig!). Zo, pas tien voor half zes, en de tweede bak Senseo is in de maag terechtgekomen, ik ga voor de drie deze ochtend mede omdat ik geen klein geld heb voor Kioskkoffie). -Onze Senseo is gepimped!! Dankzij Silvia, vette zhizzle, we kunnen nu 10 kopjes achter elkaar zetten!-
Mike Doughty is voor een ieder een aanrader om te gaan kopen, downloaden, of op een andere wijze te vergaren. Hij is de zanger van Soul Coughing (tip 2) en zingt erg mooi, rustig, bezwerend en meer. Ik ga er meteen even een cd'tje van branden! Zo!Om 6:36 uur zal ik de trein nemen, daarvoor moet ik nog cd's pakken om mee te nemen in de trein, mijn drankjes opdrinken (zegge sap en koffie), deze weblog plaatsen, en tanden poetsen.
Dus, dat te doen zeg ik gedag, ik schrijf schnell
wieder mehr!

Lars

24 april 2005

Pyromania el casa

Soms is Lars een lul, of in elk geval niet zo slim. En dat schrijvend over mijzelf zal ik u van enige verklaring voorzien.
Gisteren na een zeer gezellig samenzijn bij Niek thuis met Bart en Ramon en bier ging Lars met hen op pad naar R17 alwaar Yes-R een optreden zou verzorgen rond de klok van half één. Zelden zag men Lars meer in zijn element dan daar. Niet om het één of ander, maar door de passiviteit van de rest van de mensen (bijna allemaal dan) kwam er een soort anti-gevoel naar boven waardoor een constant dansen en bier drinken door Lars het gevolg was. Lars vermaakte zich prima, ondanks het feit dat de optredens (Opposites, Yes-R en nog een band) niet je-van-hét waren. Na de bar gezellige avond begon tezamen met Ramon

en Kim een lastige, doch leuke en gezellige trip naar het huis van de ouders van Lars, en daar aangekomen deed ie zich tegoed aan een film en wat chips. Een biertje en toen....toen.Meneer dacht, laat ik eens kijken of er iets warms te eten is in dit pand. Zoals bekend, wekt alcohol een eetlust op die gestild dient te worden door wat er ook vindbaar is. En de keuze die gemaakt werd, waren slakken. Je krijgt trek in de vreemdste dingen, en slakken zijn nogal lekker! Deze beestjes dienden een minuut of 10 in een oven, voorverwarmd op 220 graden, verhit te worden. Zo gezegd zo gediggiedaan. De slakken gingen het oventje in, en nu nog even 10 minuten wakkerblijven....of niet. En de ochtend van wakkerworden op de bank begon al om een uurtje of 8, Lars spurtte naar boven om in bed nog enkele minuten slaap te vatten. Pas na het ontwaken in bed rond de klok van half negen drong het besef door dat iets die nacht niet geheel was gegaan zoals gewenst, en naar beneden wandelend trad een onaangename geur van verbrand voer Lars tegemoet. K U T!! Toen werd gezien dat schijnbaar tijdens de nacht één der, of beide, ouders al ontdekt hadden dat de slakken niet meer geheel in hun originele, laat staan de bedoelde staat verkeerden en ze hadden ze dus al uit de oven gehaald. Later bleek dat rond half vijf geweest te zijn toen de vader des huizes besloot zich richting bed te begeven en de geur van de slakken rook. Samen met de moeder des huizes heeft ie nog getracht Lars te doen ontwaken, maar tevergeefs. Een gevoel van 15 of 16 herfsten jong zijn overviel de domme jongeman, hoe kon ie zo stom zijn? Godverdomme bijna het huis afgebrand, omdat honger en dronkenschap hem niet in staat stelden de benodigde tien minuten wakker te blijven. Ernstige boosheid bij de ouders was terecht geweest, maar nu wil het geval dat zij té cool zijn! Geen kwade blikken, gewoon erom lachen en doorgaan, en even inpeperen hoe ie zo stom had kunnen zijn? Zoiets zal niet snel nog eens geschieden. De vrijdagnacht van Lars.

Op de koop toe werd bij Kopspijkers deze avond uitgebreide uitleg gegeven over de geslachtsdaad der slakken. Symbolischer kon haast niet!

22 april 2005

Just Chillin 21 april in het Kroegie

Gister naar het Kroegie om Met Defact en Defffulous Flows een track mee te doen. Altijd leuk en een eer als je als gastrapper mee mag doen bij iemands show! Eerst gingen we even naar Coffeeshop de Grashaven om daar ff te hangen. Zonder te blowen was het toch gezellig. Lekker een paar potjes gepooled en na het eerste dramatische potje leek ik het ineens te kunnen (maar weinig is minder waar hoor), waarschijnlijk door de THC-dampen.. Toch maakte ik per ongeluk een paar leuke puntjes, en wist elke keer te verliezen door zwart erin te stoten (zo hoort het ook!). Daarna bij Swaf wat biertjes gedronken, muziek geluisterd en chill zitten ouwehoeren.
Op naar het Kroegie, leuke sfeer, lekker vol, al een aardig aantal gerstenatjes naar binnen laten sijpelen en wachten op het startschot dat gegeven zou worden voor de optredens. Tussendoor werd ik nog ff aan de tand gevoeld over nederhop, door één van de Sucker Mc's (dat was mijn tweede 'interview' voor een studie in twee dagen!). De Sucker Mc's zijn lachen! Om een uur of kwart over elf begon het eerste optreden voor zover ik mij kan herinneren, en Engel startte met een dope kort showtje met zijn welbekende flows, beats van SBC, Darin (DAC) en Snelle Jelle, vette zhizzle! Toen begon Defffulous Flows, met als bonus Lady Mc die voor het eerst als backup-mc optrad (Propz! Ging goed!). Ze begonnen denderend, met snelle hakkende flows, tussendoor kwam Buddha Bless ze aansterken met de feauturing op de track 'Doodstraf', en daarna nog een rustiger nummer en toen mocht ik het podium alweer betreden. We hadden de track, 'Tijd Verlost Verleden' al eens eerder live geprobeerd, en toen wist ondergetekende het nummer volledig te vernachelen (nog steeds excuses!). Voor deze keer had ik geoefend, alleen, en samen met Defact, dus het moest en zou lukken, en het wonder geschiedde! Lars (>Face) kende zijn tekst, Yeah! Na een, uiteraard volledig terecht, doch onverwacht, daverend applaus, een staande ovatie, rijen mensen langslopen om handtekeningen uit te delen en de paparazzi van me afgeschopt te hebben kon Buddha Bless het podium eindelijk betreden (hij stond er eigenlijk nog gewoon op, maar goed), en die spitte er stevig op los. Altijd leuk om te zien hoe ie in zijn lyrics mensen afmaakt en boos is, maar ondertussen met een glimlach van oor tot oor het publiek inkijkt. Klonk goed, leuke draai aan de avond, een Engelstalige MC erbij, en dan

niet zomaar één. Na Buddha Bless werd er nog een open mic gehouden waar ik zelfs aan mee heb gedaan (dat doet ie anders nooit hoor!). En om een uurtje of kwart voor 2 á 2 uur droop ik af richting huis, om voldaan op de bank in slaap te sukkelen tijdens het kijken van Law & Order Trial by Justice, en na het versnaperen van een hele pizza 3 kazen! Om 8 uur wakker! Opruimen, afwassen, boodschappen doen, zuster naar het station brengen, en vanavond weer een kroeg in.....Whaha

Daarnaast kan ik mijn boek inmiddels wel als bijna af beschouwen. Nog enkele maanden en ik zal er alles aan doen het werkje uit te brengen! Donaties, en bestellingen vooraf zijn van harte welkom.

En deze twee zinnen wilde ik jullie nog even
meegeven: Dus gegroet, laterz, >Face is weer weg

Als je eenmaal hebt gepoetst proef je niet meer je tanden!

selectief piekeren kan levens redden!

21 april 2005

al bijna weer weekend

De koude overvalt mijn lichaam terwijl de zon al de gehele ochtend schijnt. Binnen is het kil, en ik zweet evengoed. Van de koffie en bijna weekend! Vanavond showtje kicken met Defact! In het Kroegie, zin in, veel zin in zelfs. Een aantal optredens met Scylla staan. Wordt een dope jaar dit jaar! Écht! Geloof mij. En als je me niet gelooft, dan niet.
Mijn week is voorbijgevlogen, mijn werkweek dan dus. Er is een Duitse Paus die in de hitlerjugend heeft gezeten (daar weliswaar uit gedeserteerd is…maar toch). PSV won van Feyenoord na penalty's in de halve finale van de Amstelcup. Heb wat films gezien, en 3rd rock from the sun, en off centre (CHAU CHAU CHAU!!!), en 24, en ER serie 11, en CSI en Law & Order CI en SVU en meer. Heb wat gedronken, wat gegeten, een interview mogen geven, wat gewerkt, wat geschreven en gelezen. Muziek gehoord, gekocht, gedownload, en geluisterd. (The decemberists). Nu nog even werken en zodra de dag voorbij is op

kantoor, gaat het weekend van start. Dat is een goeie zaak!

18 april 2005

bad habit

I’ve got this bad habit, it’s called breathing. And I’d like to keep it up!

(gehoord in de serie Tilt!)

16 april 2005

insomniac

Ging ik gisteravond toch slapen voordat ik de stad in zou gaan, op zich verstandig, al doe ik het normaliter nooit. Helaas bleek dat toen ik wakker werd het al te laat was om de stad nog te plezieren met mijn bezoek, dus met een beetje de pest in een film gaan kijken, ‘The Stepfort Wives’ en mwah, het bracht me weer anderhalf uur verder, maar om nou te zeggen dat ik er iets van mee heb gekregen. Neen dus. Daarna kwam Wouter flink dronken thuis en was de klok al gevorderd tot tegen vieren des ochtends. Ik ook maar naar beddiebed, ik hoopte de slaap snel te kunnen vatten, maar dat bleek een ondoenlijke zaak, daar een kater van het gezellig ‘s middags pilzen met Bert zijn intrede al maakte. Dus keek ik een ER aflevering, in de hoop in slaap te vallen, maar nee, dan maar Tilt afl. 2, en daarna aflevering 3, dit alles op mijn computertje. Half zeven gaf mijn telefoon aan, en de vogels hadden dat ook in de gaten. Nu toch maar even proberen nog wat uurtjes rust te scoren, beeldscherm uit, en oogjes toe. En open. En toe. En open. Helaas, het hopen bleek tevergeefs te zijn. En na wat uurtjes van woelen, bed maar uit en de dag vol vertrouwen tegemoet treden.

13 april 2005

heel goed

Ook al kwam er veel gezeik op mijn pad, ik ben nog steeds vrolijk vandaag. En gister was ik dat ook. Het gaat goed, boven verwachting en boven wens. Ik zit lekker in mijn vel, geniet van de leuke zaken en weiger

me door wat dan ook uit het veld te laten slaan! “Wat dan ook” is ruim te lezen, maar niet in de allerruimste zin des woords, want ik kan best een opsomming maken van zaken die me buiten-kijf-staand uit mijn hum zouden brengen. Toch sla ik me nu wonderwel door de dagen heen en daar ben ik tevreden over. Ik bemerk eens te meer dat de geestelijke gesteldheid veel invloed heeft op hoe een mens, ik dus, zich lichamelijk voelt. Ik voelde me sedert maanden het grootste deel van de tijd behoorlijk beroerd (ik zou K*U*T* typen, maar ik heb een alle-leeftijden-affiche aan mijn ‘space’ geplakt waardoor dat waarschijnlijk eruit geknipt zou worden). Ik had voortdurend maagpijn, was ziek, zwak en/of misselijk, leed aan moeheid doordat ik slecht sliep, maar ook door duf worden van niets doen behalve werken en thuis dingen zitten doen, maar nooit de deur uitgaan. Ik genoot al een hele tijd niet écht meer van mijn leven. Nu is dat niet heel verwonderlijk, zwaar op te vatten en uitzonderlijk, want een ieder maakt deze periodes mee in zijn/haar leven, en de redenen zijn soms begrijpelijk, soms worden ze overdreven, soms is het klinkklare onzin, soms…., maar deze periodes maken een mens sterker en bewuster van het bestaan (dat geloof ik dan weer). En er zijn ook zeker weken geweest waarin mijn leven zich veel beter liet verlopen en dan weer weken van treurnis, al met al was het niet de leukste periode in mijn leventje. Ik denk dat ik er nu daadwerkelijk bovenop begin te klimmen, en dat is niet overnacht gegaan, maar een x-aantal weken is het al aan de gang dat het stapje bij beetje beter gaat (met een flinke dip ertussenin!). Inmiddels ben ik bijna op mijn oude positivoniveau gekomen, al is er genoeg, in mijn eigen leven, om me zorgen over te maken. Misschien zou ik dat ook moeten doen, maar ik heb er geen zin in! Nu even niet, even goed voelen, even lachen, uitgaan, feesten, schrijven, met vrienden (en met Linda en mijn zus) hangen, praten, bellen, mailen, msn’en, eten, drinken, lachen, films kijken, basketballen….!! Yeah.

En nu weer werken. Ach, ik kom mijn dag wel door vandaag denk ik.

12 april 2005

dinsdag is als maandag

Op mijn werk verlopen de minuten traag, daar mijn weekend slechts net voorbij is. Kan mijn hoofd nog niet aanzetten tot arbeid, daar een nacht of 3 van te weinig slaap mij tot halfgesloten ogen hebben gedwongen op het moment. En ondanks de reeds 3 sloten naar binnengegoten koffie wil de standby-stand van mijn hoofd nog niet omgezet worden tot ‘ON’. Klik, knop om, en klik, knop weer terug. Ach ja, niet elke dag kan er één zijn van ongelooflijke fitheid, zin om te werken en overenergieke acties uitvoeren. Sommige dagen vervallen in een saaie, sleurvolle, oninteressante aaneenschakeling van uren; noem het een ketting. Maar wat nu lijkt, kan over uren, minuten zelfs al, omslaan naar één der spannendste dagen in mijn geschiedenis.
Nu nog een bak koffie, en later meer interessants over mijn leven, webloggend als een dagboek volkliederend kom ik mijn dagen heus en zeker door.
Lars

11 april 2005

maandag is zondag deel 2

Maandagochtend. Na bij mijn ouders te hebben gecrasht, begeef ik mij deze vrije ochtend weer richting eigen huis in Hoorn. Met 't autootje, brak hoofd en nog geen zin om ook maar iets te doen tuf ik rustig en ongeconcentreerd de provinciale weg over met Switch van Will Smith keihard uit mijn speakers! Thuis, koffie, ff checken wat mijn comp de afgelopen dag en nacht heeft uitgevoerd, nog een koffie. Een peuk, en ik installeer de nieuwe msn. Kom op een profiel, waarvan ik al in geen jaren meer wist dat ik het bezat en dacht, ik wil toch geen fuck doen vandaag, laat ik eens tijd steken in dat profiel en zo gezegd zo gediggiedaan. En zie daar, 54 foto's, een spreuk, en korte info. En nu zelfs zowaar mijn allereerste weblog!! Ik word nog eens computernerd, maar dan alleen en slechts op de momenten dat ik niet bezig ben met zaken die er voor mij meer toe doen.Voor zover mijn maandagochtend welke zich inmiddels volautomatisch bewogen heeft richting de maandagmiddag.
Lars

Bijsluiter bijgevoegde CD:

Bijsluiter bijgevoegde CD:

Geachte lezer,

zoals duidelijk mag zijn geworden uit dit, en mijn vorige boek, ben ik een muzikant (misschien nog meer dan dat ik schrijver ben). Ik heb in de loop van de jaren heel erg veel (vind ik) geschreven als muzikaal bedoelde teksten, experimentele zaken, standaard hiphopteksten, en meer. Ik heb ook nogal veel opgenomen, minder dan ik zou willen, maar evengoed zitten er zaken tussen die nooit uit zullen komen behalve wanneer ik deze zelf op een cd zet en die cd bij mijn boek doe. Dat dus bijdeze.

Er moet bij vermeld worden dat deze nummers absoluut niet gelijk staan aan de kwaliteit die de band Scylla inmiddels bereikt heeft en is dus ook verre van representatief daarvoor. De reden dat ik het toch uit wil brengen is eigenlijk simpel. Wat ik maak, en waar ik enig gevoel bij heb, vind ik het delen waard. Zo ook op muzikaal gebied, en voor een cd die we met Scylla maken sta ik meer dan volledig achter de mening van de band dat de kwaliteit zo goed mogelijk moet zijn. Daarom duurt het ook drie jaar (en langer) om een cd uit te brengen met Scylla, en daar heb ik alle vrede mee. Maar voor mijn eigen ding, een solozaak als een boek, ben ik eerder content met mindere kwaliteit, zeker wetende dat de nummers die ik bijvoeg al in 2001, 2002 en 2003 zijn opgenomen, en gaat het simpelweg om jullie een idee te geven van wat mij toen bezig hield. En nog steeds zijn de zaken niet zo veranderd dat ik er niet achter sta.

De nummers stuk voor stuk:

<u>Antwoord:</u>

Voor de tekstuele versie: zie: 'Reeks aan elkaar-geschreven verhalen en andere geschriften'

Het gedicht antwoord, is een gedicht dat in mijn vorige boek al als gedicht opgenomen is. Ik heb dit geschreven en ben er sindsdien altijd wel redelijk trots op geweest. Dat heb je weleens als je iets doet of schrijft, dat het klikt en klopt en dat je het erg lang nog vasthoudt. Dat heb ik met dit gedicht, en vandaar, na het op schrift al eerder doen verschijnen ervan, nu dan de audio-versie. Ik heb deze ingesproken toen ik het net geschreven had, dus een aantal jaren terug. Dus stem en uitspraak zijn verre van goed, maar het gedicht blijft één van de weinigen waarover ikzelf echt tevreden ben.

Alleenstaande vader:

Leegstaand huis, tuin op de zon,
alleenstaande vader met twee kids op het balkon.
Geruïneerd leven, eenzaam en alleen,
door die vuile teven, wat houdt hem nog op de been?
Geen idee, in de steek gelaten ziel,
maakt hem wee, hij is het vijfde wiel.
Aan de wagen die leven heet,
wat wij zagen in zijn ogen was wreed,
pijn en verdriet smelten zijn hart,
hij wil niet dat jij het ziet maar wacht met smart,
op de uitweg, noem het maar zelfmoord,
suïcide vette pech, het klinkt zo gestoord.
Hij heeft kids dus hij kan het niet,
de wil is wel sterk, maar hij vergiet zijn verdriet,
in drank en maakt er het beste van,
krijgt stank voor dank, dat hij er nog tegen kan.

Dit gedicht is er één die mijn pen ontsnapte zonder dat ikzelf begreep waar het vandaan kwam. Ook deze is alweer van jaren geleden, zelfs uit 1999 te zien aan de datum van het document. Toen was ik dus een jaar of 17, dus voor stem en kwaliteit van spreken geldt hetzelfde als voor Antwoord.

Bij de koersen:

Nieuwjaarsbrand in een overvol café,
veel jonge doden maar iedereen kijkt mee!

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

Vuurwerkramp, mei 2000 Enschede,
18 doden, waarom zegt er niemand NEE!!??

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

In Afrika stapelt men dagelijks de lijken,
maar we zitten liever naar de TV kijken!

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

Godverdomme; wanneer breken toch die dijken?
Ik vrees dat eerst de hele fokking wereld moet bezwijken!

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

Fok die KUTKOERSEN!

>Face 30-08-2001

Dit nummer was een statement geweest mits op tijd uitgebracht. Toch ben ik over dit nummer nog steeds tevreden, ook al zijn de beschreven nieuwsfeiten achterhaald. Ik heb zelfs een deel II geschreven, die nooit opgenomen is, omdat die feiten al achterhaald waren voordat opgenomen kon worden door mij. Maar als bonus bovenop de bonussen volgt hier de tekstuele versie van:
Bij de Koersen II:

11 september aanslag op het WTC,
2000 doden, maar men klaagt ach en wee,

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

Fortuyn wordt doodgeschoten, het is allemaal op TV
maar maakt iemand zich nog druk om van der G, welnee!!

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

In het Midden-Oosten zelfmoordacties bij de Vleet,
maar zaken zoals deze doen ons toch geen reet!!

BIJ DE KOERSEN!! BIJ DE KOERSEN!!

Shit de wereld in de fik en terwijl iedereen 't weet,
berichten kranten over bullshit en recessieleed!

Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Bij de Koersen!

Het was de bedoeling geweest om deel één en twee samen te smeden tot één nummer, maar goed, dat is er nooit van gekomen. Zoals u kunt lezen kan er inmiddels wel een deel drie, vier en vijf aan toegevoegd worden. Dat zal ik naar alle waarschijnlijkheid niet doen. U kunt in elk geval genieten van de unreleased versie van Bij de koersen!

D.U.I.V.E.L. (*Door uitvaren is vechten echt leven*):
(Couplet >Face)

Alle kennis die je opdoet, man, dat kan toch niet voor niets zijn?
Er móet een hoger doel bestaan, een reden voor de pijn!
Ik bedoel niet de hemel, want voor God wil ik niet lijden,
er is zeker nog iets hogers, iets wat niemand kan vermijden.

Al is de dood het einde, waarvoor heb je dan geleefd?
De vraag gesteld door al zo velen,...(maar) ..niemand die een antwoord heeft!
Dat antwoord vinden is het doel van deze fokking tekst,
totdat ik het gevonden heb blijf ik nog gestresst.

Leven voor een ander zou een reden kunnen blijken,
het leven zelf is hard, dus de dood gaat over lijken!
Je leeft je doet je best als iedereen op deze bol,
iets neemt je na je leven. en zuigt zich met je vol.

Is het de duivel? Is het god? Vertel jij het mij maar,
ik vrees dat het onbekend zal blijven, want ik ben klaar.
Ten einde groet ik Satan, Lucifer en alle anderen,
die voor velen de kijk op het leven veranderden!

Dit nummer was dé Scylla-hit toen we hem nog speelden bij optredens en helemaal nadat we de track bij Kink FM hadden laten draaien. We hebben hierover het vaakst mogen horen dat we het uit moesten brengen en het was regelmatig een verzoeknummer bij optredens. Ik sta nog geheel achter mijn tekst. McU en Cru hebben ook een tekst voor dit nummer waarvan ik ook nog steeds erg onder de indruk ben. Dit nummer heeft mij altijd zeer kunnen bekoren. De track kende per couplet een nieuwe beat, en dat concept maakte het nummer zeer gevarieerd om naar te luisteren, met een explosief einde, wat bij optredens steevast net iets teveel tol eiste van ons (vooral Cru had het dan altijd zwaar te verduren), maar was wel een standaard hoogtepunt, voor het publiek (voor zover ik weet) en voor mijn persoontje in elk geval.

De nacht:

’s Nachts kan je de mooiste en compleetste gesprekken voeren met vriend of vriendin. Je kan je studie helemaal goed aanpakken als je tegen de slaap aanschurkt. Als je ogen bijna dichtvallen vertel je diegene waar je al twee jaar hartverzakkingen van krijgt de waarheid; en zo mooi, zo filmisch, het klopt gewoon! Je krijgt ook die reactie die je wilt krijgen, op het moment dat je in slaap valt.
De band, loopt exact zoals je wilt, de cd is af, de T-shirts verkopen en je staat op Lowlands. Alwaar enkele duizenden mensen voor jou naar voren proberen te komen! De slaap is ingetreden.

Kortom; als je in bed ligt is alles perfect, alles compleet doordat je half, dan wel helemaal droomt, en als je wakker wordt kan je niet wachten om alles de komende nacht weer op de rails te kunnen zetten.

……

De nacht

Dit is een tekst die ik, hoe kan het ook anders, ’s nachts heb geschreven. Cru heeft het voorzien van een lekker vaag beatje á la de sprooksprekers. Dit experimentele vind ik erg cool. De track gaat over het feit dat ’s nachts, bij mij toentertijd en nog steeds, alles zo mooi leek en vooral dat alles altijd klopte. In de tijd dat ik het schreef was ik ’s nachts veel (half-)wakker, en leefde ik een leven van veel in de nacht schrijven en computeren waardoor de nacht een goede vriend werd van me. Momenteel ben ik het bijna verleerd om me ’s nachts goed te voelen en mezelf dusdanig tot rust te kunnen laten komen dat ik weer dingen kan bedenken zoals ik het toen deed. Ik kan het me nog wel herinneren, ik dacht over gesprekken en discussies die perfect verliepen. Ik droomde half van het weten wat te zeggen tegen vrouwen (we schrijven begin 2001...) en van alles kloppend met de band. Oftewel, luister de track en bedenk er je eigen wensen bij van een paar jaar geleden, van nu, en denk er eens aan terug als je later weer eens droomt en denkt en maalt terwijl je zou moeten slapen, maar als alles in orde lijkt!

De Schok:
(back-up rap door Cru)

Wil je de schok van je leven, leg je lul in je computer,
zet de stroom dan aan en gooi een zoot water over je toeter.
Dan verzeker ik je dat de stoppen zullen bezwijken,
en dat je vriendin flink op d'r vingers zal kunnen kijken,
van wat je liefdesstaaf na deze yoga verricht,
de seks wordt beter heter, de hele ruimte wordt verlicht,
door de chemische bevloeiïng die je penis nu beheert,
nog geen dag na de ervaring wil je die schok nog een keer!
Maar deze maal zwaarder; gaat je bij je piemel te raden,
wat het effect zal vergroten; waar wil je knots in baden?
Neem een bad gevuld met water tot de rand,
pak de föhn van je moeder en zet je schaamhaar in de brand!
Driedubbele Viagra dus driemaal zoveel gevaar,
je steigeraar die steigert maar dus rijg je haar en komt hijgend klaar.
Maar na wat dagen wil je meer en zij wil meer,
échte stroom; een permanent stijve jongeheer.
Het energiebedrijf is in de buurt, samen op pad,
voor een dubbele ervaring, megastijf en kleddernat.
Maar die lat; die lag te hoog en het hoogtepunt van de dag,
was het verlaten van de aarde met een bokgeile lach!

Dit om het geheel van een beetje luchtig randje te voorzien. Deze tekst en het opgenomen nummer, is uiteraard niet serieus. Een middag van opnemen en heel flauw zijn met zijn allen leidde ertoe dat ik op de eerste zin kwam. Dit werd een couplet en meligheid hield aan tijdens het opnemen van de track samen met Cru. Het heeft een vrij hoog Wigger&Wannabe gehalte, maar ondanks dat vind ik het een leuke tekst en kijk ik met lol terug op die periode (tekst geschreven in maart of april 2002).

Ja, dat was lachen!

Ik:

zie voor tekst, boek pagina 38/39 (voorlopig dan, als het nog verandert en ik vergeet om hier de paginanummers te verbeteren, zoek dan maar eventjes in het boek naar een *Italic (zo cursief dus)* gedrukte tekst die de volgende titel draagt: *Ik: (snelachterelkaarzonderkomma'sendergelijkegerapt)*).

Deze track schreef ik in een periode van intens studeren en mezelf ontdekken –oei hoe cliché?! excuses daarvoor–, maar hoe cliché het ook mag zijn, het was wel zo. Ik besefte me vaak dat ik niet Lars was die gewoon Lars was. Ik begon te begrijpen dat ik op het ene moment en voor de ene persoon een geheel andere Lars was dan op het volgende moment en door een ander iemand gezien. Niet dat ik ermee wil zeggen dat ik mezelf niet ben, wanneer dan ook, want ik tracht op alle momenten en voor iedereen die ik tegenkom mezelf te zijn en te blijven. Maar dit betekent niet dat ik in elke omgeving mij hetzelfde gedraag, zo merkte ik dat ik op de universiteit heel erg in mezelf keerde en weinig sprak met andere studenten, daarentegen was ik dezelfde avond nog in de supermarkt aan het werk, alwaar ik samen met Niek en Ramon met iedereen aan het geinen, babbelen, lachen en sommige mensen aan het fokken was. En zo ook de rest van de voorbeelden in de track, en vele andere identiteiten zouden volgen in mijn verdere leven en dat gevoel en het besef houdt aan en versterkt zelfs op sommige momenten naarmate ik ouder wordt.

Genetische manipulatie:

Genetische manipulatie zegt jou misschien niet veel,
Maar kijk eens om je heen het vormt echt een fokking deel,
Van ons leven eten bestaan en gebruikersvoorwerpen,
Tevens geeft het ons weer veel meer onderwerpen,
Om over te schrijven, maar je wou mijn mening weten,
Ik vind dat je een aantal dingen nooit moet vergeten.
Zoals MCU al zei; verloochen nooit je afkomst,
Al vind ik het tegen ziektes echt een hele goeie vondst.
Maar pas op met het aanpassen van persoonseigenschappen,
DNA van ieder mens bewaren, nou moet je echt wel kappen!
Ook met nano-technieken voor levensjaren verlengen,
Mag je toch hopen dat krengen dat niet brengen,
Om nog veel ouder te worden, neem als voorbeeld maar Haider,
Want straks volgen alle volgers klakkeloos hun leider.
Dan wil ik echt niet weten wat er hier gaat gebeuren,
Bedenk dat zelf maar en ga het dan maar goedkeuren.
Ik begon toch positief met een punt vóór deze kwestie,
Al zou ik kanker hebben ja dan zeg ik: test die,
Troep maar op mij, ook al is dat hypocriet,
Want wat ik eerder zei valt hierbij in het niet.
Ik maak een kosten-baten-plaat voordat ik dit bedenk,
En er met jullie over praat, jullie mijn mening schenk.
Het is wel erg moeilijk in 1 minuut aan te stippen,
Wat precies mijn mening is, zonder het gebruiken van begrippen,
Die voor niemand te begrijpen zijn, ik brei er een einde aan,
Ook al doet het wel pijn jullie zo te laten gaan,
Want ik had een kind besteld bij dokter MCU,
Operatie bijgestaan door co-assistent Cru!

Genetische manipulatie is een nummer dat McU (Yuri) en ik schreven in een tijd dat het manipuleren van voedsel, klonen van dolly, en bijvoorbeeld stamcelgebeuren belangrijke, en voor ons nieuwe zaken waren (2001). Ik sta nog steeds achter mijn mening, maar dit nummer zal naar alle waarschijnlijkheid geen weg vinden naar een Scylla-album, vandaar dat ik het op dit cd'tje zet voor jullie.

<u>Aards gedicht van een gestorven ziel:</u>

Op een grafsteen de woorden die sterven,
de kinderen die al het onnodige erven.
Waarom? Is de vraag zo vaak gesteld,
staat ieder persoon zo van de dood versteld?

Hét wordt meegedragen door; het leven-
de; wezen is zijn en waar doe je het voor?

Geen idee, Niemand!

Denk ik dat ik de enige persoon ben hier?
die deze shit ziet en het vergiet met bier?

Nee! Iedereen weet dat het fout gaat, zo mis,
dat de wereld aan het sterven is.
Grafstenen, een tekort aan cellen in het hoofd,
vergeet niet dat God een paradijs heeft beloofd!

na de dood, zo apart, zo mooi
elke begrafenis een grote zooi
uitgelaten mensen dansen op en om de kist.
En er zijn er amper zeven door wie jij wordt gemist!

Een momentje van treurnis overviel mij ook toen ik jonger was zo af en toe; al was het zelden. En dan schreef ik dit soort gedichtjes en geschriften, en hoe ik het ook wend of keer, het luchtte voor mij altijd behoorlijk op. Ik weet nog dat de eerste zinnen mij binnenschoten bij een begrafenis waar ik helemaal niet wilde zijn. Ik wil nooit bij een begrafenis zijn overigens! Maar deze, nee deze was te zwaar om aan te zien voor mijn persoontje.

Plannen voor de toekomst

-H3tric en >Face in de race met de tijd, we proberen wat te plannen ondanks alle narigheid, we zetten stippen voor de future en daar gaan we dan vanuit, we hebben plannen voor de toekomst maar we komen er niet uit.
-Tegenstrijdig evenwijdig komen wij tot enigheid, dat in strijd met de tijd het echte wapenfeit, de uitkomst zal zijn in deze eindige discussie:
Plannen voor de toekomst is een eeuwige illusie!

Plannen voor de toekomst heb nou niet echt voor handen
Is dit nou echt slecht hebben we 't nou over een schande

Ik heb wel plannen voor de toekomst binnen handbereik,
maar is dat nou goed? Wie weet wanneer ik bezwijk?

Moet ik nou gaan plannen wat ik met m'n leven wil gaan doen
Of moet ik juist gaan leven met elke dag als een hoogseizoen

Hoef ik dus niet te plannen wat ik wil met mijn leven?
Of nou juist weer wel? En mijn leven richting geven?

Ik weet 't niet echt zeker, maar ik weet dan ook niet wat ik wil
Lopend over straat kijk ik nu meestal door een roze bril

Ik weet wel wat ik wil, en dat weet ik zelfs zeker,
maar al zit ik thuis te balen, word ik weker en weker!

Hou ik dit wel vol en haal ik wel ‘t einde
Wie zegt mij wat ik moet en vertelt mij het verfijnde

Langer hou ik dit niet vol ik sta nog steeds op start,
mijn doel is veel te vaag en door jouw wil raak ik verward!

Van het leven en hetgeen waar iedereen maar naar blijft streven
Mag ik leven met een zeven en zo dan de tien opgeven

Van de dood en van dit onstreeflijke leven,

moet ik sterven met een 10 om naar de 6 te streven??

Of is juist de tien gegeven door mijn eigen ego
Is deze tekst nou het of is het slechts een memo

Maar het is de 10 waarvoor ik al jaren vecht,
is het nou deze tekst, of is deze memo slecht??

Als 't nou een memo is maak ik er nu een planning van
Stippen zetten voor de future waar ik dan ook wat mee kan

Van deze planning ga ik nu een memo maken,
de stippen worden strepen, zo ga ik mijn planning kraken!

Plannen, plannen, plannen ik denk nu echt aan plannen
Maar er komt niks naar boven bedenk ik onder 't verkennen

De planning die gaat overboord, nu weet ik het zeker,
ik ga voor het vaantje deze keer niet voor de beker!!

Met intense lenzen zie ik grenzen in m'n wensen
Ben ik helemaal alleen of zijn er meer van deze mensen?

De bril die ik niet draag vervaagt mijn onbegrensde eisen,
waarvoor ik niet alleen insta, als enige wijze!!!!

Dit nummer, van Niek ook bekend als Hetric, en mijzelf, mocht ik van Hetric in zijn geheel op de cd gooien (thanks daarvoor man!) en gelukkig maar, want zonder zijn tekst had het nummer ten eerste niet bestaan, want het was zijn idee, onderwerp en tekst waarmee het begon. En ten tweede is het een om-en-om gerapt nummer, waardoor het volledig zinloos zou zijn om alleen mijn helft erop te zetten. het nummer spreekt redelijk voor zich en stamt ook alweer uit 2001, dus toen Niek en ik beiden zo rond de 20 jaren levenservaring hadden. Op die leeftijd (en voor ons beiden op dit moment nog steeds) is plannen iets waar je mee begint en waarvan je besef begint te krijgen. Maar het lukt allemaal nog niet, door tegenslagen van allerlei soorten, zoals liefdesperikelen, studietegenslagen, en later gebeurtenissen en ervaringen die Niek en ik niet voorzien hadden toen we het schreven. En er zullen er ongetwijfeld

nog velen volgen in onze levens.

Dus, dat zijn de nummers op de bijgesloten cd.

DANK:

Ik schrijf dit met grote dank aan de mensen die concreet bij hebben gedragen aan de totstandkoming van dit werkje:

Yuri (McU), Linda, Daniel (column-inspiratie!) en Leyla voor jullie waardevolle toevoegingen van schriftelijke excellente stukken! En Ramon (Ray-Man) voor de kaft!!

Pascal (Def P) voor je medewerking aan het cd'tje. Aangezien je nogal vaak voorkomt in mijn werken als inspiratiebron, en voorbeeld, leek het mij gepast, en je wilde me helpen. Dank!

De mensen die mijn boek al eerder (deels) lazen om mij van commentaar, verbeteringen etc. te voorzien. Pia, Pim (ouders!), Cassy, Kim(metje), Juan, (wederom Linda & Leyla)!

Mensen die indirect, zelfs soms zonder het te weten, bijgedragen hebben aan dit boek. Mijn vrienden, zie eerder in het boek voor de namen. Channa, Bianca Frederica de Leur,Johan, Tom, Pieter, Cedric en meer Hoornse Mafkezen! Bart (Kink), Samiro.
Nederlandse rappers/bands die mij de afgelopen 2 jaar hebben geinspireerd: O.P.(Still here!!), D.A.C., Defact (een mooi persoon en dope MC! Inmiddels goede vriend!) Opgezwolle, VSOP, D-Men, Casto, T-Slash

